Erich von DÄNIKEN

yıldızlara dönüş

ERICH von DÀNIKEN, İsviçre'nin Zosingen kasabasında, 1935 yılında doğdu.

İlk arkeolojik araştırma gezisi 1954'te Mısır'a oldu, orada bazı hiyeroglif metinlerinin çevirisini yaptı. O zamandan bu yana dünyanın dört bir köşesini gezen Däniken, çağlar öncesinde yeryüzündeki atalarımızı uzaydan gelen yaratıkların ziyaret ettiği yolundaki kuramını destekleyen kanıtlar aradı ve topladı.

Bekleneceği gibi, ilk başta Däniken'in kuramları daha geleneksel kafalı bilim adamlarınca istihzayla karşılandı; oysa geniş okur kitleleri yazarm ortaya çıkarıp açıklamaya çalıştığı gizemli olgulara karşı büyük bir ilgi gösterdiler.

Son zamanlarda yapılan araştırmalar, Däniken'e yönelen bu kuşkuculuğu hayli azaltmış, yazarın diğer kitaplarında anlattığı bulgularıysa, ününü daha da yaymıştır.

Tanrıların Arabaları adlı kitabıyla kazandığı olağanüstü başarıyı, *Yıldızlara Dönüş* adlı kitabıyla tekrarlayan Däniken'in bu iki eserinden birincisi bütün dünyada vizyona giren bir filme de konu olmuştur.

ZURÜCK ZU DEN STERNEN
YILDIZLARA DÖNÜŞ
ERICH VON DÄNIKEN'in araştırması/
türkçeleştiren: Zeki Okar

1969 Econ Verlag gmbh
1982 Cep Kitapları A.Ş. İstanbul
Yayın hakları: © Erich von Däniken 1995
Onk/Cep Kitapları A.Ş. 1982

ISBN 975-480-003-0

1969 econ verlag baskısından eksiksiz olarak türkçeleştirilmiştir.

Cep Kitapları: 13/ bilgi dizisi: 3
Birinci basım: Ocak 1974 (Milliyet Yayınları)
İkinci basım: Ekim 1982
Üçüncü basım: Mar: 1983
Dördüncü basım: 1988
Beşinci basım: 1995
Altıncı basım: 1999

Ofset Hazırlık: Cep Kitapları A.Ş
Baskı: Kurtiş Matbaası

Erich von Däniken

YILDIZLARA DÖNÜŞ

Piyerloti Cad. 7-9 Çemberlitaş-İstanbul

IÇINDEKILER

Erich von Däniken Hakkında 5
Önsöz 7
I. Yıldızlararası Uzay Uçuşu Mümkündür 9
II. Hayatın İzinde 17
III. Amatör Bir Arkeolog Sorular Soruyor 32
IV. İnsanlığın Hafıza Deposu 44
V. Küre: Uzay Gemisi İçin İdeal Biçim 52
VI. Dünün Ütopyası Yarının Gerçeğidir 66
VII. Moskova'daki Görüşmeler 75
VIII. İncelenmesi Gereken Tarihsel Kalıntılar 81
IX. Paskalya Adası: Tükenmeyen Bir Konu 91
X. Kutsal Kitaplar Konusunu Soruşturmak Üzere Hindistan'a Yolculuk 98
XI. Atalarımızın Sapkınlıkları 113
XII. Sorular, Sorular ve Yine Sorular 128

ERICH VON DÄNIKEN HAKKINDA

Erich von Däniken bir bilgin değildir, sözlüğün, kendi kendini yetiştiren kişi olarak tanımladığı "Otodidaktlardandır. Belki de ilk kitabmın elde ettiği dünya çapmdaki başarının sırrı buradadır. Däniken, savlarının ve kuramlarının asılsız olm ıdıklarını, tüm önyargılardan arınmış olarak, kendi başına kanıtlamak zorundaydı ve okurları onu, tabularla korunan alanlara yönelmiş serüvenli yolunda izleyebiliyorlardı.

Erich von Däniken, insan soyunun kökenine ilişkin eski açıklamalara karşı çıkan ilk kişi değildi; ancak sorduğu sorular daha yantutmaz, daha dosdoğru, daha ataktı. Üstelik meslektaşlarının ve benzer akademik disiplinlerin temsilcilerinin düşüncelerini göz önüne almak zorunluğunu duyan profesörlerin tersine, kesinlikle ne söylemek istiyorsa söyleyebiliyordu. Daha da önemlisi, birtakım ürkütücü karşılıklar getiriyordu.

Kabul edilmiş açıklamalara, sorular sormak yoluyla gölge düşüren kişiler, her zaman sıkıntı verici kimseler olarak nitelendirilmiş ve türlü yollardan susturulmuşlardı. Geçmişte kitapları ya gizli kitaplıklara kaldırılan, ya da kara listeye alınan bu kişiler, daha yakın çağlarda alaya alınarak yıldırılırdı. Ancak bu yöntemlerin hiçbiri varlığımızın nedeniyle ilgili sorular üzerinde başarı kazanamamıştı.

Erich von Däniken'de işlerine candan sardan kişilerin doğal içtenliği vardır. 1968 yazında, Sovyet gazetesi Sputnik'te Vlaçeslav Saizev tarafmdan yazılan "Himalayalar'daki Uzay Gemisi" ve "Uzay Gemilerindeki Melekler" başlıklı makaleleri okur okumaz Moskova'ya hareket etmişti. Burada, Sovyet Bilimler Akademisi Stenberg Enstitüsü Radyo-Astronomi Bölümü yöneticisi Profesör Şıklovski ile görüşmüştü.

"Tanrıların Arabaları" nın yazarı daha on dokuz yaşındayken, bazı tabletlerin gerçek anlamlarını bulmak umuduyla Mısır'a gitmişti. 1954'teki ilk gezisinden beri, kuramlarını kanıtlayabilmek için uçaktan uçağa atlayan yazara, yolculuklarının hedefi tartışmalarına kanıt sağladığı sürece, yollar uzun gelmiyordu.

Wilhelm ROGGERSDORF

ONSOZ

Yıldızlara dönüş!

Dönüş! Bu, biz yıldızlardan geldik demek olmuyor mu?

Barış isteği, ölümsüzlüğü arayış, yıldızlara duyulan özlem... Bütün bunlar çok eski çağlardan beri insan bilincinin derinliklerine kök salmış ve gerçekleşmek için durmadan baskı yapmış kavramlardır.

İnsanların içine yerleşmiş bu gerçekleştirme isteği, tartışmadan kabul edilebilir mi? Sorun yalnızca insan "istekleri" midir? Yoksa bu tamamlanma çabası ve yıldızlara duyulan özlem daha başka bir şey mi gizlemektedir?

Bence bu özlemi cardı tutan, "tanrdar" tarafmdan bırakılmış bir mirastır. Dünyalı atalarımız ve uzaylı öğretmenlerimizin anısı bizi sürekli olarak etkilemektedir. İnsanın zekâsını elde etmesi uzun ve usandırıcı bir gelişmenin sonucu değildir. Tam tersine, birdenbire olmuştur. Atalarımızın zekâlarım, bütün bilgilere sahip olan "tanrdardan" aldıklarına inanıyorum.

Var olan arkeolojik inceleme yöntemlerine bağlı kaldığımız sürece, iddiamın delillerini bulmamız imkânsızdır. Bu yöntemler var olan insan ve hayvan kalıntıları koleksiyonlarını artırmaktan başka bir işe yaramamaktadırlar. Ele geçen her parça bir katalog numarası olmakta, müzede bir camın ardına konmakta ve müze görevlileri tarafmdan temiz tutulmaktadır. Bu yolla meselenin özüne inilemez, çünkü bence meselenin özü, atalarımızın zekâlarını ne zaman ve nasıl elde ettikleridir.

Bu kitapta, kuramıma yeni deliller getirmeye çalıştım. Amacım, insanlığın geçmişi ve geleceği konusundaki düşüncelere bir başka barışçı atılım getirmektir. Son ve kesin delillerin ortaya kon-

ması bir kuşakta mümkün olmayabilir, ama hayali gerçekten ayıran duvarlarda, atılan her adımla birlikte yeni gedikler açılacaktır. Ben de sorularımla bu duvarlara saldırmaktan geri durmayacağım. Şansım yaver giderse, Louis Pauwels, Jacques Bergier ve Robert Charroux'nun da sorduğu bu türden sorulara, yaşadığım sürede karşılık alabilirim.

İlk kitabım "Tanrıların Arabalarının sayısız okurlarma mektupları ve önerilerinden dolayı teşekkür eder, bu kitabı teşviklerine bir karşılık olarak kabul etmelerini dilerim.

Erich von Däniken

BIRINCI BOLUM

YıLDıZLARARASı UZAY UÇUŞU MÜMKÜNDÜR

Thomas Edison'un 1879 yılında karbon lifli lambayı bulmasıyla birlikte, gaz şirketlerinin hisse senetlerinde korkunç bir düşüş başladı. İngiltere'de Parlamento yeni aydınlanma yönteminin geleceğini araştırmak üzere bir Soruşturma Komitesi kurdu. Posta işleri genel müdürü ve komite başkanı Sir William Preece, Avam Kamarasına yaptığı açıklamada, komitenin, evlerde elektrik ışığı kullanılmasının saçma ve hayali bir düşünce olduğu sonucuna vardığını bildirdi.

Bugün uygar dünyada her ev elektrikle aydınlanmaktadır.

Leonardo da Vinci, insanlığın en eski düşlerinden olan uçabilme isteğinin etkisiyle, modern helikopterlere şaşırtıcı ölçüde benzeyen uçan makinelerin yapımı üzerinde yıllar harcamış, ancak Engizisyon korkusuyla tasarılarını gizlemişti. Tasarılar 1797 yılında yayınlandığında herkes havadan ağır makinelerin asla yerden ayrılamayacağı konusunda düşünce birliği etmişti. Daha bu yüzyılın başlarında ise tanınmış astronom Simon Newcomb, uçan araçların uzun mesafelere gidebilmesini sağlayacak bir itici gücün bulunamayacağını savunuyordu.

Ne var ki, beş on yıl sonra uçaklar korkunç ağırlıkları oradan oraya taşımaya başlamışlardı.

1924 yılında Profesör Hermann Oberth'in, *Uzaya Roketler* adlı kitabını eleştiren dünyaca ünlü *Nature* dergisi, uzay roketi tasarılarının ancak insan soyunun tükenmesinden biraz önce gerçekleşebileceğini ileri sürüyordu. Hatta 1940'larda bile, ilk roketlerin dünyadan ayrılıp yüzlerce mil uçmalarına rağmen doktorlar insan metabolizmasının yerçekimi bulunmayan bir ortama uyamayacağını, bu ba-

kundan insanlı uzay uçuşlarının imkânsız olduğunu ileri sürüyorlardı.

Ancak bugün, insan soyunun tükenmeye yüz tutmaması bir yana, roketler alışılmış bir görüntü olmuş, bütün iddiaların tersine, insan metabolizması yerçekimi olmayan ortamlara mükemmel bir uyum göstermiştir.

Demek istediğim, şu ya da bu zamanda, insanlık için hayati önem taşıyan yeni düşüncelerin uygulanabilirliği "ispatlanmamıştı". Bunların uygulanabilir olduğunu, yalnız hayalperest olarak nitelendirilen ve çoğu kez saldırıya uğrayan, hatta çağdaşları tarafından alaya alınan kişiler savunuyordu.

Bu açıdan bakıldığında kendimi de bir hayalperest sayıyorum, ancak uzak geçmişte başka gezegenlerden akıllı yaratıkların dünyamızı ziyaret ettiği düşüncesi, gerek Batı'da gerekse Doğu'da birçok bilim adamınca göz önüne alınmaktadır.

Sözgelişi ABD'de bulunduğum sırada Profesör Charles Hapgood, yakından tanıdığı Albert Einstein'in da dünya dışı akıllı yaratıkların tarih öncesi ziyaretleri konusuna yakınlık duyduğunu söylemişti.

Moskova'da da, günümüzün en önde gelen astrofizikçi ve radyo-astronomlarından Profesör Josef Samuiloviç Şıklovski, dünyamızın en azından bir kez uzaylılar tarafından ziyaret edildiğine inandığını söylemişti.

Tanınmış Amerikalı uzay biyologu Cari Sagan da, "Dünyamızın tarihi boyunca en azından bir kez dünya-dışı bir uygarlığın temsilcileri tarafından ziyaret edildiği" görüşündedir.

Roketlerin babası Profesör Hermann Oberth ise aynen şöyle demişti: "Gezegenimize dünya-dışı bir soyun ziyareti fazlasıyla mümkündür."

Başarılı uzay uçuşlarının baskısı sonunda bilimin beş on yıl önce kesinlikle tabu sayılan konularla geniş çapta ilgilenmeye başlaması hoşnutluk vericidir ve uzaya atılan her roketle birlikte, 'tanrılar' hakkındaki kuramıma yönelen geleneksel direniş bir parça daha zayıflayacaktır.

Daha on yıl önce, uzayda bir başka akıllı canlı türünün varlığından söz etmek saçmalık sayılırdı. Bugün, dünya-dışı hayatın var olduğundan hemen hemen kimse kuşku duymamaktadır. On bir uzman bilginin katıldığı Green Bank (Batı Virginia) gizli konferansında bilginler, yalnız galaksimizde elli milyon kadar uygarlık bulundu-

ğu sonucuna varmışlardı. NASA'da önemli bir yeri olan Roger A. MacGowan da, astronomideki en son ilerlemelerden yararlanarak, uzayda 130 milyar kültürün var olabileceğini ileri sürmektedir.

Eğer hayatın bütün evrende, adenin, stosin, guanin ve timin bazlarından doğduğu ispatlanırsa, söz konusu büginlerin tahminlerindeki sayılar ufak kalacaktır, çünkü bu durumda evren, kelimenin tam anlamıyla hayat dolu olacaktır.

Günümüzde olgularla karşı karşıya kalan halk, güneş sistemimiz içinde uzay yolculukları yapılabileceğini kabul ediyor, ancak hemen ardından, büyük mesafeleri öne sürerek yıldızlararası bir yolculuğun mümkün olamayacağını ileri sürüyor. Böylece sihirbaz şapkasından çıkan tavşan örneği ortaya garip bir mantık çıkıyor: Yıldızlararası uzay yolculuğu gelecekte de mümkün olamayacağına göre, dünyamızın bilinmeyen akıllı yaratıklar tarafından ziyaret edilmiş olması da imkânsızdır; çünkü onların da yıldızlararası geniş boşluğu aşmaları gerekmektedir. İşte o kadar!

Peki ama, yıldızlararası uzay yolculuğu neden mümkün olmasın? Bugün erişebildiğimiz hızlar göz önüne tutularak yapılan hesaplara göre bize en yakın sabit yıldız olan Alfa Centauri'ye (4.3 ışık yılı) yapılacak bir yolculuk seksen yıl sürecektir; başka bir deyişle bir insanın oraya gidip dönmeye ömrü yetmeyecektir. Bu hesap doğru mudur? İnsanın ortalama yaşama süresi yetmiş yıldır. Uzay pilotlarının eğitilmesi de çok karmaşıktır, öyle ki üstün zekâlı bir genç bile yirmi yaşma gelmeden kendisini astronot yapacak sınavı kolay veremez. Aynı şekilde altmış yaşını geçmiş birinin de uzay araştırması için boşluğa fırlatılması düşünülemez. Bu bakımdan insan için geçerli olan astronotluk süresi kırk yıl kadardır. Bu durumda kırk yılın, yıldızlararası bir araştırma gezisi için yeterli olmayacağını söylemek mantıklı gelebilir.

Ama değildir. Basit bir örnek bile neden olmadığını ve geleceğe ilişkin tasarılarla uğraşırken geleneksel düşünce kalıplarına nasıl bağlı kaldığımızı göstermeye yetecektir. Diyelim elimde, bir su bakterisinin A noktasından B noktasına gitmek için ömrünün yetmeyeceğini, çünkü x'ten hızlı gidemediğini ve gerek akıntının, gerekse izleyeceği su yolunun eğiminin hızına yüzde y'den fazla katkıda bulunamayacağını gösteren doğru bir hesap var. İlk bakışta bu hesap inandırıcı olabilir, ancak bir mantık hatası vardır. Su bakterisi A' dan B'ye birçok değişik yoldan gidebilir. Sözgelişi dondurularak bir uçağa bindirilir ve B'ye yollanır. B'de buz eritilince bakteri de hede-

fine ulaşmış olar. Evet, diyecektir şimdi birisi, ulaşır ama, yaşama özelliklerini de yitirir. Ancak insanlık, modası geçmiş yöntemlerin yerine yenilerini koyacak aşamaya gelmiştir.

Bütün karşı çıkmalara rağmen, astronotların yakın bir gelecekte dondurulacağı ve belirli bir tarihte eritilerek normal hayata döneceklerini ileri sürmemde doğal olmayan bir yan yoktur. Londra'daki Ulusal Tıbbi Araştırma Enstitüsü üyelerinden Profesör Alan Sterling Parkes 1970'lerin başında tıp biliminin, organları, düşük ısılarda sonsuza kadar saklayabilecek bir yöntemi kusursuz hale getireceği görüşünü savunmaktadır.

Bir bütün, parçalarının toplamına her zaman eşit olduğuna göre, düşüncemin gerçekleşmemesi için bir neden yok demektir.

Hayvanlar üzerinde yapılan bütün deneylerde durmadan ortaya çıkan bir sorun, oksijensiz kaldıklarında hızla ölen beyin hücrelerini canlı tutmaktır. ABD Donanma ve Hava Kuvvetleri ile, General Electric ve Rand Corporation gibi kuruluşların araştırma ekiplerinin bu konu üzerinde aralıksız çalışması, sorunun ne kadar önemle ele alındığını gösterir. İlk başarı haberleri Cleveland, Ohio'daki tıp okulundan gelmiştir. Beş rezüs maymununun gövdelerinden ayrılan beyinleri on sekiz saat görev yapmayı sürdürmüş ve türlü gürültülere tepki göstermişlerdir.

Bu deneyler, temelde bir "siborg"un (sibernetik organizma'nın kısaltılmış biçimi) yapımıyla ilişkilidirler. Alman fizikçi ve sibernetikçisi Herbert W. Franke, bir konuşmasında gelecek on yıllarda astronotsuz uzay gemilerinin evrene açılacağını ve dünya-dışı akıllı yaratıkları bulmaya çalışacaklarını ileri sürmüştür. Franke'ye göre gemideki elektronik araçlar bir insan gövdesinden ayrılmış beyinle yönetileceklerdir. Bu "yalnız" beyin, sürekli olarak taze kanla doldurulan bir sıvı kültür ortamında bulunacak ve uzay gemisinin kontrol merkezi olacaktır. Franke'ye göre programlandırma için en uygun beyin, zihinsel faaliyetle yüklü olmadığı için her türlü bilgiyi alabilecek bir doğmamış çocuk beynidir. Programlandırılan beyin, normal beyinleri "insan beyni" yapan bilinçten yoksun olacaktır. Franke, "Bildiğimiz biçimleriyle uyarmalar siborg'a yabancı olacaklardır. Siborg'un duyguları da olmayacaktır. Yalnız insan beyni, gezegenimizin elçisi olmaya adaydır" demektedir. Roger A. MacGowan da yarı canlı, yarı makine biçiminde bir siborg önermektedir. Bu siborg sonunda tümüyle elektronik bir 'varlık' olacak ve bir beyinde programlanan görevleri bir başkası tarafından emre çevrilecektir.

Tanınmış biyologlardan Frankfurtlu Cizvit Paul Overhage, bu tasarı konusunda şunları söylemiştir: "Biyoteknolojideki hızlı gelişme, bu türden deneylerin yürütülmesini gün geçtikçe kolaylaştırdığından, tasarının gerçekleşmemesi için hiçbir neden yoktur."

Geçtiğimiz yirmi ydda moleküler biyoloji ve biyokimya büyük bir hızla gelişmişler, tıp bilimi ve pratik uygulamasında büyük değişmelere yol açan sonuçlara ulaşmışlardır. Yaşlanma sürecini yavaşlatma, hatta tamamen durdurma imkânına erişilmek üzeredir. Siborgların yapımı da basit bir hayal olmaktan çıkmıştır.

Doğal olarak bu tasarılar, çözümü medikoteknik sorunlardan daha zor olan ahlaki ve töresel sorunlar yaratacaklardır. Ancak bütün bunlar, uzay gemilerinin bir gün astronotların doğal hayat sürelerinde büyük mesafeler aşabilecek akd almaz hızlara erişme ihtimali karşısında önemsiz kalacaklardır.

Bu teknik olayın açıklaması, şimdiden kabul edilmiş bir bilimsel olguya, zaman yavaşlamasına dayanmaktadır.

Yıldızlararası bir uzay yolculuğundaki kişiler için "dünya yılları" nın pek bir anlamı yoktur. Işık hızının hemen altında yol alan bir uzay gemisinde zaman, fırlatıldığı gezegendeki zamana oranla çok yavaş geçer. Bu, matematiksel formüllerle doğru olarak hesaplanabilir. İşin güzel yanı, bu hesaplardan kuşkulanmak diye bir şey söz konusu olamaz, çünkü ispatlanmışlardır.

Kendimizi, kendi zaman kavramımızdan, yani dünya zamanından bağımsız kılmalıyız. Zaman, hız ve enerjiyle yönetilebilir. Uzayda yolculuk yapacak torunlarımız zaman engelini yıkacaklardır.

Yddızlararası uzay yolculuğunun teknik imkânından kuşku duyanlar, yakından incelenmesi gereken bir iddia öne sürmektedirler. Bu kişilere göre, roketleri saniyede 150.000 kilometre ya da daha fazla hıza eriştirebilecek itici unsurlar geliştirilse bile yıldızlararası yolculuk mümkün olmayacaktır; çünkü bu hızla giden bir araca çarpacak kozmik parça ne kadar küçük olursa olsun, bir bomba kadar etkili olacak ve aracı paramparça edecektir. Kuşkusuz yerinde bir iddia, ama ne kadar geçerli olacaktır? ABD ve SSCB'deki bilim adamları, daha şimdiden uzaydaki tehlikeli parçacıkları uzay gemisinden uzak tutacak elektromanyetik emniyet çemberleri üzerinde çalışmaktadırlar. Araştırmalar oldukça olumlu sonuçlar vermiştir.

Kuşkucular, Einstein'm ışık hızının ivmenin mutlak sınırı olduğunu kanıtlamasına dayanarak, saniyede 300.000 kilometrenin üzerinde <ci bir hızın ütopik bir düşten öteye gidemeyeceğini de savun-

t laktadırlar. Bu iddia ancak, geleceğin uzay gemilerinin milyonlarca litre yakıtla havalanacağı ve bu yakıtla yol alacağı kabul edilirse geçerlidir. Bugün radarlar saniyede 300.000 kilometre hızla yol dan dalgalarla çalışmaktadırlar. Şimdi okur, bu dalgaların geleceğin uzay gemilerindeki hareket unsurlarıyla ne ilgisi olduğunu soracaktır.

İmkânsız İhtimaller Gezegeni adlı kitaplarında Louis Pauwels ve Jacques Bergier, SSCB Bilimler Akademisi Gezegenlerarası İrtibat Komisyonu Üyesi K.P. Stanyukoviç'in bir tasarısını anlatmaktadır. Stanyukoviç, kızgın gazlar yerine ışın fışkırtan bir "uçan lamba" üzerinde çalışmaktadır. Bergier, söz konusu aracın ulaşacağı akıl almaz hızları şöyle anlatmaktadır:

"Uçan lambanın yolcuları durumlarında bir gariplik sezmeyeceklerdir. Lambadaki yerçekimi dünyadakinin aynısı olacak, yolcular, zamanın normal geçtiğini sanacak, ancak birkaç yıl içinde çok uzak yıldızlara varacaklardır. Dünyamıza 75.000 ışık yılı uzaktaki Samanyolu'nun merkezine ulaşmaları yirmi bir yıl; 2.250.000 ışık yılı uzaktaki en yakın galaksi Andromeda Nebulası'na varmalarıysa yirmi sekiz yıl alacaktır."

Ünlü bilim adamı Profesör Bergier, bu hesapların kurgu bilimle hiçbir ilişkisi olmadığını, çünkü Stanyukoviç'in hazırladığı formülün logaritma cetveli kullanmasını bilen herkes tarafından kontrol edilebileceğini belirtmektedir. Bu hesaplardan birine göre, "uçan lamba'nın tayfaları için yalnızca altmış beş uzay yılı geçtiğinde, dünyamızda dört buçuk milyon yıl geçmiş olacaktır!

New York'taki Columbia Üniversitesi Teorik Fizik Profesörü Gerald Feinberg, 1967 yılında Physical Review adlı bilim dergisinde *tachyonlar* kuramını yayınladı. (Tachyon, Yunanca hızlı anlamına gelen 'tachys' sözcüğünden gelmektedir.) Feinberg'in makalesi bir hayalperestin saçmalıkları değildi ve ciddi bir bilimsel araştırmayı açıklıyordu. Daha sonra Zürih'teki Eidgenössische Technische Hochschule'de (Y iksek Mühendis Okulu) bu konuda bir dizi konferanslar verildi.

Tachyon kuramı kısaca şöyledir: Einstein'ın İzafiyet Kuramına göre bir cismin kütlesi, ivmesindeki artışa bağlı olarak büyür. Işık hızına ulaşan bir kütle (= enerji) ise sonsuz ölçüde genişler. Feinberg Einstein kütlesinin bir başka türünün, yani son derece hızlı hareket eden, ancak ışık hızına yaklaşınca yavaşlayan cisimlerin matematik kanıtlamasını başarmıştır. Feinberg'e göre tachyonlar, ışık-

tan bir milyar kere daha hızlı yol almakta, ancak ışık hızına indirildiklerinde yok olmaktadırlar.

Nasıl günümüz fizik ve matematiğinin en önemli temellerinden olan İzafiyet Teorisinin uzun yıllar yalnız matematiksel kanıtı var idiyse, tachyonların da henüz yalnız matematiksel kanıtları vardır. Bununla birlikte Feinberg deneysel kamtlar üzerinde çalışmaktadır.

Bütün geçen yüzyıl boyunca insanlar, sanayi bakımından yapımı imkânsız görülen şeylerin piyasaya nasıl çıktığını gördüler. O bakımdan, henüz emekleme çağında sayılabilecek bu konuda ayrıntılara girmek hakkımdır sanıyorum.

Gelecekte ne olabilir?

Tachyonları ele geçirmek, ya da suni olarak üretmek mümkün olursa, uzay gemilerinin hareket ettirici enerjisine dönüştürmek de mümkün olacaktır. Bu durumda, uzay gemileri foton hareket unsurlarıyla ışık hızına ulaştırılacak, ulaştıkları anda da bir elektronik beyin (bilgisayar) otomatik olarak tachyon hareket unsurunu çalıştıracaktır. Bundan sonra elde edilecek hız ne olabilir? Işıktan yüz, belki de bin kere daha mı fazla? Bu sorunun karşılığını bugün hiç kimse bilmemektedir. Bilim adamları, ışık hızının üstüne çıkıldığı anda Einstein uzayı diye adlandırılan uzayın geride kalacağını ve uzay gemilerinin bugünden tanımlanamayan bir başka uzaya fırlatılacağını belirtmektedirler. Ama uzay yolculuğu tarihinin o büyük anı geldiğinde zaman etkeni, anlamını hemen hemen tümden yitirecektir.

Çalışmaların özellikle yıldızlararası uzay yolculuklarına yöneltildiği birçok araştırma alanı biliyorum. Birçok laboratuvarda bulundum ve birçok bilim adamıyla görüştüm. Hiç kimse, insanın yıldızlar dünyasına uçabilmesini sağlayacak tasarıları üzerinde çalışan kaç fizik bilgini, kimyager, biyolog, atom fizikçisi, parapsikolog, genetik bilgini ve mühendis olduğunu bilmemektedir. Bütün bu tasarılar, bir bakıma yanlış olarak, gelecek-bilim tasarıları olarak genellendirilmişlerdir.

Bence insanların teknolojik gelişmeler karşısında, uzayın gelecekte incelenebileceğini kabul edip, yıldızlararası uzay yolculuğunu bizden binlerce yıl önce bilen, dolayısıyla gezegenimizi ziyaret etmiş olan akıllı yaratıkların varlığını reddetmeleri, insan gücünün yanlış değerlendirilmesidir.

İnsanın "evrenin efendisi" olduğu düşüncesi çok uzun süredir kafalarımıza yerleştirildiği için, binlerce yıl önce evrenin efendisin-

den üstün akıllı yaratıkların var olduğunu ileri süren düşünce elbette devrimci ve tatsız gelecektir. Ancak ne kadar tatsız ve ters gelirse gelsin, bir an önce alışmamız en doğrusu olacaktır.

IKINCI BOLUM

HAYATıN IZINDE

Tanrıların Arabaları adlı kitabımda "Tanrı"nın insanı yapay başkalaştırma yoluyla kendi görüntüsünde yarattığını ileri sürmüş, "homo sapiens"in maymun soyundan önceden tasarlanmış bir başkalaşım sonucu ayrıldığım belirtmiştim. Bu iddia yüzünden epey saldırıya uğradım.

İnsanın kökeni ve gelişmesi üzerinde yapılan araştırmalar bugüne kadar yalnızca gezegenimiz sınırları içinde yapıldığından, dünya dışı yaratıkların bu işte parmağı olduğunu ileri süren kuramım biraz cüretkârdır. Bununla birlikte kuramımın imkânsız olmadığı düşünülürse, maymunların ağaçlardan indikleri, başkalaşım geçirerek insanın atası olduklarım gösteren soy ağacımız paramparça olacaktır. Charles Darwin'in (1809-1882) doğal ayıklanma kuramını ileri sürmesinden sonra bulunan ve ilkel maymundan homo sapiens'e kadar uzanan bütün fosiller, bu kuramı inandırıcı biçimde destekler görünmekteydi. Johann Carl Fuhlrott (1804-1887), Düsseldorf yakınlarındaki Neanderthal'da birtakım kemikler buldu; ve onları son buzul çağı ile Würm buzullaşmasının başlarında, yani 120.000-80.000 yıl önce yaşamış olan "Neanderthal Adamı"nın iskeletini kurmakta kullandıktan sonra maymun adam kuramını ortaya attı. Bu kuram bilimsel çevrelerde epey karışıklığa yol açmıştı. Fuhlrott'un kuramına özellikle dinsel açıdan karşı çıkanlar, pek de inandırıcı görünmeyen bir mantık yürütüyor ve fosil adamlar var olmaması gerektiği için fosil adamlar olamaz diyorlardı!

Neanderthal Adamının dışında birçok başka tür de vardır. Kahire yakınlarındaki El Fayum'da, bir primat* türünün alt çene ke-

(*) Primat: Memeli hayvanların en yüksek sınıfı.

miği bulunmuştu. Kemik otuz ile kırk milyon yıl önce yer alan Oligosen Çağından kalmaydı. Bu da - eğer tarihleme doğruysa - insanı andıran bir varlığın Neanderthal Adamından çok önce yaşamış olduğunu ispatlamaktaydı. İngiltere, Avustralya, Afrika, Borneo ve daha birçok yerde hominidlere* ait fosil örnekleri bulunmuştu.

Bu buluntular neyi kanıtlar?

Hemen hemen her yeni buluntu kitaplarımızdaki tarihler konusunda kuşkuya yol açtığı için kesin konuşamayacağımızı...

Söz konusu kitaplar, büyük sayıdaki buluntuları saymazsak, insan soyunun kökeni, gelişmesi ve tarihsel devamlılığı konusunda pek yetersiz ipuçları vermektedirler. Gerçi hominidlerden homo sapiens'e kadar olan ırksal gelişim, milyonlarca yıl geriye kadar açıklıkla izlenebilir, ancak aynı açıklık *zekânın kökeni* konusunda yoktur. Uzak geçmişten pek küçük belirtiler vardır, ama bunlar bir bütün oluşturmamaktadırlar. Zekânın kökeni konusunda, bugüne kadar bir tek inandırıcı açıklama kulağıma çalınmadı. Oysa bu "mucize"nin ortaya çıkışı üzerinde çok sayıda tahmin ve kuram vardır. İşte ben de buna güvenerek kendi kuramımı ortaya atıyorum.

Genel evrimin binlerce milyon yıllık akışı içinde, insan zekâsı bir gecede ortaya çıkmış gibidir. Gerçekten de milyonlarca yıl açısından bakıldığında bu olay tek kelimeyle "birdenbire" olmuştur. İnsan kültürü dediğimiz şey, atalarımız daha Antropoid'ken şaşırtıcı bir hızla ortaya çıkmıştır; bu durumda zekânın da birdenbire ortaya çıkmış olması gerekmektedir. Antropoidlerin oluşması doğal başkalaşım yoluyla milyonlarca yıl sürmüş, hominidler ise şimşek hızıyla gelişmişlerdir. Günümüzden 40.000 yıl önce, aniden büyük ilerlemeler başlamıştır. Sopalar silah olarak kullanılmış, avcılık için yay keşfedilmiş, ateş insan hizmetine girmiş, taştan araçlar yapılmış ve mağara duvarlarına ilk resimler çizilmiştir.

Bununla birlikte ilk hominid yerleşme izleriyle ilk teknik eylemler ve çömlekçilik arasında 500.000 yıllık bir süre vardır. Pennsylvania Üniversitesi Antropoloji Profesörü Loren Eiseley, insanın hayvanlar dünyasından milyonlarca yıllık bir süre sonunda ayrıldığını ve insan özelliklerini ağır ağır kazandığını belirtmekte ve:

"Ancak bu kuralın bir istisnası vardır. İnsan beyni hızlı bir gelişme göstermiş ve böylece öteki akrabalarından kesin olarak ayrılmasını sağlamıştır," demektedir.

(*) Hominid: Hominidae sınıfından çok ilkel insan türü.

Bize düşünmeyi öğreten kimdi?

Antropologların zorlu çalışmalarına büyük saygım olduğu halde, antropoid ya da hominidlerin yaşadığı fosil buluntularına dayanılarak ispatlanan tarih öncesi çağ beni pek ilgilendirmemektedir. Homo sapiens'in ilk taş aracı ne zaman kullandığının da pek önemli olduğunu sanmıyorum. Bence, gezegenimizin en zeki yaratığı ilkel insan olduğuna göre, tanrıların suni başkalaştırma için bu yaratığı seçmelerinden daha mantıklı bir şey olamazdı. Beni asıl ilgilendiren, ilkel insanın bağlılık, sevgi ve arkadaşlık gibi moral değerleri ilk kez ne zaman kazandığıdır. Atalarımız bu değişime uğrarken nasıl bir etki altındaydılar? Onlara ilk saygı duygusunu kim vermişti? Cinsiyetle ilgili utanç duygusunu kim aşılamıştı?

İlkel insanların neden birdenbire giyinmeye başladıklarının akla yatkın bir açıklaması var mıdır? Öne sürülen düşüncelerden çoğu iklimdeki değişiklik ve kararsızlıkları bir etken kabul etmekte, bir bölümü de antropoidlerin süslenmek isteğiyle giyinmeye başladıklarını savunmaktadır. Eğer bu açıklama doğru olsaydı, ormanlarda yaşayan şempanze, goril ve orangutanların da yavaş yavaş pantolon giymeye ve süs eşyaları takıp takıştırmaya başlamaları gerekirdi!

Antropoidler hayvan yaşamından henüz sıyrıldıkları bir zamanda neden ölülerini gömmeye başlamışlardı?

İlkel insanlara birtakım *yabani* bitkilerin tohumlarını toplamayı, sonra onları ezip su katarak oluşturdukları bulamacı pişirerek yemek yapmasını kimler öğretmişti?

Antropoid, hominid ve öteki ilkel insanlar milyonlarca yıl hiçbir şey öğrenmeden yaşamışken, birdenbire nasıl olup da o kadar çok şey öğrenivermişlerdi? Bugüne kadar bu önemli soruya hiç dikkat edilmiş midir?

İnsanlığın kökenini açıklamaya yönelen araştırma alanları çok ilginçtir.

İnsanın neden, nasıl ve hangi tarihte zekâsını kazandığı sorusu ise en azından onlar kadar ilginçtir.

Loren Eiseley şöyle demektedir: "Bugün insanın oldukça yakın tarihlerde ortaya çıktığını kabul ederiz, çünkü bu ortaya çıkış bir patlama gibi olmuştur. İnsan beyninin eğitilmesinde görev alan güçlerin etkisi olmadan, birkaç insan topluluğunun verdiği yaşama savaşı böylesine güçlü, yüksek zihinsel yetenek ve özellikler yaratmaya yeterli olamazdı. Bir başka şey, bir başka eğitici etken, evrim kuramları ileri sürenlerin dikkatinden kaçmış olmalıydı."

I

Ben de işte bundan kuşkulanmaktayım. Konu üzerinde uğral şanların göz önüne almadıkları kesin bir etken mutlaka vardın Bu etken, dünya-dışı yaratıkların gezegenimizi ziyaret ettiğini ilen süren kuram incelenmeden; bu yaratıkların, kalıtımsal etkenleri^ yapay olarak geçirilmesinden; genetik kod'un işlenmesinden; v| zekânın ansızın belirmesinden sorumlu olup olmadıkları anlaşılma! dan bulunamaz. İnsanın dünya-dışı "tanrılar" tarafından yaratıldığım nı ileri süren kuramımı güçlendirmek için söylenecek başka şey] 1er de vardır:

Justus von Liebig, 1847'de yazdığı "Kimyasal Mektuplar"inin yirmi üçüncüsünde şöyle demekteydi: "Amonyak, karbonat, kired fosfatı ya da potasyumu incelemiş olan bir kimse, bu maddelerden ısı, elektrik ya da başka doğal güçlerin etkisiyle çoğalma ya da daha yüksek gelişme yeteneğinde bir organik mikrobun oluşmasının he| men hemen imkânsız olduğunu bilmelidir." Büyük kimyacı aynı za-l manda, hayatın ölü maddelerden oluşabileceğini, ancak güzel sanat^ lara düşkün kimselerin hayal edebileceğini ileri sürüyordu. Bugün! hayatın ölü maddelerden çıktığını biliyoruz!..

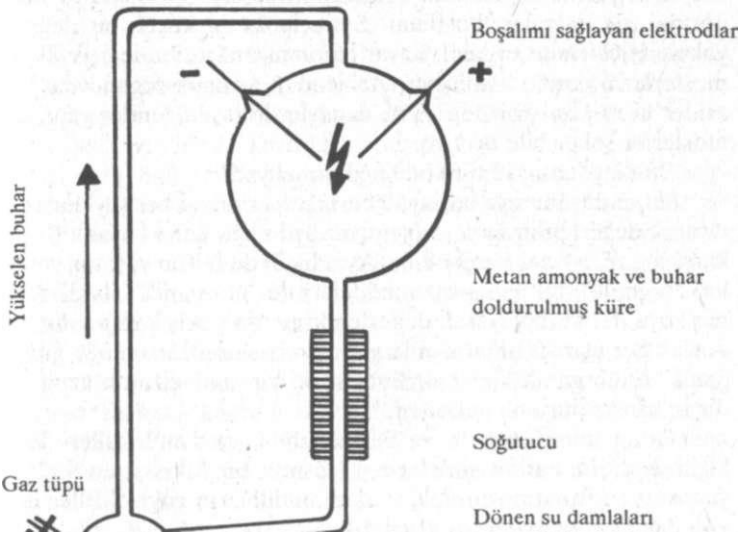
Modern araştırmacılar, dünya üzerinde ilk hayatın bir buçuk milyar yıl önce ortaya çıktığını kabul etmektedirler. Profesör Hansl Vogel bu konuda şunları söylemektedir: "O günlerde karalar ve ilk geniş okyanus, hâlâ oksijensiz olan bir atmosferle çevriliydi. O sıra-î larda hayattan yoksun olan yerkürede metan, hidrojen, amonyak,; buhar ve belki asetilen ile hidrojen siyanidi vardı. İşte hayat bu or-i tamdan oluşmuştu."

Bilim adamları hayatın kökenini bulma çabalan sırasında ilkel atmosfer koşullarında inorganik maddelerden organik maddeler oluşturmayı denediler.

Nobel Ödülü alan Amerikalı Profesör Harold Clayton Urey, il-kel atmosferin, günümüz atmosferine oranla mor-ötesi ışınların içinden geçmesine karşı çok daha duyarlı bir yapısı olduğunu san-maktaydı. Sonunda meslektaşı Dr. Stanley Miller'i, her türlü hayat için gerekli olan amino asitlerin laboratuvarda yaratılacak ve radyas-yon etkisine uğratılacak ilkel bir atmosferde oluşup oluşmayacağını deneysel olarak araştırmaya teşvik etti. Stanley Miller deneylerine 1953 yılında başladı.

İşe bir cam kapta metan, amonyak, hidrojen ve buhardan olu-şan suni bir ilkel atmosfer yaratmakla başladı. Deneyin her türlü mikroptan arınmış olarak sürdürülebilmesi için, bugün Miller aygıtı

olarak bilinen aracı, on sekiz saat süreyle 180 santigratta tuttu. Cam kürenin üst yarısına, sürekli olarak elektrik yükü boşaltan iki elektrot yerleştirdi. Böylece, 60.000 voltluk yüksek frekans kullanarak ilkel atmosferde bir fırtına yarattı. Bu arada daha küçük bir cam kürede arıtılmış su ısıtılıyor ve bir tüp aracılığıyla ilkel atmosferin bulunduğu büyük küreye buhar yollanıyordu. Soğuyarak suya dönüşen buhar yine küçük küreye dönüyor, burada yeniden ısıtılarak ilkel atmosferin bulunduğu küreye yollanıyordu. Böylece Miller, zamanın başlangıcında dünyada oluşan deviri, laboratuvarında yaratmış oluyordu. Deney hiç durmaksızın bir hafta sürdü.

Küçük çaptaki fırtınanın sürekli şimşeklerinin etkisindeki ilkel atmosferde ne mi oluştu?

Miller'in pişirdiği, içinde asparajin, alanin ve glisin, başka bir deyişle biyolojik sistemlerin kurulması için gerekli olan amino asitler bulunan bir "ilkel çorba..." Açıkçası, Miller'in deneyinde inorganik maddelerden, karmaşık organik maddeler çıkmıştı.

Miller'in deneyini izleyen yıllarda, aynı doğrultuda, ama değişik koşullar altında sayısız deneyler yapıldı. Sonuçta on iki amino asit üretildi ve hayat için gerekli olan amino asitlerin ilkel atmosferden çıkabileceği konusundaki bütün kuşkular silindi.

Başka bilim adamları amonyak yerine nitrojen, formaldehid ve hatta metan yerine karbondioksit kullandılar. Miller'in elektrik boşalmaları yerine süpersonik dalgalar ya da tek bir ışında toplanmış normal ışık dalgalan koydular. Sonuçlarda en küçük bir değişiklik yoktu! Hiçbirinde organik hayat izi olmayan bütün değişik ilkel atmosferlerin amino asitler ve nitrojenden arınmış organik karbonik asitler ürettikleri görüldü. Bazı deneylerde özel işlemler yapılan atmosferler şeker bile üretiyordu.

Bu olaydan nasıl bir sonuç çıkarmalıyız?

İnsan düşünmeye başlayalı beri, çevresindeki her şeyi kutuplandırarak değerlendirmeye çalışmıştır; aydınlığa karşı karanlık, sıcağa karşı soğuk, hayata karşı ölüm. Aynı biçimde bütün yaşayan maddeleri "organik", bütün cansız maddeleri de "inorganik" olarak nitelememe huyu da, kutuplayarak değerlendirmenin geniş kapsamına girer. Ancak her aşırı ucun arasında yer alan basamaklar olduğu gibi, organik ve inorganik kimya arasına kesin bir sınır çizmek uzun süredir imkânsız duruma gelmiştir.

Gezegenimiz soğumaya başladığında, gaz molekülleri karışık biçimde duran hafif maddelerden oluşmuş bir "ilkel atmosfer" ortaya çıkmıştı. Bu atmosferde yer alan maddelerin çoğu, Miller'in hazırladığı ilkel çorbada yer alanlardı.

Yeryüzündeki yüksek ısılar ve zayıf yerçekimi yüzünden helyum ve serbest hidrojen gibi hafif gazların uzaya kaçmasına karşılık, nitrojen, oksijen, karbondioksit ve benzeri ağır gaz molekülleri atmosferde kalmışlardı. Bugün de atmosferimizde hidrojen, asıl durumu olan serbest biçimde bulunmaz; yalnız kimyasal bileşimler içinde bulunur. Sözgelişi iki hidrojen atomu bir oksijen atomuyla birleşerek bir su molekülünü oluşturur. (Kimyasal simgesi: H_2O)

Bir süre sonra atmosferdeki devir başladı. Su buharlaşarak yer-

yüzündeki ılık radyasyonla birlikte buhar bulutları halinde yükseldi ve çok yukarılarda soğuyarak yağmur biçiminde geri döndü. Bu ilkel yağmur, sıcak kaya tabakalarmdaki inorganik maddeleri koparark okyanusa sürüklüyordu. Bu arada atmosferde bulunan amonyak ve hidrojen siyanidi gibi inorganik bileşimler de okyanusta eriyor ve kimyasal tepkimeler (reaksiyonlar) oluşturuyorlardı. Dünya atmosferi, milyonlarca yıl içinde oksijen bakımından gitgide zenginleşti.

Bu gelişme oldukça yavaştı. Bugün bilim adamları, ilk atmosferden, günümüzün oksijenli atmosferine geçişin 1.2 milyar yıl sürdüğü konusunda görüş birliği etmişlerdir. Bu gelişmenin başlangıcında, içindeki sayısız eriyik madde biçimleri yüzünden, ilkel hayatın gelişmesi için birinci sınıf bir kültür ortamı olan ilkel çorba vardı.

Hayatın her zaman bir organizmayla, en basit durumunda da bir organizma hücresiyle ilintili olduğu söylenir. Bir organizmanın yaşadığı metabolizmasıyla ispatlanır ve gelişmesiyle gösterilir. İşlevler (fonksiyonlar) hayatı kurarlar.

Yukarda sözü edilen bugün kabul edilmiş ölçüler mutlaka doğru mudur? Eğer doğruysalar bir virüs yaşamıyor demektir. Bir virüs hiçbir madde ve enerji değişimi geçirmediği gibi, bir şey yemez ve dışkı çıkarmaz. Yalnız yabancı hücrelerin içinde çoğalma yoluyla artan bir parazittir.

Öyleyse hayat nedir?

Bir gün bunu tanımlamayı başarabilecek miyiz?

Hayatın kökenine inen yolu izlediğimizde karşımıza şu hayati soru çıkar: İlk canlı hücre nereden gelmiştir?

Theodor Schwann (1810-1882) ve Matthias Schleiden (1804-1881) temel konularla ilgili araştırmaları yapan bilginlerdi. Schwann, hayvanların ve bitkilerin hücrelerden oluştuklarını kanıtlamıştı. Schleiden de çekirdeğin önemini kavramıştı. Daha sonra Aziz Augustin mezhebi başrahiplerinden Gregor Johann Mendel (1822-1884) Brün'de tabiat tarihi ve fizik dersi verdiği sıralarda fasulye ve bezelyelerden melez oluşturma deneylerine girişmişti. İleri-ci rahip sabırlı deneyler sonunda kalıtımın üç kanununu bularak kalıtım biliminin kurucusu olmuştu.

İnsanlar, hayvanlar ve bitkiler için geçerli olan bu kanunlar günümüzde de geçerliliklerini sürdürmektedirler. On dokuzuncu yüzyılın ortalarında, bütün hayati görevleri hücrenin yüklendiği ispat-

lanmıştı. Bu ispat, bütün büyük biyolojik keşiflerin temeli oldu. Şimdiyse röntgenoloji, ultra-mikroskopi ve benzeri yeni teknikler hücreleri ve çekirdeklerini incelememize büyük ölçüde yardımcı olmaktadırlar.

Kalıtımsal etkenlerin geçirilmesi ve depolanmasına yarayan bilgi merkezlerinin, hücre ve çekirdeklerinde yer aldığı sanılmaktadır.

Bu alanda oldukça yeni sayılabilecek araştırmalar sonucunda her organizmanın belirli sayı ve biçimde kendine özgü kromozomları olduğu bulundu. Kromozomlar kalıtımsal etkenlerin taşıyıcılarıdır. Sözgelişi, insan gövdesinin hücreleri 23 çift, yani 46 kromozoma; arınm hücreleri 8 çift, yani 16 kromozoma; koyunun hücreleri ise 27 çift, yani 54 kromozoma sahiptirler.

Hücrelerin protein molekülleri amino asit zincirlerinden meydana gelirler. Bu bilimsel bulgu, canlı hücrelerin amino asitlerden nasıl çıktığı biçiminde yeni bir soru doğurdu.

Rutherford Platt, proteinlerin canlı hücreler var olmazdan önce nasd oluştuğu biçimindeki kısmen çözülmüş sorunla ilintili olarak, Harvard Üniversitesinden Dr. George Wald'in savunduğu kuramı açıklar. Wald'a göre bu sorunun çözümünü belirli doğal koşullar altında amino asitler sağlayacaktır. Miami'deki Moleküler Evrim Enstitüsünden Dr. S.W.Fox, amino asit eriyiklerini kurutarak bu düşünceyi sınadı. Gözlemleri sonunda amino asitlerin uzun, iplik biçimi yapılar oluşturduklarını ortaya çıkardı. Bu mikroskopik zincir bileşimlerinde yüzlerce amino molekülü vardı. Fox bunlara, protein benzeri madde anlamına gelen "protenoid" adını verdi.

Profesör J.Oro ve Profesör A.P. Kimball'in incelemelerinin ardından, Dr. Matthews ve Dr. Moser adlı iki kimyacı, 1961 yılında zehirli prusik asit ve sudan protein üretmeyi başardılar. Saik Enstitüsünden üç bilim adamı, Robert Sanchez, James Ferris ve Leslie Orgel de, çekirdekte bulunan çekirdek bazları karbonhidratlar ve fosforik asit bileşimlerinden oluşan ve metabolizmayla çoğalma için kesinlikle gerekli olan çekirdek asitlerini sentetik olarak üretmeyi başardılar.

Biyoloji ve kimya alanlarında yaptığımız bu küçük gezintide okura anlatmak istediğim, canlı organizmaların kuruluşunun bir kimyasal işlem olduğuydu. "Hayat", laboratuvarlarda yaratılmaktadır. Ama çekirdek asitlerinin hayatla ne ilgisi vardır?

Çekirdek asitleri karmaşık kalıtım işlemini belirlerler. Adenin, guanin, sitosin ve timin adlı dört bazın sıralanması bütün hayat bi-

çimleri için geçerli olan genetik kodu verir. Bu keşfin yapılması, kimyanın, hayatı çevreleyen esrar perdesini geniş çapta aralamasına yardımcı oldu.

Çekirdek asitleri, sürekli gazete okurlarının yakından tanıdığı iki grupta toplanmışlardır. RNA (ribosenucleic acid) ve DNA (deoxyribosenucleic acid). RNA ve DNA, hücrelerdeki protein sentezi için kesinlikle gereklidirler. Bugüne kadar incelenen organizmaların proteinleri yirmi kadar amino asitten kuruludur ve bir protein molekülündeki amino asitlerin sıralanması, ya da düzenlenmesi, DNA'daki dört bazın (= genetik kod) sıralanmasıyla belirlenir.

Genetik kodun yapışım bildiğimiz halde, kromozomlarda depolanan bilgiyi okumamız henüz imkânsızdır. Bununla birlikte amino asitlerin bütün hayatı oluşturdukları ve protein molekülleri içindeki düzenlenişlerinin genetik kod tarafından yönetildiğini düşünmek bile akla durgunluk vericidir. *Biyolojik Saatli Bomba* adlı kitabında George Rattray Taylor, Nobel Ödülü kazanmış iki bilim adamının, Dr. Max Perutz ve Profesör Marshall W. Nierenberg'in ileride gerçekleşebilecek akıl almaz ihtimaller üzerindeki görüşlerine yer vermektedir.

Dr. Max Perutz şöyle demektedir: "Tek bir insan hücresinde yer alan kırk altı kromozoma dağılmış yüz milyon çift çekirdek baz'ı vardır. Bu durumda belirli bir kromozomdan belirli bir geni nasıl silebilir, başkasını ekleyebilir, ya da onarabiliriz? Bence bunun uygulanması imkânsız gibidir."

Genetik kodun keşfinde önemli rol oynayan Profesör Marshall W. Nierenberg ise oldukça değişik bir kanıda: "Bir gün zorlukların üstesinden gelineceğinden kuşkum yoktur. Bütün sorun, bunun ne zaman olacağıdır. Önümüzdeki yirmi beş yd içinde hücreleri sentetik genetik bilgilerle programlamakta başarıya ulaşacağımızı sanıyorum."

Stanford Üniversitesi Genetik Profesörü Joshua Lederberg de önümüzdeki on, ya da yirmi yıl içinde kalıtımsal etkenleri işleyebileceğimize inanmaktadır.

Sonuç olarak, kalıtımsal etkenlerin ve onların geçirilmesinin içyüzünü kavrayabileceğimizi artık biliyoruz. Biz insanlar bunu bildikten sonra, uzay yolculuğunu bilen ve dolayısıyla bizden bilimsel açıdan binlerce yıl önde olan dünya dışı akıllı yaratıkların bilmemesi için hiçbir neden yoktur.

New York Hudson Enstitüsü yöneticisi fizikçi, matematikçi

Herman Kahn ile, Hudson Enstitüsü üyelerinden ve Amerikan hükümeti danışmanlarından Anthony J. Wiener, *Yaşayıp Göreceksiniz* adlı kitaplarında 31.10.1966 tarihli *Washington Post'ta* çıkan genetik kodun işlenmesinin gelecekte doğurabileceği sonuçlar konulu yazıya yer vermektedirler:

"On ya da on beş yıl sonra bir ev kadını özel bir dükkâna girecek, tohum paketi gibi birtakım paketleri inceleyecek ve üzerlerindeki etiketlerden çocuğunu seçecektir. Her pakette bir günlük dondurulmuş embriyon bulunacak ve alıcı, etikette saç ve göz rengiyle gövdenin büyüklüğünü ve umabileceği zekâ paydasını okuyacaktır. Ayrıca embriyonun herhangi bir kalıtımsal bozukluk taşımadığı konusunda bir garanti olacaktır. Kadın seçtiği embriyonu doktoruna götürecek ve karnına yerleştirtecektir. Bundan sonraki dokuz ay içinde embriyon, kendi çocuğuymuş gibi büyüyecektir."

DNA bütün kalıtımsal etkenleri kendinde topladığı gibi hücrelerin kurulmasına yarayan genetik bilgilere de sahip olduğundan, gelecek için yürütülen bu türden tahminler akla yatkındır.

DNA, bütün hayat yapısı için kusursuz bir "delikli kart"tır. Çünkü yalnız yirmi amino asiti düzenlemekle kalmaz, tıpkı modern hesap makinelerindeki delikli kartlar gibi protein zincirlerinin başlamasını ve sona ermesini de yönetir. Ayrıca elektronik hesap makinelerinin yaptığı işlemlerin merkezdeki bir kontrol unsuru tarafmdan denetlenmesi gibi, hücrelerdeki DNA zincirlerinin işlemleri de sürekli denetim altındadır.

DNA molekülünün yapısını daha yirmi dört yaşındayken büyük bir başarıyla inceleyen James D. Watson, çalışmalarında izlediği yolu *Çifte Sarmal* adlı kitabında anlatmıştır. Watson ve arkadaşları, *Nature* dergisinde yayınladıkları DNA molekülünün, garip spiral biçimli bir merdivene benzeyen yapısını açıklayan 900 kelimelik yazılarıyla 1962 Nobel Ödülü'nü kazanmışlardı. Ancak Wat-

(*) Zekâ Paydası: Kişinin zekâ yaşının, gerçek yaşma oranının lOCle çarpımı. Normal bir kişinin paydası 90-100 arasıdır.

$$\frac{32}{34} \times 100 = 94.1 \qquad \frac{40}{34} \times 100 = 117.3$$

son'un kitabı az daha yayınlanamıyordu. Harvard University Press yetkilileri, Watson'un olayları içtenlikle açıklamasına karşı çıkmışlardı. Sofu bilimsel araştırma mitolojisinin Watson'un korkusuzca sözleri karşısında yıkılabileceğinden korkmuşlardı. Gerçekten de Watson başarılarını, meslektaşlarının kendisinden önce yaptığı çalışmalara ve yanlışlıklara borçlu olduğunu açıkça söylemişti.

1967 Aralığında Amerika'da ilginç bir olay oldu. Başkan Lyndon B.Johnson, bir basın toplantısında büyük bir bilimsel başarıyı açıkladı:

"Bu, ömrünüzde okuduğunuz en ilginç makale olacaktır. Çok büyük, çok yüce bir başarıyla karşı karşıyayız! Yeni buluşlara ve hayatın temel sırlarına giden yolun kapısını açacak bir başarı!"

ABD Başkanını bu kadar heyecanlandıran nasıl bir olaydı?

Kaliforniya, Palo Alto'daki Stanford Üniversitesi bilim adamları, biyolojik açıdan etkili olabilecek bir virüs çekirdeğinin sentezini başarmışlardı. Phi X 174 adlı bir virüs türünün genetik modelini izleyen bilginler, ellerindeki çekirdekçiklerden, bütün hayat işlemlerini denetleyen dev bir DNA molekülü kurmuşlardı. Suni virüs çekirdeği daha sonra bir taşıyıcı hücreye konmuştu. Bir süre sonra suni virüsler tıpkı doğal olanlar gibi gelişmişlerdi. Parazit oldukları için, içinde bulundukları hücreleri, Phi X 174'ün modelini izleyen milyonlarca yeni virüs üretmeye zorlamışlardı.

DNA molekülünün verdiği emirlere uyan hücreler, amino asitlerden milyonlarca protein bileşimi üretmişlerdi. Her yeni bileşim programlanan örneğe kesinlikle uyuyordu. Kaliforniyalı bilim adamları yüz milyon yeni hücrenin yaratılması sırasında yalnız bir "genetik hata" oluştuğunu hesaplamışlardı.

Watson, Crick ve Wilkins'in DNA yapısını açıklamasından aşağı yukarı on beş yıl sonra önemli bir bilimsel keşif yapılmıştı. Nobel Ödülü alan Profesör Arthur Kornberg ve arkadaşları, Phi X 174 virüsünün genetik kodundaki binlerce bileşimin şifresini çözmeyi başarmışlardı. Kaliforniya'daki laboratuvarlarında hayat üretmişlerdi!

Birçok okur bu konu dışı biyokimyasal buluşların kitabımın ana fikriyle ne ilgisi olduğunu soracaktır. Bütün bu incelemeleri ve buluşları daha ilk açıklandıkları günlerden beri merakla izlemekteyim. Neden mi?

Çünkü varılan sonuçların mantıklı bir sıralanma gösterdiğine inanıyordum. Jodrell Bank radyo teleskop istasyonu kurucu ve yö-

neticisi Sir Bernard Lovell, bu sıralanma konusundaki görüşlerini şöyle açıklıyordu:

"Son iki yıl içinde dünyamız dışında hayat olup olmadığı sorusu üzerindeki tartışma, ciddi ve önemli bir durum almıştır. Tartışmaların ciddi oluşu son zamanlarda peş peşe ortaya çıkan bilimsel görüşlerin sonucudur. Bu görüşlere göre güneş sistemimiz ve dünya üzerindeki organik hayat, evrendeki tek vaka değildir."

1969 yazında 'Physical Review Letters'de West Virginia'daki Green Bank radyo teleskopunu kullanan Amerikalı bilim adamlarının, uzaydaki gaz ve toz bulutlarında formaldehid bulunduğunu kanıtladıkları açıklandı. Formaldehid kimyada kullanılan renksiz, kötü kokulu bir koruyucu ve dezenfektandır. Amerika'daki yirmi üç radyasyon kaynağının on beşi tarafından araştırılan ve şimdiye kadar uzayda rastlanılan en karmaşık kimyasal bileşim olan formaldehid, amino asitler yoluyla hayatı oluşturan ilkel unsurların listesini bir hayli kabartıyordu. Hatta bir bakıma, uzayda hayat bulunduğu konusundaki kuşkuları ateşleyen bir yakıttı.

Eğer başka gezegenlerde hayat varsa, dünyamıza gelmiş, bilinmeyen kozmonotların genetik kod üzerinde yaptıkları işlemlerle atalarımızı akıllı hale sokan ve bizim ancak bugün elde ettiğimiz bilgileri beraberlerinde getirmiş olmaları doğaldır.

Tevrat'taki yaratılışla ilgili ilk bilgi şöyledir:

[Tekvin (yaratılış bölümü), V, 1-2]

"Allah adamı yarattığı günde, onu Allah benzeyişinde yaptı, onları erkek ve dişi yarattı ve onları mübarek kıldı ve yaratıldıkları günde onların adını Adam koydu."

Bence bu, ancak bilinmeyen akıllı yaratıkların, ilkel insanın genetik kodu üzerinde yapacakları bir yapay başkalaştırma yoluyla olabilirdi. Böylece insan, birtakım zihinsel yetenekleri birdenbire kazanabilirdi. Sözgelimi bilinç, hafıza, zekâ, el işleri ve teknolojiye karşı bir yetenek.

Tevrat'taki yaratılış hikâyelerinden bir başkasında kadının kökeni konusunda daha değişik bir bilgiyle karşılaşıyoruz: (Tekvin, II, 21-23)

"Ve RAB Allah adamın üzerine derin uyku getirdi, ve o uyudu; ve onun kaburga kemiklerinden birini aldı, ve yerini etle kapladı; ve RAB Allah adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı, ve onu adama getirdi. Ve adam dedi: Şimdi bu benim kemiklerimden kemik (!) ve etimden ettir (!); buna Nisa denilecek, çünkü o insandan alındı/'

Kadının adamdan yaratılmış olması mümkündür, ancak tüm çıplak güzelliğiyle Havva'nın erkek göğsünün dar kaburga kafesinden çıkması için bir sihirbaz hilesi ya da tıbbi bir müdahale gerekmiş olmalıdır! Belki de bir erkek tohum hücresi yardımıyla yaratılmıştır. Ancak Tekvin'de, Cennet'te kadın bulunmadığı belirtilir, o bakımdan tohumun ancak bir imbikte yetiştirilmiş olabileceği düşünülebilir. İlkel insanların yerleşme merkezlerindeki mağara resimlerinde imbiği andıran nesneler vardır. Bilimde çok ilerlemiş ve kemiklerin bağışık biyolojik tepkimelerini (reaksiyonlarını) bilen uzaylıların erkeğin iliğini hücre kültürü olarak almaları ve tohumu burada geliştirmeleri de mümkündür. Kolaylıkla ulaşılabilen insan kaburgasının, biyolojik açıdan mümkün olan bu yaratma hareketi için en uygun kap olduğu kuşkusuzdur. Bütün bunlar aslında birer tahmindir, ancak bugünkü bilimsel bilgiyle bile uygulanabilirler.

Kadının birdenbire ortaya çıkışı, Taş Devri kemikleri üzerinde ve mağara duvarlarında dişi figürlerin çizilmesine yol açmış olmalıdır. Gerçekten de erken Taş Devrinde "ana tanrıçalar" adı verilen figürler mağara duvarlarında belirmeye başlamışlardır. Bunların en güzel örnekleri La Gravette (Fransa), Çukurca (güney Türkiye), Laussel (Fransa), Lespugne (Fransa), Kostyenki (Ukrayna), Willendorf (Avusturya) ve Petersfels (Almanya) da görülür.

Bütün bu resimler 'Venüsler' adıyla da bilinirler. Hemen hepsinde ressamların, cinsel organları ve hamilelik özelliklerini iyice belirtmek için büyük çaba harcadıkları göze çarpar. Eserlerin hangi amaca hizmet ettiklerini ve neden ilk kez erken Taş Devrinde belirdiklerini bilmemekteyiz. Homo sapienlerin dünyanın değişik bölgelerinde iki yoldan ortaya çıktığı düşünülebilir: Genetik kodun tasarlanmış başkalaştırılmasıyla ve dişilerin yapay olarak üretilmesiyle.

Ancak "yeni" insanlar hayvanlarla ilişki kurmaya devam ediyorlardı. Âdem'in de bu günahı işlediği kuşkusuzdu, çünkü bir aralar maymun benzeri hayvanlarla ilişki kurduğunu hatırlıyordu. Oysa yapay başkalaştırmanın ardından yeni insanların doğal olarak birbirleriyle ilişki kurmaları gerekiyordu. Bu bakımdan hayvanlarla, çoğalmaya yol açan ilişkiler kurma alışkanlığına dönmek geri atılmış bir adım oluyordu. Bu geriye dönüş insanm düşüşünü hazırlamış olamaz mıydı? Aynı zamanda yeni türden hücrelerin yaratdmasma karşı işlenmiş bir *kalıtsal günah* mıydı?

Birkaç bin yıl sonra 'tanrılar' bu geri dönüşe el atarak durdurdular. (Bu konuda daha söyleyeceklerim olacak.) Hayvan ve insan

melezlerim yok ettiler, yeni insanlardan iyi korunmuş olanları ayıra-l rak, ikinci bir yapay başkalaştırmayla onlara yeni genetik malzeme! aşıladdar.

Palaeoantropologlar, bizim de içinde bulunduğumuz homo sa-j pien grubu neantropidlerin, hâlâ maymuna benzer durumdaki! pre-hominidlerden ansızın, korkunç bir hızla ayrılması karşısındal şaşkına dönmektedirler. Ayrılmanın nedeni olarak kendiliğindeni başkalaşma öne sürülmektedir.

İlk atalarımızdaki başlıca değişmeleri gösteren preantropolojik tarihleri göz önünde tutarsak, genetik kod üzerinde ilk suni başka-**f** laştırma, M.Ö. 40.000 ile 20.000 yılları arasında uygulanmış olmalı-/ dır. İkinci başkalaştırma ise daha yakın bir zamanda, M.Ö. 7.000 ile 3.500 yılları arasında yer almıştır.

Bu tarihlerin doğru olduğunu kabul edersek, 'tanrıların' ilk dünya ziyaretinin, ilk kadın figür ve resimlerinin mağara duvarlarına çizildiği zamanlarda olduğu ortaya çıkar.

Antropoloji bilginleri bu kadar geriye giden tarihlerden pek çekinirler. Ancak günümüz biliminin tartışmasız kabul ettiği zaman değişimi etkisi her çağda geçerlidir.

Zaman değişimi, gerek bugünün, gerekse geleceğin yıldızlararası uzay uçuşlarının tasarlanmasında göz önünde tutulan bir etkidir. Günümüzde bulunmuş da olsa, bu etkinin bir kanuna bağlı oluşu onu her zaman için geçerli kılar, dolayısıyla ışık hızının hemen altında yol alan uzay gemilerindeki 'tanrıların' dünyayı ziyareti sırasında da geçerlidir.

Antropologların bu bilimsel olguyu göz önüne almalarının zamanı gelmiştir.

Aldıkları anda, atalarımızın nasıl ortaya çıktığına ve zekâlarım nasıl kazandıklarına ilişkin soruların birçoğu derhal karşılık bulacaktır.

'Tanrıların' dünyayı ziyaretlerinin üstünden çok zaman geçmemiştir. Binlerce yıl önce dünyamıza gelmiş olanların uzay gemisinde topu topu on beş, yirmi yıl geçmiş durumdadır.

Zaman değişimi kuralını, bilinmeyen astronotlara uygulayan herkes, homo sapiensten kadını yaratan 'tanrıların', Musa'ya Ahit Sandığı'nın yapımı konusunda teknik emirleri veren 'tanrılar' olabileceğini hemen anlayacaktır.

Bunu kavramanın biraz güç olduğunu biliyorum, ancak doğru da olabilir. Bütün bunların yalnızca birer tahmin olmadığını bir kez

daha belirteyim. Astronomi uzun süredir bu zaman değişimleri üzerinde başarıyla çalışmaktadır. Ancak asıl önemli olan arkeologların ve antropologların da bu kuralı kabul etmeleridir.

ÜÇUNCU BOLUM

AMATÖR BIR ARKEOLOG SORULAR SORUYOR

Amatör arkeologların, hayal gücünün dizginlerini salıvermek ve uzmanlara sinirlendirici sorular sorabilmek gibi birtakım büyük avantajları vardır. Ben de amatör bir arkeolog olarak bu avantajlardan, tarih öncesi buluntuların kurulduğu dokunulmaz sayılan zeminleri sarsmak için yararlanıyorum. Amatör meraklılar aşırı çalışkandır. Özenli koleksiyoncu, okur ve gezgin olurlar, çünkü turnayı gözünden vurmak için kuramlarına en iyi cephaneyi sağlamaları gereklidir.

Marsilya'daki Elektro-Akustik Araştırmalar Enstitüsü, 1964 ilkbaharında yeni binasına taşındı. Taşınmanın üzerinden birkaç gün geçince Profesör Vladimir Gavreau'nun yanındakiler baş ağrısı, bulantı ve kaşıntıdan yalanmaya başladılar. Çalışanların bir bölümü ise nöbete tutulmuşçasına titriyorlardı. Elektro-akustik alanında incelemeler yapan bir enstitüde bu duruma olsa olsa laboratuvarlardaki denetim dışı radyasyonlar yol açabüirdi. Böyle düşünen bilginler, ellerinde üstün duyarlıklı (hassas) araçlarla bütün binayı dolaşarak, arkadaşlarının hastalanmasına yol açan kaçağı araştırdılar. Buldular da. Ancak, hastalığın nedeni denetim dışı elektrik frekanslarının radyasyonu değildi. Havalandırma aygıtından (cihazından) kaçan ve bütün binayı sübsonik (sesaltı) titreşimlere boğan alçak frekans dalgalarıydı.

Sık sık araştırmalara yardımcı olan rastlantılardan biri böylece Profesör G avreau'ya yirmi yıldır üzerinde çalışılan ses dalgaları konusunda önemli bir adım attırdı.

Profesör olaydan sonra, havalandırmanın istemeden yaptığı şeyin, deneysel olarak ve büerek yapılabileceğini düşündü. Sonunda

arkadaşlarıyla birlikte dünyanın ilk ses tüfeğini oluşturdu. Bu, bir ızgaraya satranç tahtası düzeniyle yerleştirilmiş altmış bir tüpten kurulu bir araçtı. Deney günü bu tüplere durmadan sıkıştırılmış hava verildi ve sonunda 196 hertzlik bir notaya ulaşıldı. Yeni binanın duvarlarında çatlaklar görülmeye başladı; laboratuvardakilerin mideleri ve bağırsakları acı verecek biçimde titreşiyordu. Araç derhal durduruldu.

Profesör Gavreau deneylerini sürdürmek istiyordu, ama önce deneyde görev alacaklar için koruyucu araçlar hazırlattı. Yeni geliştirdiği aygıt, gerçek bir "ölüm borusü'ydu. 2.000 vat güçle 37 hertzlik ses dalgaları yayıyordu. Aygıtın tam güçle deneyi Marsilya'da yapılamadı, çünkü birkaç kilometrelik bir yarıçap içindeki binaları yerle bir etmesi işten bile değildi. Profesör şu günlerde yirmi üç metre uzunluğunda bir "ölüm borusü'nun yapımıyla uğraşmaktadır. Aygıtın kesinlikle öldürücü olan 3.5 hertzlik ses dalgaları yayması beklenmektedir.

Bu ölüm borusunun ge iecekte yaratabileceği korkunç görüntüler bir yana, geçmişte olmuş bir olayı hatırlatması ilginçtir.

Seçilmiş insanlar ayaklarını bile ıslatmadan Ürdün nehrini aştıktan sonra, altı metre kalınlığında savunma duvarlarıyla çevrili Eriha kentini kuşatmışlardı. Kuşatma sırasında rahipler kent çevresinde sert adımlarla yürümek ve "borularını" çalmak gibi karmaşık emirler almışlardı. Olayın bundan sonraki bölümü, Tevrat'ın Yeşu kitabında (vi, 20) aynen şöyle anlatılmaktadır:

"Ve kavm bağırdı, ve kâhinler boruları çaldılar; ve vaki oldu ki; kavm boru sesi işittikleri zaman, kavm yüksek sesle bağırdılar ve duvar olduğu yere çöktü, ve herkes kendi önüne doğru olarak kavm şehre çıktı, ve şehri aldılar."

Ne avazı çıktığı kadar bağıran rahiplerin sesi, ne de binlerce borunun şamatası altı metre kalınlığında bir duvarı yıkmaya yetmezdi. Ancak bugün, öldürücü alçak frekanslardaki ses dalgalarının Eriha surlarını rahatlıkla yerle bir edebileceğini biliyoruz.

Bern Üniversitesi arkeologlarından Dr. Mottier, İsviçre radyosunda benim de katıldığım bir tartışmada, geçmişte devlerin yaşamadığını, çünkü böyle bir soyun varlığını gösterecek hiçbir fosilin bulunmadığını söylemişti.

Ne var ki, Tarih Öncesi Kurumu'nun eski Fransa Delegesi Dr. Louis Burkhalter, oldukça değişik kanıdadır. 1950 yılında *Revue du Musée de Beyrouth* 'da şöyle demiştir:

"Aşöleyen çağında* dev adamların yaşadığı bilimsel olarak kanıtlanmış kabul edilmelidir."

Hangi taraf haklı? Kim ne derse desin, normal insanlar tarafından kullanılamayacak kadar anormal büyük ölçülerde taş araçlar bulunmuştur.

Suriye'de Safita'nın altı kilometre kadar ötesindeki Sasniç'te arkeologlar ortalama 3,8 k lo ağırlığında çakmak taşından araçlar bulmuşlardır. Ayn Fritissa ('Doğu Fas)'da bulunan çakmak taşı araçlar da küçümsenecek gibi d ;ğildir. Uzunlukları 32 santim, genişlikleri 22 santim, ağırlıklarıysa 4 kilo 200 gram kadardır. Normal insan yapısına göre yapılacak bir hesap, bu kaba araçları kullanan varlıkların üç buçuk metre boyunda olmaları gerektiğini gösterir.

Bulunan araçların dışın da, bilimsel olarak tanınan en az üç buluntu, geçmişte devlerin varlığını işaretler:

1 - Cava devi

2 - Güney Çin devi

3 - Güney Afrika (Transvaal) devi

Bunlar hangi soyun temsilcileriydiler?

Sürüden ayrılmış yaratıklar mıydılar?

Yanlış programlanmış başkalaşmaların ürünleri miydiler?

Başka dünyalardan gelmiş dev kozmonotların soyundan mıydılar?

Genetik koda uygun olarak, özel biçimde yaratılmış ve gelişmiş teknik bilgileri olan zeki varlıklar mıydılar?

Fosil buluntuları sorularıma kesin karşılıklar verememektedir. Düzenli bir atalar zinciri kurmak için çok zayıf kalmaktalar. Böyle bir aile ağacı bir gün özellikle seçilmiş bir bölgede sistematik olarak incelenecek midir? Zaman zaman önemli buluntu haberleri gelmekte dir, ama bunları hemen hepsi rastlantı sonucu ele geçirilmiştir.

Ancak belgeler -ki eski kaynakları harfi harfine kabul etmeliyiz- devlerin varlığını açıkça belirtmektedir. Musa Tekvin, VI, 4'te şöyle der:

"Allah oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdukları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra yeryü-

(*) Tarih öncesi çağın eski palaelotik devri sanayiine verilen ad. Yontma taş tekniğinin ikinci dönemi.

zünde Nefilim* vardı; bunlar eski zamandan zorbalar, şöhretli adamlardı."

Saydar, XIII, 33'te de şöyle bir kayıt vardır:

"Ve orada Nefilimden olan Anak oğullarını, Nefilimi gördük; ve kendi gözümüzde biz çekirgeler gibi idik, ve onların gözünde de öyle idik."

Tesniye, III, 11 bize bu yaratıkların fiziksel yapısı hakkında tahminlerde bulunmamızı sağlayacak ayrıntılar veriyor:

"Çünkü Refalardan arta kalan ancak Basan Kralı Og vardı; işte onun yatağı demir yataktı; o Ammon oğullarının Rabba şehrinde değil midir? İnsan arşınına göre uzunluğu dokuz arşın** ve eni dört arşın idi."

Tevrat'ta Deylerden kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıklıkla söz eden yalnız ilk beş kitap değildir. Öteki kitaplar da bu üstün insanları yer yer anlatırlar. Kitapların yazarları değişik zamanlarda, değişik yerlerde yaşamış kişilerdir, bu bakımdan birbirleriyle ilişki kurdukları düşünülemez. Din bilginlerinin bazen ileri sürdükleri gibi, kötülüğü simgelemek için kitaplara sonradan sokuşturuldukları da gerçek değildir. Bunu ileri sürenler yazılanları biraz yakından incelerlerse, devlerin her zaman savaşmak, ya da teke tek dövüşmek gibi uygulanması mümkün işlerde göründüğünü, ancak manevi kavramlar ve davranışlar tartışma konusu olduğunda ortadan kaybolduklarını göreceklerdir.

Öte yandan, devlerin belgelenmesi Tevrat'a özgü değildir. Maya ve İnka mitleri de Tufan'dan önce 'tanrılar' tarafından yaratılan soyun, devler soyu olduğunu kaydeder. Bu mitlerdeki en önemli devler Atlan (Atlas) ve Teitani (Titan)'dır.

Tıpkı "uçan tanrılar"ımız gibi devler de destanlar, efsaneler ve kutsal kitaplar dünyasında sık sık boy gösterirler; ancak hiçbir zaman tanrılarla eş düzeyde tutulmazlar. Ciddi bir engel, devleri dünyaya bağlamaktadır: Uçamazlar... Yalnız bir dev kesinlikle bir tanrının dölü olarak tanımlanırsa, göklerdeki yolculuklara katılabilir. Devler çoğunlukla tanrıların alçak gönüllü sadık hizmetkârları olarak karşımıza çıkarlar. Sonunda budala, ahmak yaratıklar olarak tanımlanarak yazılı eserlerden silinip giderler.

(*) Nefilim: İri, dev adamlar.

(**) 1 Arşın: 0.45 m.'dir.

Nice'teki Centre International d'Études Françaises'in yöneticisi Profesör Denis Saurat gibi bir bilgin, devlerin ciddi incelemesini yapmıştır. Profesör, devlerin bir zamanlar kesinlikle var olduğunu söylemektedir. Ve bundan kuşku duyan bilginlerin, eninde sonunda, dev mezarlarına, yirmi metreyi aşkın yükseklikte dikilmiş taş bloklar olan menhirlere, dolmenlere, iri taşlardan yapılmış mezar odalarına ve daha birçok kocaman anıta, son ve en önemli olarak da, aşırı büyüklükteki kayaların taşınma ve işlenmesindeki teknik yeteneklere karşı çıkamayacaklarını belirtmektedir. Bugün hâlâ hayranlık duyduğumuz dev ölçüdeki mimari şaheserlerin ve büyük ustalıkla işlenmiş kayaların yapımını ancak devlerin ya da bizce bilinmeyen teknik yetenekleri olan yaratıkların varlığını kabul edersek açıklayabiliriz.

Gezilerim sırasında rastgeldiğim tarih öncesi anıtlar karşısında, kendi kendime o anıtların kökeni ve amacı konusunda yapılmış açıklamaların yeterli olup olmadığını sorarım. Buna kesin bir karşılık verebilmek için bir araya gelinmesi ve gerek yazılı, gerekse düşüncede kalmış yorumların geçerliliği cesaretle araştırılmalıdır.

1968 yılında arkadaşım Hans Neuner ile Peru'ya yaptığım yolculukta, Cuzco'daki eski İnka kalesi sınırlarında, 3500-3800 metre kadar yükseklikteki Sacsayhuaman (Falcon Rock)'da bulunan dev binaları bir kez daha ziyaret ettim.

Elimizde metreler ve fotoğraf makineleriyle, insanın harabe demeye dilinin varmadığı kalıntılara yaklaştık. Karşımızdaki ne bir taş yığını, ne de tarihi bir binanın tanınmaz duruma gelmiş yıkıntısıydı. Sacsayhuaman tepelerindeki kaya labirenti, tekniğin son olanakları kullanılarak yapılmış üstün bir bina gibiydi. Bu platoda, taştan devler, mağaralar arasında dolaşarak üç, beş gün geçiren birinin, bütün gördüklerinin çağlar önce insan eliyle, yaş tahta çiviler ve taştan kaba saba çekiçler kullanılarak yapıldığını söyleyen açıklamalara inanması imkânsızdır.

İşte ölçtüğü müz örneklerden yalnız biri: Tepenin yüzünden koparılmış gibi duran 11 metre yüksekliğinde ve 18 metre genişliğinde granit bir bloktan, 216 santim yüksekliğinde 34 santim genişliğinde ve 83 santim derinliğinde dikdörtgen biçimi bir parça kesilmişti. İlk bakışta birinci sınıf çalışma ürünü olduğu göze çarpıyordu! Parçanın çıkartılışııda hiçbir beceriksizlik, düzensizlik, ya da kaba işlem izi yoktu. Çok yetenekli taş işçilerinin yıllarca çalışarak, parçayı dört kenarından derinlemesine kestiğini kabul etsek bile, parça-

run arka yüzünü, hem de o kadar düzgün biçimde, kayadan ayırmayı nasıl başardıkları bir bilmece olarak kalır. O çağların taş işçilerinde bugünün kesici araçları yoktu; herhalde parçayı kayadan asitler yardımıyla ayırabilecek kimya bilgisine de sahip değildiler.

Yoksa sahip miydiler?

Derinlikleri 60 ile 80 metre arasında değişen mağaralara indik. Mağaraların yolları, bilinmez bir güçle sarsılmışçasına kesintiye uğramış, kısmen yıkılmış ve iç içe geçmişlerdi. Tavan ve duvarların geniş bölümleri korunmuştu. Bunlar günümüz çimento yapılarıyla yarış edebilecek ölçüde kusursuzdular. Hiçbir şey birleştirilmemişti; birleştirici unsurlarla tutturulmuş en ufak bir parça bile yoktu. Her şey kalıptan çıkmış gibiydi. Keskin kenarlar hep dik açılıydı. Yirmi santim genişliğindeki granit çıkıntılar, tahta kalıptan daha dün çıkarılmış gibi düzgün basamaklar oluşturuyorlardı.

Her köşeden karşımıza çıkabilecek sürprizlerin heyecanıyla galerilerden ve odalardan geçerek yukarılara çıktık. Aklımda hep bu teknolojik şaheserlerin hiç de inandırıcı olmayan arkeolojik açıklamaları vardı. Bir zamanlar, Sacsayhuaman'ın üst kesimlerinde üstün biçimde inşa edilmiş savunma duvarlarının bulunmuş olması daha akla yatkın geliyordu. Kusursuz biçimde işlenmiş bu heybetli taşlar, çok büyük bir binalar dizisinin parçalan olabilirdi. Bölgede yapılacak sistemli araştırmalar bu binaların ortaya çıkmasını ya da yeniden kurulmasını sağlayabilirdi.

Kendi kendime sorduğum bir soru da, Sacsayhuaman'ın üst kesimindeki "harabeler" için yapılmış derli toplu bir açıklama olup olmadığıydı.

Yanardağ patlaması mı? O yakınlarda bir tane bile olmamıştır.

Yerkabuğundaki hareketler mi? Son şiddetli hareketin 200.000 yıl önce yer aldığı sanılmaktadır.

Depremler mi? Depremler, düzensiz kalıntılar arasında birçok düzenli kalıntı bırakmazlardı. Soruların ardındaki soru işaretlerini artıran bir konu da, işlenmiş granit bloklarda, ancak büyük ölçüdeki yüksek ısılarda görülen camlaşma izinin bulunmasıdır.

Doğanın anormallikleri mi? Granit bloklarda düzgün açılmış yivler ve yanlarındaki bloktan koparılıp alınmış oldukları izlenimini veren zıvanalar vardır.

Ne Cuzco'daki arkeolog, ne de Lima müzelerindeki meslektaşları, incelediğimiz yapılar hakkında doyurucu açıklamalar yapamıyorlardı. "Ön İnka" diyorlardı, "belki de Tiahuanaco kültürü."

Elbette kişinin bilgisizliğini kabul etmesinde ayıplanacak bir yan yoktur. Sacsayhuaman'ın üst kesimlerinde gördüğümüz yapılar hakkında hiç kimsenin kesin bir şey bilmediği gerçektir. Kesin olan bir şey vardır: Bu karmaşık yapılar, bizce bilinmeyen yaratıklar tara-**1** fından, bilinmeyen bir tarihte, bilinmeyen yöntemlerle yapılmışlar-**1** dır. Yapıların, İnkaların Güneş Tanrısı kalesinin yapımından önce var olduğu ve yıkıldığı da kesindir.

Bu, Bolivya platosundaki Tiahuanaco için de geçerlidir.

Konu üzerinde birçok kitap okumuş, bu arada Tiahuanaco ile ilgili olağanüstü şeyler öğrenmiştim; ancak gözlerimle gördüklerim her şeyi aşıyordu. Tiahuanaco'da bulunan "su boruları" hakkında da epey şey okumuştum. Bolivya platosuna yaptığım son yolculukta bunları özel olarak inceledim.

Deniz yüzeyinden 4000 metre yükseklikteki Tiahuanaco'ya ikinci kez gelmiştim. İlk kısa gezimde "su borularına" pek dikkat etmemiştim; ama bu kez o eksikliği de giderecektim.

Bu yarım boruların ilk dikkati çeken örneğini, yeniden kurulmuş bir tapınağın duvarına yerleştirilmiş olarak buldum. Oraya keyfi olarak konulmuştu. Turistler düşünülerek, dekoratif amaçla konmuş olmasının dışında, duvardaki durumu oldukça anlamsızdı.

Başka yerlerdeki "su borularını" da inceledikten sonra onlar hakkında okuduklarımın doğru olduğunu anladım. Pürüzsüz kesitleri, cilalanmış iç ve dış yüzeyleri ve düzgün kenarlarıyla tamamen modern görünüşteydiler. Borularda yivler ve birbirine uyan karşılıklı çıkıntılar vardı. Böylece kolayca birleştirilebiliyorlardı.

Arkeologlar tarafından Ön İnka kabilelerine bağlanan bu yapıtların teknik ve mekanik kusursuzlukları karşısında şaşırmıştım; ancak uzun süre "su borusu" olarak sınıflandırılan buluntuların içinde çift borulu olanlarına rastlayınca, şaşkınlığım bir kat daha arttı. Tek borular başlı başına birer şaheserken, karşıma tek parça kayadan, kusursuz dik açılı kesimleriyle çift borular çıkmıştı!

Boruların yalnız üst bölümlerinin bulunması nasıl açıklanabi-**lir?**

Acaba bu borular hiç "su borusu" olmuş mudurlar?

Belki de başka türlü, hayali gibi gelen bir açıklamaları vardır.

Geleneksel efsaneler ve var olan taş resimleri, 'tanrıların'daha insan yaratılmadan Tiahuanaco'da buluştuklarını belirtirler. Uzak Çağımızın dilinde bu, bilinmeyen astronotların ilk üstlerini Bolivya platosunda kurdukları anlamına gelir. Bu yaratıkların emrinde çok

gelişmiş bir teknoloji vardı; tıpkı bugün bizlerin laser ışmı ve birçok elektrikli aygıtı kullanmamız gibi. Bu açıdan bakıldığında, "su borularının", binalar arasındaki enerji kablolarını korumak için yapılmış olması daha akla yatkın değil midir?

Tiahuanaco'daki boruları yapabilen varlıkların, olağanüstü teknik yetenekleri olmalıydı. Böylesine yüksek zekâ düzeyindeki varlıklar, çok daha basit bir çalışma ve çok daha az bir çabayla, aynı taşta iki kat fazla su akıtacak daha geniş bir delik açmak dururken, yan yana iki deliği olan borular yapma budalalığım göstermezlerdi. Aynı şekilde bu akıllı yaratıklar, suyun iletilmesi için dik açılı biçimi seçmezlerdi; çünkü köşelerde su ve pislik toplanacağını bilmeleri gerekirdi. Hem bu borular su borusu olarak kullanılacak olsalardı, uzaylı teknisyenler alt bölümlerini de yaparlardı.

İspanyol fatihleri 1530'larda yerlilere Tiahuanaco'yu kimlerin kurduğunu sorduklarında hiçbir bilgi alamamışlardı. Yerliler İspanyollara, Tiahuanaco'nun tanrıların insanı yarattığı yer olduğunu anlatan efsanelerden söz etmişlerdi. Aynı "tanrıların" boruları yaptıklarını ve onları su borusu olarak kullanmadıklarım sanıyorum.

Arkeologlar ve antropologlar, bütün tarihsel buluntuları tarihlemek için ellerinden geleni yaparlar. Bir buluntu tarihlenir tarihlenmez, var olan sistem içindeki yerini alır ve üstüne hemen bir katalog numarası konur.

Bilimin bugüne kadar kullandığı en doğru yöntem C-14 yöntemidir. Bilginler, atom ağırlığı 14 olan radyoaktif karbon izotopu (C)'nun atmosferde sabit miktarlarda bulunmasından hareket ederek bu yöntemi kullanırlar. Bu karbon izotopu bütün bitkiler tarafından emilir, öyle ki ağaçlar, kökler, yapraklar ve otlarda değişmeyen miktarlarda bulunur. Ancak bütün canlı organizmalar, şu ya da bu biçimde bitki yedikleri için, insan ve hayvanlarda da aynı oranda C-14 vardır: Radyoaktif nesnelerin, yeni radyoaktif nesneler eklenmedikçe, ayrılıp dağılma süreleri kesindir. Bu dağılma süresi insan ve hayvanlarda ölümle, bitkilerde de hasat ya da yanmayla başlar. Ortalama 5600 yıl içinde karbon izotopu C-14'ün yarısı dağılır. 11.200 yıl sonra dörtte biri, 22.400 yıl sonra da ancak sekizde biri kalır. Atmosferdeki asıl C-14 miktarı bilindiği için, fosilleşmiş organik maddelerdeki C-14 oram karmaşık laboratuvar çalışmalarıyla bulunur. Bu oranın atmosferdeki sabit C-14 miktarıyla ilişkisi de bir kemiğin ya da kömür parçasımn yaşını belirler.

İşlek bir yolun kenarından kesilerek yakdan otların külleri, bu

bitkilerin yaşlarını yanlış olarak binlerce yıl gösterecektir. Neden? Çünkü bitkiler her gün, C-14'ü milyonlarca yıl önce emmiş organik maddelerden elde edilen karbon petrolünü emmişlerdir. Aynı şekilde bir sanayi bölgesinden kesilen ve yaş çemberlerine göre elli yaşında olan bir ağacın külleri C-14 yöntemiyle incelendiğinde, ağacın çok uzak geçmişte dikildiği sonucu çıkacaktır.

Bu yöntemin doğruluğu ve güvenilirliği konusunda kuşku duymaktayım. Bugüne kadar yapılan ölçümler, C-14 izotopunun atmosferde her zaman aynı olduğu iddiasına dayanıyordu.

Bunun doğru olduğu kesin mi?

Ya yöntem daha başlangıcından yanlış temele oturtulduysa? *Tanrıların Arabaları* adlı kitabımda, eski din kitaplarından örnekler vererek tanrıların, aıcak nükleer patlamaların ortaya çıkardığı türden korkunç ısılar e ide edebildiğinden ve radyasyon silahlarına yabancı olmadıklarından söz etmiştim. Sözgelişi, Gılgamış Destanında Enkidu, "göklerdeki canavarın zehirli soluğu" yüzünden ölüyordu. Mahabharata'dı savaşçıların "tanrıların öldürücü soluğuyla" kaplanan zırhlarını ve gövdelerini yıkamak için sulara atlayışı anlatılıyordu.

Bu iki durumun ve 30 Haziran 1908 sabahı Sibirya'daki Taiga'da görülen "patlama'nın gerçekte atom patlaması olduğunu kabul edersek?

Hiroşima, Bikini atolü nükleer deneyleri, Sovyetler Birliği, Sahra ve Çin'deki denemeler de dahil olmak üzere, radyoaktif nesnelerin atmosfîre yayıldığı her yerde, C-14 dengesi bozulmuştur. Böylece bitki, hayvan ve insanların hücrelerinde, ölçümlere temel alınan atmosferdeki sabit C-14 miktarından daha çok C-14 birikmiştir. Bu kuram tartışılamaz. Kabul edildiğinde de kesin denilen bilimsel tarihlemeler hakkında kuşkular doğar. Bilinmeyen astronotların ziyaretiyle ilgili kuramımızda uğraştığımız zaman bölümleri öyle geniştir ki, araya girecek "küçük" bir hesap hatası 20.000 yıl gibi yanlışlıklara yol açabilir.

Çok eskilere giden tarihlemelerden kuşku duymamın nedenlerinden biri budur. Tiahuanaco'yu ele alalım. Görevlerini tamamlayan kozmonotlar oradan ayrılırlarken, herhalde arkeologlar ve antropologlara miras kalacak eşyalar bırakmamışlardı. Ellerinde modern araçlar bulunan bu yaratıklar ısınmak için kömür ateşi kullanmazlar, kemiklerini de yanlarma alıp götürürlerdi. Başka bir deyişle, peşlerinde, tarihlenebilecek hiçbir iz bırakmamışlardı. Astronot-

lann iniş yeri olarak kabul ettiğimiz bölgelerden toplanan, analiz edilen ve tarihlenen kemik ve kömür kalıntıları, tanrıların kalesinin yıkıntıları arasına binlerce yıl sonra yerleşmiş insanlara aittir. Bu kemiklerin Tiahuanaco'nun kurucularına ait olduğunu ileri sürmek büyük bir hatadır. Yeni sorular sormaktayım, çünkü eski karşılıklar beni doyurmuyor.

Arkeolojinin bilimsel disiplin olarak 200 yıllık bir geçmişi vardır. Temsilcileri büyük bir titizlikle kazmalarına takılan paraları, kil tabletleri, kap parçacıklarını, kırık çömlekleri, şekilleri, resimleri, kemikleri ve daha bir dolu şeyi toplarlar. Bu buluntuları, ancak 3500 yıllık geçerliliği olan bir sistem içinde özenle düzenlerler. Ama hiç kimse atalarımıza olağanüstü teknik ve arkeolojik başarılar elde etme yeteneğini neyin verdiğini bilmez ve açıklayamaz. İnsanlar, "tanrı"lara duyulan özlemi, "tanrı"ları hoşnut etme isteğini ve "tanrı"lar tarafından verilen görevleri birçok görkemli yapının ardındaki itici güç olarak ileri sürerler.

"Tanrı"lara duyulan özlem mi?

Hangi " tanrı" lara?

"Tanrı"lar tarafından verilen görevleri yürütmek mi?

Hangi "tanrı"ların verdiği görevler?

"Tanrı"ların harikalar yaratmaları, başka varlıklardan üstün işler yapmaları gerekirdi. İcat edilmiş 'tanrılar' ve yalnızca hayal ürünü olan "tanrılar" insanlık bilincinde uzun süre kalamazlardı. Sözünü ettiğimiz " tanrılar" ın, atalarımız üzerinde derin izler bırakabilecek ve insanın ideolojik ve din dünyasına yüzyıllar boyu egemen olabilecek güçte ve akıl düzeyinde gerçek yaratıklar olduğu görüşünü bu yüzden savunuyorum.

Öyleyse ilkel insanlara kendini kabul ettiren kimdi?

Hayali kuramlara kulak vermekten korkmamalıyız. Çünkü Heraklitus'un (M.Ö. 500) bir zamanlar söylediği şey, ne yazık ki bugün de geçerlidir: "Gerçek kimi zaman öylesine inanılmazdır ki, kişi onu bilmekten kaçınır."

Peru'nun başkenti Lima'nın doğusundaki Cajamarquilla dağlarında bir harabeler bölgesi vardır. İnsan geçmişinin henüz bilginler tarafından dikkate alınmayan bölümünden kalan deliller, burada yol yapmak için çalışan buldozerler tarafından her gün yok edilmektedirler.

Bu bölgeye yaptığımız gezide, meraklı nesnelere dikkatimizi çekecek birine gerek yoktu, çünkü her adımda bir tanesine takılıyor-

duk. Yollarda, Viet-Kong'lularm, dergi ve televizyondan tanıdığımrz deliklerini andırır, tilki yuvası benzeri yüzlerce delik vardı. Elbette bunların bir zamanlar yerlileri hava akınlarından korumak için kazıldıklarını ileri sürmeyeceğim. Buna cüret edemem, çünkü yirminci yüzyıldan önce hava akınları olmadığı bilinen bir gerçektir!

Cajamarquilla'daki deliklerin çapı 60 santim, derinlikleriyse 1.70 metre kadardı. Bir tek sokakta bu deliklerden (!) 209 tane saydım. Çok önemli ve pratik bir amaca hizmet etmiş olmasalardı, kazmak için onca çaba harcanır mıydı?

Yerliler yüzlerce deliği nasıl açıklıyorlardı?

Bir zamanlar tahıl ambarı olduklarmı söyleyerek...

Bu açıklama, hele insan gövdesine uygun biçimde kazılmış delikler incelendiğinde hiç inandırıcı olmuyordu. Deliklerin tahılla doldurulmaması için bir neden yoktu elbette, ancak tahıl bir süre sonra filizlenecek, ya da nemli toprağın ve rutubetli sıcağın etkisiyle çürüyüp gidecekti. Hem tahıl bu dar ambardan nasıl boşaltılacaktı?

Elimizde tahıl olmadığı için, ambarlardan birini kumla doldurduk. Sonra ellerimiz ve küreklerimizle boşaltmaya koyulduk. Üstteki üçte birlik bölüm pek zorluk çıkarmadı, ama orta derinlikten aşağısını boşaltmak epey yorucu olmaya başladı. Son üçte bir ise tam bir işkenceydi. Ellerimizi ve başımızı deliğe sokuyor, bir avuç kum alıyor, kendimizi yeniden yukarı çekerek elimizdekini kenara koyuyorduk. Ancak bir süre sonra elimizi, kafamızın üzerinden kumları dökmeden aşıramayacağımız bir derinliğe vardık. Ardından kürekleri de bir yana bırakmak zorunda kaldık, çünkü deliğin darlığı küreği kaldırmamıza izin vermiyordu. Sonunda iplere küçük kovalar bağlayarak aşağıya sarkıttık. Bunları küreklerle doldurmaya çabaladık. Bütün gün, aklımıza gelen her hile ve her aracı kullanarak çalıştık.

Yine de deliğin dibinde kalan 15-20 santimlik bölümü boşaltmayı başaramadık. O kalan bölüm belki hâlâ oradadır.

Bu deliklerin "tahıl ambarı" olduğu söyleneli beri bir soru aklımı kurcalıyor. Cajamarquilla yerlileri neden büyük acılara katlanarak böylesine dar delikler kazmışlardı?

Neden bir büyük aile ambarı yapmamışlardı?

Cajamarquilla iyi düzenlenmiş bir şehir toplumu olduğuna göre, bir tek geniş ambar yapma düşüncesinin kendiliğinden biçimlenmesi gerekirdi.

O noktada yaptığım incelemelerden sonra, uzun süredir kabul

edilen açıklamanın geçerliliğine inanmamaya başladım. Ama halka göre onlar tahıl ambarı olmalıydılar...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

INSANLıĞıN HAFıZA DEPOSU

Kimi zaman büyük çaba harcadığımız halde adları, adresleri, telefon numaralarını ve düşünceleri hatırlayamaınamız nedendir? Aradığımızın, beynin gri hücreleri arasında bir yerde saklı olduğunu ve yeniden bulunmayı beklediğini "sezeriz". Çok iyi bildiğimiz bir şeyin anısı nereye gitmiştir? Neden bilgi depomuzu istediğimiz zaman ve biçimde kullanamayız?

Texas'li James McConnell ve Robert Thompson, anıların ve bulundukları yerlerin sırrını çözmek için on beş yıl harcamışlardı. Her türden deneyi yaptıktan sonra mükemmel sonuçlara ulaşacak son bir deneye girişmişler ve bu deneyin yıldızları olarak Dugesia Dorotocephala ailesinden bir solucan türünü seçmişlerdi. Bu yaratıklar beyin taşıyan organizmaların en ilkelleri arasındaydılar, ama aynı zamanda, hücre bölünmesiyle tamamen yenilenebilme özelliği olan karmaşık bir yapıya sahiptiler. Bu küçük solucanlardan biri paçalara bölünürse, her parça kendi kendini yeniler ve kesinlikle eksiksiz bir solucan olurdu.

Thompson ve McConnell, yıldızcıklarını, zayıf bir elektrik devresi bağladıkları plastik bir tekneye bıraktılar. Altmış vatlık masa lambalarını da teknenin üstüne yerleştirdiler. Solucanlar ışıktan çekindikleri için (afotik) lambanın her yanışında kıvrılıyorlardı. Bilim adamları ışığı yakıp söndürme oyununu iki saat sürdürdüler. Bu sürenin sonunda solucanlar sürekli değişimlere hiç aldırmaz olmuşlardı. Kendilerini tehdit eden öldürücü bir tehlike olmadığını, yalnızca karanlığı aydınlığın, aydınlığı da karanlığın izlediğini anlamışlardı. Thompson ve McConnell bu kez ışık etkisiyle birlikte, lambanın yanmasından bir saniye sonra yaratıklara ulaşan zayıf bir elektrik

şoku uyguladılar. Az önce ışık etkisine aldırmayan yaratıklar elektrik akımını hissedince yine kıvrılmaya başladılar.

Ardından solucanlar iki saat kendi başlarına bırakıldılar. Deney tekrar başlayınca hayvanların ışık yandıktan sonra bir elektrik şoku geleceğini unutmadıkları görüldü. Artık beklenen şok gelmese bile kıvrılıyorlardı.

İki sabırlı araştırıcı daha sonra solucanları küçük parçalara böldüler ve parçaların büyüyüp, tam birer solucan olmaları için bir ay beklediler. Süre sonunda bütün solucanları deney teknesine yerleştirdiler ve düzensiz aralıklarla ışığı yakıp söndürmeye başladılar. Sonuç çok şaşırtıcıydı: Yalnız yeni bir kuyruk geliştiren kafa bölümleri değil, yeni bir beyin oluşturan kuyruk bölümleri de, beklenen elektrik şokunun korkusuyla kıvrılıyorlardı !

Eski anıları depolayan hücrelerde, g;çmiş deneyleri yeni oluşan hücrelere geçirecek kimyasal işlemler mi olmuştu?

Kesinlikle evet. "Hünersiz" bir solucan, "hünerli" bir hemcinsini yediği zaman, kurbanının elde etmiş olduğu yetenekleri devralır. Başka laboratuvarlardaki deneyler, belirli hünerler öğretilmiş hayvanlardan alman hücrelerin, bir başka hayvanın gövdesine yerleştirildiklerinde işlevlerini sürdürdüklerini doğrulamıştır. Sözgelişi, birtakım farelere, yemeklerine ulaşmak istedikleri zaman özel renkli bir düğmeye basmaları öğretilmişti. Derslerini tamamen öğrenince öldürülen hayvanların beyinlerinden alınan parçalar, eğitilmemiş farelerin karın boşluğuna aşılanmıştı. Eğitilmemiş fareler birkaç saat sonra aynı renkli düğmeyi kullanmasını öğrenmişlerdi. Mercan balıkları ve tavşanlar üzerinde yapılan deneyler de, öğrenilmiş bilginin bir gövdeden ötekine belirli hücrelerin aktarılması yoluyla geçirilebileceği iddiasını doğrulamıştır.

Bugün anıların hafıza moleküllerinde depolandığı; RNA ile DNA moleküllerinin hafızanın özünü kurdukları ve taşıdıkları kabul edilmiş bilimsel bir olgudur (vaka). Bu araştırmalar bir adım daha ileriye götürülürlerse, bilgi ve hafızanın insan ölümüyle birlikte kaybolması önlenecek, zekânın korunması ve aktarılması sağlanacaktır.

Sualtı araştırmaları için "programlandırılmış" üstün zekâlı yunus balıklarının "dalgıç istasyonlarına" gidişini yaşayıp da görecek miyiz?

Sokaklarda yol yapma makinelerini kullanan, beyinleri "programlanmış" maymunlar görecek miyiz?

Bunlar bugün gülünç gibi görünebilir, ama uygulanabilirliklerinden kuşku duyanlar, onları ciddi ihtimaller olarak ele alanlardan daha fazla hayrete düşmektedirler.

Uzak geçmişte hafıza üzerinde bu türden işlemler yapabilecek bilinmeyen akıllı yaratıkların bilimsel kanıtları henüz yoktur. Bununla birlikte Şıklovski ve Sagan gibi bilim adamları, bizim bilimsel araştırma düzeyimizi çok aşmış yaratıkların başka gezegenlerde yaşadığı ihtimalini göz önünde bulundurmaktadırlar.

"Tanrılar"ın yemeleri için kitap verdiği peygamberlerden söz eden Tevrat bizi bir kez daha düşünmeye itiyor.

Hezekiel III, 3, bu türden bir kitap şölenini kaydediyor:

"Ve bana dedi: Adem oğlu, karnına bunu yedir, ve sana verdiğim bu tomarla bağırsaklarını doldur. Ve yedim..."

Bu yolla "beslenen" peygamberlerin herkesten çok şey bilmeleri ve çağdaşlarından daha zeki olmaları hiç de şaşırtıcı değildir!

DNA çift helezonunun bilimsel keşfinden bu yana, gen çekirdeğinin organizmanın kurulması için gereken bütün bilgiyi içerdiğini biliyoruz. Konuyu basitleştirmek için, bugün herkesin tanış olduğu delikli bilgisayar kartlarından yararlanacak ve çekirdekte programlanan yapı tasarısını bundan böyle "hayatı yöneten delikli kartlar" olarak adlandıracağım.

Bu delikli kartlar, hayatı çok kesin bir zaman tarifesine bağlı olarak kurarlar. Kendi türümüzü örnek olarak alalım. On yaşındaki bir erkek ve sekiz yaşındaki bir kız çocuk, yetişkinlerin minyatürüdürler, ancak tam bir erkek ve kadın oldukları zaman sahip olacakları niteliklerden henüz yoksundurlar. Büyümelerinden önce gövdelerindeki hücreler bir trilyon kere bölünmüş olacak, her hücre bölünmesiyle birlikte de delikli kart tarafından yeni bir yapı dönemi başlatılacaktır. Böylece ;rkek ve kız çocuklar hızla gelişecek, yüz ve gövde kıllarıyla göğüsler ortaya çıkacaktır. Delikli kartlar asla yanlış yapmazlar; delikleri, gelişmenin izleyeceği yolu tam zamanında belirlerler.

Bunun her **organİ2maya** uygulanabilen bir olgu olduğunu bir kez daha belirtmeliyim. Bu somut bilimsel temel üzerinde, oldukça mantıklı bulduğum bir düşünceyi tartışmak isterim. Uzak geçmişte, her birey için olduğu gibi, bütün insanlık için ortak bir yapı tasarısı olamaz mıydı?

İnsanlığın kökeniyle ilgili varsayımlara kendi kuramımı katmak için gereken cesareti, antropolojik, arkeolojik ve etnolojik olgular-

dan alıyorum. İlkel insana bütün bügilerin, yani kartlara delinen bütün emirlerin, tasarlanmış yapay başkalaştırma yoluyla dışardan verildiğini sanıyorum.

Kuramımı insanlığın tarih öncesinin karanlıklarına doğru izlersek, insamn hem "dünyanın oğlu", hem de "tanrıların çocuğu" olduğunu görürüz. Bu çifte çıkış noktası çok büyük, akd almaz sonuçlara yol açmıştır.

Atalarımız "kendi" çağlarını, doğrudan doğruya yaşayıp görmüşlerdi. Her şeyi bilinçlerine aktarmışlar, her olayı hafızalarında depolamışlardı. Her yeni kuşağa bu ilkel hafızanın bir bölümü aktarılmıştı. Her kuşak delikli kartlarda var olan deliklere yenilerini ekliyordu. Böylece kartlar bilgi bakımından gitgide zenginleşiyorlardı. Zamanın akışı içinde birtakım bilgilerin kaybolmasına rağmen bilgilerin toplamında bir azalma olmadı. Bugün insan, yalnız *kendi* anılarını değil, daha Âdem zamanında uzayda yolculuk eden *tanrıların* programlandırdıklarını da beyninde toplapııştır.

Günümüz bilgileriyle bu anılar arasında, pek az insanın belirli anlarda aşabildiği bir engel uzanır. Şair, ressam, müzisyen ve bilim adamı gibi duyarlı kişiler, bu ilkel anı'daki yaratıcı dürtüyü sezer ve çoğu kez depolanmış bilgileri yeniden elde edebilmek için umutsuzca çırpınırlar. Vahşi toplumların büyücüleri, uyuşturucu maddeler ve tekdüze ezgilerle kendilerinden geçerek bu engeli aşmaya çabalarlar.

Bence *psychedelic** öncülerin davranışlarının ardında bile, onları uyuşturucu maddeler ve çok sert müzik yardımıyla kendinden geçme yollarını aramaya yönelten ilkel bir içgüdü yatmaktadır. Ancak bu gömülü dünyanın kapısını aralayabilenler, geçirdikleri deneyi başkalarına anlatamamaktadırlar.

Sözgelişi, hayali bir araç, ya da mucizevi bir eylem anlatılmak istendiğinde, Alaattin'in lambası anılır. Peygamberlerin anlattıklarını harfi harfine kabul etmemin yanı sıra edindiğim bir alışkanlık da, eski insanların garip ilkel anılarının ardında, bugün (yeniden) bulunmayı bekleyen birtakım gerçekleri aramaktır.

Alaattin'in lambasının özelliği neydi? Alaattin, lambanın üstünü ovuşturduğu zaman doğaüstü varlıkları maddeleştirebiliyordu. Bu sürtünme sonucu çalışan, bir maddeleştirme makinesi olabilir miydi? i i

(*) Sann yaratan maddeleri (L.S.D. gibi) kullanmaktan dolayı ortaya çıkan du-

Günümüz bilginlerinin ışığında lambanın akla yatkın bir açıklaması yapılabilir. Atom teknolojisinin kütleyi enerjiye, fiziğin de enerjiyi kütleye dönüştürebildiğini biliyoruz. Televizyon görüntüleri, enerji dalgalarına dönüştürülen yüz binlerce çizgiye ayrıldıktan sonra ara istasyonlara dağıtılırlar.

Şimdi de hayal dünyasına bir adım atalım. Bir masa, yan yana gelmiş sayısız atomlardan oluşur. Bu birleşmiş atomları parçalamak, enerji dalgaları halinde yollamak ve belirtilen bir yerde ilk durumuyla yeniden birleştirmek mümkün olduğu takdirde, maddenin taşınması sorunu çözümlenmiş demektir. Tamamen hayal mi? Bugün için belki, ama gelecekte?

Belki de eski insanların belleği, çok eski zamanlarda gördükleri maddeleştirmelerin anısıyla doluydu. Bugün çelik, sertleşmesi için sıvı nitrojene batırılır. Bu bizim için yakın çağlarda bulunan doğal bir işlemdir. Ama, belki de ilkel bellek yüzünden bu işlem eski çağlarda da biliniyordu. Hem de çok zalimce yöntemlerle uygulanıyordu. Eski insanlar yüzünü sertleştirmek istedikleri kılıçları kor haline getirip canlı tutsaklarının gövdelerine sokarlardı! Peki ama insan gövdesinin organik nitrojenle dolu olduğunu nereden biliyorlardı? Kimyasal etkisini nereden öğrenmişlerdi? Yalnızca deneylerinden mi?

Atalarımız, ilerlemiş teknolojilerini ve modern tıp bilgilerini bilinmeyen akıllı yaratıklardan almadılarsa, nereden elde etmişlerdi?

Zeki insanlar, birtakım cüretli düşüncelere deney yoluyla, adım adım ulaşılacağı ve aslında hayal olan şeylerin bir gün gerçek olacağı kanısına nasıl varmışlardır?

Bilim adamlarının, çok uzak geçmişte, bilinmeyen akıllı yaratıklar tarafından insanlığın belleğine aktarılan anıları gerçeğe dönüştürmek ve bunlardan mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmek isteğinden esinlendiklerine inanıyorum. Çünkü uzayın insanlık tarihi boyunca büyük bir araştırma hedefi olmasının, akla uygun bir açıklaması olmalıdır.

Teknik gelişmenin bütün aşamalarında ortaya çıkan küçük ilerlemeler ve her türden hayali düşünceler yalnızca bir büyük serüvene doğru atılmış adımlardı: Uzayın yeniden fethi!

Bugün hâlâ karışık ve rahatsız edici bulduğumuz düşünceler belki de uzak bir geçmişte gezegenimiz üzerinde gerçekleştirilmişlerdi.

Uzaydaki başlangıçtan beri var olan parçalar kavramına ilk

kez, kitapları günümüzde birçok insan üzerinde büyük etki yapan Teilhard de Chardin (1881-1955) ile ilgili çalışmalarım sırasında rastladım. Bu Cizvit'in, yaratılışın Katolik öğretisini, günümüz doğa biliminin buluntularıyla birleştirmek istediği paleontolojik ve antropolojik araştırmalarıyla yirminci yüzyıl dünyasının resmini çizmekte ne ölçüde usta olduğu ancak gelecek çağlarda anlaşılabilecektir. 1962 yılında, yani ölümünden yedi yıl sonra yapılan şiddetli teolojik tartışmalar sonucunda Teilhard'ın görüşlerinin Katolik öğretisine aykırı olduğuna karar verilmişti!

Kozmik faaliyetlerin ne anlama geldiğini böylesine açık biçimde ifade eden bir başka kavram daha bilmiyorum. Maddenin başlangıçtan beri var olan parçası atomdur. Atom aynı zamanda uzayda başlangıçtan beri var olan maddesel parçadır. Başlangıçtan beri var olan başka parçalar da vardır, sözgelişi zaman, bilinç ve bellek gibi. Bütün bu parçalar henüz açıklanamayan yollarla birbirlerine bağlı ve ilişkilidirler. Belki bir gün, bu türden daha da başka parçaları, yani fiziksel, kimyasal ya da öteki bilimsel kategorilerde sınıflandırılmayan ve tanımlanamayan güçleri bulabileceğiz. Bunlar maddesel olarak düşünülüp tanımlanamadıkları halde, kozmik çalışmalarda etkili olurlar. Bütün araştırmaların sona ereceği sınırlar uzayda uzanmaktadır.

Pauwels ve Bergier'nin "Üçüncü Bin Yılın İçlerine Hareket" adlı kitaplarında anlattıkları iki olay, ilkel anıların insan bilincinde keşfolunmayı beklediği yollu inancımla aynı doğrultudadır. İkisinde de öyle gizli saklı bir yan yoktur. İlki, günümüz atom teorisinin temellerini atan, Nobel Armağanı sahibi Hollandalı Niels Bohr (1885-1962) ile ilgilidir. Dünyaca ünlü fizikçi, uzun yıllar aradığı atom modelinin aklına nasıl geldiğini açıkça anlatmıştır. Bir gece düşünde, yanan gazlardan oluşan bir güneşin üzerinde oturduğunu görür. Gezegenler yanından yılan gibi sesler çıkararak ve tükürerek geçmektedirler. Her gezegen, çevresinde dönüp durduğu güneşe güzel ipliklerle bağlıdır. Gaz birdenbire katılaşır, güneş ve gezegenler büzülür ve hareketsiz kalırlar. Niels Bohr bu anda uyanır ve düşünde gördüğünün atom modeli olduğunu anlar. Bu "rüyası" sayesinde 1922 Nobel Ödülünü kazanmıştır.

Pauwels ve Bergier'nin anlattığı ikinci olayın kahramanı, hem düş, hem de eylem adamı olarak gözüken iki bilim adamıdır. ABD'deki Bell Telephone Company'de çalışan mühendislerden biri 1940 yılında Londra'nın bombalanışıyla ilgili haberleri okumuş

ve fena halde üzülmüştü. Bir güz gecesi, uçaksavar toplarını, bir uçağın önceden saptanmış rotasına yöneltebilecek, böylece merminin belirli bir noktada, uçağı vurmasını sağlayacak, bu arada uçağın hızına da bağlı olmayacak bir aracın planlarını çizdiğini düşünde gördü. Ertesi sabah düşünde zaten çizdiği aracın taslağını yaptı. Sonunda, içinde radarın ilk kez kullanıldığı bir donatım kurdu. Tanınmış Amerikalı matematikçi Norbert Wiener (1894-1964) bu donatımı ticari olarak imal etme çalışmalarını yönetmekle görevlendirildi.

Bence bu zeki bilim adamlarının "düşlerinde" gördüklerinin temeli, "çok eski" bilgilerine dayanıyordu. Başlangıçta, her zaman pratikte kanıtlanması gereken bir düşünce (ya da düş) vardır. Genetik kodun görevini daha şimdiden bilen moleküler genetik bilginlerinin, hayatımızın delikli kartlarına bilinmeyen akıllı yaratıklar tarafından ne kadar -hatta hangi- bilginin programlandırdığını bir gün bulmalarının mümkün olacağını sanıyorum. Hayali gibi gelebilir, ama bir gün belirli bir bilgi parçasını, belirli bir amaçla ilkel bellekten alıp çıkartmamıza yarayacak şifre sözcükleri bile bulabiliriz.

Kanımca uzayla ilgili anılaı, insanlığın evrimi boyunca bilincimizin içine gitgide daha güçlü ol ırak işlemişlerdir. 'Tanrıların' ziyareti sırasında gerçekleşmiş bulunan yeni düşüncelerin doğmasına ön ayak olmuşlardır. Belirli şanslı anlarda, bizi ilkel hafızadan ayıran engeller kalkar. O zaman, c epolanmış bilgi tarafından yeniden gün ışığına çıkarılan itici güçler içimizde etkin duruma geçerler.

Matbaanın ve saat yapımının, otomobil ve uçağın, yerçekimi kanunları ve genetik kod işlevinin, dünyanın değişik bölümlerinde, değişik zamanlarda, hemen hemen birdenbire icat ve keşfedilmesi yalnızca bir rastlantı mıdır?

Gezegenimizin bilinmeyen akıllı yaratıklar tarafından ziyaret edildiği düşüncesinin birdenbire belirmesi ve bir dolu kitapta değişik kaynak ve delillerle birlikte ileri sürülmesi de mi bir rastlantıdır?

Birtakım düşünceleri, elde hazır bir açıklama bulunmadığı zaman rastlantı diyerek silip atmak, elbette onlardan kurtulmak için çok rahat ve kullanışlı bir yoldur. Genellikle bütün faaliyetlerin ardında bir kural bulmak için büyük çaba gösteren biüm adamları, yeni düşünceleri -ne kadar hayali görünürlerse görünsünler- ciddi araştırmaya uygun değildir diyerek reddedecek son kişi olmalıdırlar.

Bugün her organizmanın, büyüme ve ölme tasansmm çekirdeğinde şifrelendiğini biliyoruz. Öyleyse bütün insanlık için hazırlanmış bir tasarı, üstünde insan öncesi ve kozmik anıların kayıtıl olduğu, her şeyi kucaklayan bir delikli kart neden olmasın? Bu önerme, dünyayı sarsan düşüncelerin, buluşların ve keşiflerin, neden zaman içinde belirli bir noktada birdenbire ortaya çıktığını açıklar. Zaman içindeki bu nokta delikli kart tarafından programlanmıştır! Seçiciye düşen görev, karttaki noktaları saptayıp, unutulmuş ve bilinçaltma girmiş malzemeyi dışarı çıkartmaktır.

Günlük yaşamın hararetli koşuşmasından, bilinçdışını incelemeye zaman kalmamıştır. Yeni ve uyarıcı baskıların sürekli seliyle zorlanan duyularımız, ilkel anıların depolandığı noktalara hiçbir zaman erişemezler. O bakımdan geçmikin harikulade görüntülerinin ve geleceğe ilişkin hayallerin özellikle hücrelerindeki keşişlerde, laboratuvarlarmdaki bilim adamlarında] doğayla baş başa bulunan filozoflarda ve tek başlarına ölen insanlarda belirlemesinde yadırganacak bir yan yoktur. Hepimiz uzak geçmişten beri, bizi karşı koyulmaz biçimde geleceğe iten ve sürekli) evrim geçiren bir helezonun içinde yaşıyoruz. Bu gelecek, üstümüzde büyük etkisi olan "tanrıların" geçmişidir ve bir gün bizim için 'şimdiki zaman' olacaktır. Bu konunun kesin bilimsel kanıtını hâlâ bekliyoruz. Ancak, kendilerine var olmuş gerçekler hakkında, karanlık geçmişte depolanmış bilgileri günü gelince aktaracak olan ustalık ürünü bir mekanizma verilmiş seçkin ruhların gücüne *inanıyorum.* O mutlu gün doğana kadar da, "Bilime inanırım, ancak bilim dünyaya nesnelerin dış görünüşünden başka bir açıdan bakma zahmetine hiç girişmiş midir?" diyen Teilhard de Chardin'i desteklemeye kararlıyım.

BEŞINCI BÖLÜM

KÜRE: UZAY GEMISI IÇIN IDEAL BIÇIM

Bugün kullanılmakta olan bütün roketler kalem biçimindedir. Bu biçim ille de gerekli midir? Havasız uzayda kalem biçiminin ne gerekli ne de ideal olmadığının güvenilir delilleri vardır. Çok katlı roketlere benzemeyen ve hiç olmazsa koni biçiminde olan uzay gemileri, komşumuz aya uçarken, kendi eksenleri çevresinde dönmek zorundadırlar. Ne kadar karışık ve tehlikeli! Uzay uçuşlarının bütün kayıtlarından, rotadaki her değişikliğin çok karmaşık bir doğrultma manevrası gerektirdiğini biliyoruz. Böyle durumlarda geminin bilgisayarı saniyenin binde biri gibi kısa bir sürede, uçuş yolundaki sapmayı bulmak ve aynı çabuklukla, rotayı düzeltecek doğrultma jetlerini çalıştırmak zorundadır. Bir tek küçük doğrultma hatası, çok zarar verecek sonuçlara yol açar, çünkü gemide ancak sınırlı miktarda bulunan itici güç malzemesi kısa sürede tükenecektir. Bu durumda, doğrultma jetleri rota düzeltme görevini yerine getiremeyecek, uzay gemisi de dünya atmosferine dönemeyerek yanana kadar uzayda başıboş dolaşacaktır.

Bugün kullanılmakta olan roketler; kendilerini teknik açıdan kanıtlamışlardır. Çünkü hâlâ görece zayıf olan günümüz roket motorlarıyla, yalnız küçük sürtünme yüzeyi olan sivri uçlu uçan nesneler, dünya atmosferinin kalın "duvarını" aşabilirler. Bununla birlikte yıldızlararası yolculuklar için böyle ince, sivri araçlar ideal değildir.

Daha güçlü itici enerjilerin kullanılır duruma gelmesi, yeni tür uzay gemilerinin yapımı için bir anahtardır. Akıl almaz enerjilerin teknolojinin emrine gireceği gün artık pek uzak değildir. O günler gelince, ışık hızına çok yaklaşan bir ivmeye ulaşan ve hemen hemen sınırsız bir süre için itici güç sağlayan foton itici unsurları, uygulama alanına konacaktır.

O durumda gemiye **alınacak yük** konusunda da tutumlu **olmak** zorunluluğu ortadan kalkacaktır. Bugün **aya** gidecek **uzay** gemUerine alınan her **kilo** yük başına 5180 kilo yakıt almak gerekmektedir. Yakıt durumu değişince gemilerin biçimi de değişecektir.

Eski kitaplar ve arkeolojik buluntular, beni binlerce yıl önce dünyamıza ulaşan uzay gemilerinin küre biçiminde olduğuna inandırmıştır. Geleceğin uzay gemilerinin de **(yine)** küre biçiminde olacağından kuşkum yoktur.

Roket planları yapan bir kişi değilim, ama herkesin düşünebileceği, tamamen inandırıcı görünen birtakım şeyleri sıralayabilirim: Bir kürenin "önü", "ardı", "üstü", "altı", "sağı" ve "solu" yoktur. Her durum ve doğrultuda aynı yüzeye sahiptir. Bu bakımdan, aynı şekilde "altı", "üstü", "önü", "ardı" olmayan uzak' için küre, ideal biçimdir.

Bugün hâlâ kurgu bilim düşü gibi görünen bir uzay küresini şöyle bir dolaşalım, ama cimrilik **ĞtmedenL** 500 metre çapında bir küre düşünün. Bu canavar, gövdeden çıkan ve içeri çekilebüen örümcek ayaklar üzerinde durmaktadır. İçi, denizaşırı gemiler gibi değişik büyüklükte güvertelere bölünmüştür. Dev topun karın bölümünde (ekvatorunda), 180° döndürülebilen yirmi, ya da daha fazla itici unsurun yerleştirildiği büyük bir çember bulunmaktadır. Geriye sayma sıfıra vardığında, bu unsurlar milyon kere yükseltilmiş yoğun ışık dalgaları çıkartacaklardır. Uzay küresi gezegenden ya da yörünge üzerindeki kalkış istasyonlarından kalkacağı zaman, itici unsurlar ışık sütunlarını doğrudan doğruya kalkış alanına yönelteceklер, böylece küre korkunç bir güçle itilecektir. Küre, yerçekimi olmayan alana vardığında ve bir sabit yıldıza yönelmiş rotasına girdiğinde, karın bölümündeki itici unsurlar yalnız arada sırada, rota düzeltmeleri için ateşlenecektir. Her duruma derhal uyabildiği için, kürenin tayfalara zarar verecek biçimde yolundan çıkma tehlikesi yoktur. Öte yandan astronotları pek hoşnut edecek bir şey olacaktır; küre kendiliğinden dönmeye başlayacak, böylece dış odalarda, ağırlıksızlık etkisini, koşulları hemen hemen dünyanınkiyle aynı duruma getirecek ölçüde azaltan bir yerçekimi yaratılacaktır. Kişi yıldızlara uçsa bile, hâlâ yaşlı dünyanın bir kanununa bağlı kalıyor!

Bu türden bir uzay küresinde, her doğrultuda tehlikesizce rota düzeltmesi yapmanın mümkün olduğunu anlamak çok önemlidir. Kürenin çevresindeki çelik ızgaraya yerleştirilmiş itici unsurlar çok hızlı sakınma hareketlerinin ve çabuk dönüşlerin yapılmasına im-

kân vereceklerdir. Bilardo oyuncuları bu düşünceyi kolayca kavrayacaklardır: Sağa dönüş gerektiğinde, sola yerleştirilmiş dümen jetinden hafif bir itme gelecek, sola dönüleceği zaman da bunun tersi olacaktır.

Uzun süre önce galaksiler aşmış küreler türündeki uzay araçları, uzayın sonsuzluğu içinde minicik parçacıklar olacaklardır. Işık hızına yaklaşan astronotlar bu sürati yavaş, yumuşak bir akış olarak duyacaklardır. Gemilerinde zaman durmuş gibi olacaktır.

Uzay küresinin içindeki "zamansı;: zaman" boyunca neler olacaktır? Bir kere, o büyüklükte uzay istasyonları gerçekten yolculuk etmeye başladığı gün, gemide, düzenli işleyen bir günlük program uygulanması doğal olacaktır. Robotlar, çalışmakta olan motorları ve makineleri denetleyecekler, bilgisayarlar rotanın düzgünlüğünü sağlayacaklar, astronotlar laboratuvarlarda bilimsel araştırmalar yapacak, daha atak tasarılar kuracak, yıldızları gözleyecek ve bilinmeyen gezegenlerin sömürülmesini düşüneceklerdir. Küre dakikada milyonlarca mil yol alırken, tayfalar için günler hafta, haftalar ay ve aylar yıl olacaktır. Ve dondurma lahitlerinde yedek tayfalar, küre hedefine yaklaşınca yeniden diriltilmeyi bekleyeceklerdir.

Ancak bu arada, kürede zaman, gezegenimizde ve yıldızlardaki zamana oranla çok hızlı geçeceği için, sayısız gezegende kültürler yok olacak, birçok kuşağın ölmesine karşılık yeni kuşaklar doğacaktır.

Gezimizi bir Ütopya yapmayacağım. Kurgu bilim yazarları geleceğin hayali uzay gemilerinden bol bol söz etmişlerdir. Benim "küre hikâyem" ise okurun hayalini tamamen ciddi bir düşünceye hazırlamak amacını gütmektedir. İnsanlığın yaratılışının anlatan ilk efsaneleri bu "küre hikâyesi'ni aklımızda tutarak incelesek?

Okullarımızda, başlangıçta yalnız yer ve gök bulunduğunu ve yeryüzünün boş, çorak olduğunu öğrenmiştik. Ama karanlıkta bir ışık parıldamaktaydı ve hayatın başlaması için emir bu ışıktan gelmişti.

Dünyanın yaratılışının açıklanmasındaki her şey kesinlikle mantıklıdır. Evrendeki uzun uzay yolculuğu sırasında elbette ki ışık yoktu, her yer kapkaranlıktı. Ancak uzay aracının gezegene inmesinden sonra "ışık vardı". Gündüz ve geceyi o zaman yaşayan bilinmeyen akıllı yaratıklar, yolculuklarının hedefinde, kendilerin verilen emre uyarak hayatı başlattılar ve zekânın ortaya çıkmasını sağladılar.

Bilinen hemen hemen bütün yaratılış efsanelerinde, başlangıçtan beri var olan, emrin ışıktan geldiği gerçeği tekrarlanır. Polinezya adalarında, ilk beyaz adamlar gelmezden çok önce, zengin bir sözlü gelenek vardı. Seçkin bir rahip topluluğu, eski felsefi ve astronomik bilgilerden bir tek sözün bile değişmemesine çabalardı, ancak batı uygarlığı ve Hıristiyan misyonerler, asıl nüfusun sahip olduğu zengin geleneği öldürdüler. 1930 yılında dünyanın en zengin Polinezya koleksiyonunun bulunduğu Honolulu Bishop Müzesi, iki araştırma grubunu adalara gönderdi. Gidenlerin amacı, batı sömürgeciliğinin elinden kurtulmayı başarmış şarkıları ve yerlilerin soy bilimini korumaktı. Yıllar sonra, Thor Heyerdahl'la birlikte Kon Tiki salında Pasifiği geçmiş olan İsveçli bilgin Bengt Danielsson, eşiyle birlikte Güney Denizi adalarından bazılarına giderek, adalıların bilincinde hâlâ canlı olan gelenekleri kâğıda geçirdi.

Danielsson, Büyük Okyanus'ta, Tahiti'nin 450 deniz mili kuzeydoğusundaki Tuamotu takımadaları arasındaki küçük Raroia adasında, Te-Yho-a-te-Pange adında yaşlı bir bilge tanıdı. İsveçli bilgin, bu rahibin, halkının tarihini nasıl plak gibi aktardığını anlatır. Rahibin aktardıkları çok şaşırtıcıdır:

"Başlangıçta ne karanlık ne ışık, ne kara ne deniz, ne güneş ne gök; yalnız boş uzay vardı. Her şey büyük, sessiz bir boşluktu. Hesapsız yıllar geçti..."

Anlatım daha doğru olabilir mi? Uzayın neye benzediğini bizlere, kesinlikle hiçbir teknik bilgisi olmayan, hindistancevizi ve balıkla beslenen, peştemal sarınmış ilkel bir adam mı anlatacak? Bakalım Te-Yho-a-te-Pange başka neler diyor:

"Sonra boşluk hareketlendi ve Po'ya dönüştü. Her şey hâlâ karanlık, çok karanlıktı, sonra Po'nun kendisi dönmeye başladı."

Güneş sistemine geldik mi? Gezegenlerin yörünge alanına girdik mi? (Boşluk hareketlendi.) Karanlık hâlâ hüküm sürüyordu. Burada Po denilen bir küre belirdi ve dönmeye başladı.

"Yeni garip, güçler iş başındaydı. Gece değişiyordu..."

Şimdi de gezegenin çekimi iş başında. (... yeni garip güçler...) Artık atmosfere giriyoruz. Ortalık gün gibi aydınlanıyor.

"... Yeni madde kum gibiydi, kum yukarı doğru büyüyen sağlam yer oldu. Sonunda dünya ana 'Papa' kendini açıkladı ve dışarıya yayıldı ve koca bir ülke oldu..."

Sonra insanlar geniş toprak parçasına vardılar. Ancak "yukarı doğru büyüyen" (yukarılardan gelen kişinin edineceği izlenimdir

bu) yeryüzüne varmalarından önce, "kum gibi" maddeleri aşmaları gerekmişti. Bu, uzay gemisini saran havanın, geminin yüzeyine yaptığı güçlü sürtünme etkisinin bir başka anlatımı mıydı?

Te-Yho-a-te-Pange şöyle devam ediyor:

"... Bitkiler, hayvanlar ve suda balıklar vardı ve onlar çoğalıyorlardı. Tek eksik insandı. Sonra Tangaloa, ilk atamız olan 'Tilki'yi yarattı..."

Bu yaratılış efsanesini asla unutmamalıyız.

Popol Vuh'ta, bir başka öykü vardır. 'İnsanlığın şafağının yüce yazılarından (Çordan) olan ve gizli kitap niteliğini taşıyan bu kitap, Orta Amerika ülkesi Guatemala'daki Atilan gölü dolaylarında yaşayan büyük Maya ailesinden Quiché Kızılderililerinin kutsal yazısıdır.

Kitabın geniş yaratılış efsanesi insanın ancak kısmen bu dünyadan köklendiğini, 'tanrıların' ilk "akıl ihsan edilmiş varlıkları" yarattıklarını, fakat başarısız örnekleri yok ettiklerini ve dünyadaki görevlerini yerine getirince "göğün kalbi" olan Dabavil'e, "karanlıkta gören"in yanına döndüklerini ileri sürer.

Quiché Kızılderililerinin taş küreklerde yaşayan ve taştan çıkan tanrılar kavramına sıkı sıkıya bağlı olmalarının nedeni bu mudur? Bu kabilenin, Popol Vuh'ta anlatılan top oyunlu dinsel törenlerinin kökü yaratılış efsanesinde midir? Top oyunu kozmik ve büyüleyici bir ayin, ya da yıldızlara uçuşun simgesi (sembol) midir?

Kuramımı güçlendiren yaratılış öyküleri içinde Chibchaların (yani, adamlar) efsanesi gerçekten ilginçtir. Bu insanların 1538'de İspanyollar tarafından bulunan tarihsel yerleşme merkezleri, Kolombiya platosunun doğusundadır.

İspanyol tarihçisi Pedro Simon, Chibchaların efsanesini, "Noticias historiales de las conquistas de tierra firme en las Indias Occidentales" adlı yapıtında anlatır:

"Geceydi. Hâlâ dünyadan bir şeyler vardı. Işık 'bir şey evi'ne kapatılmıştı ve ondan çıkıyordu. Bu 'bir şey evi' 'Chiminigagua' idi ve ışık çıksın diye ışığı saklıyordu. Işığın parlaklığında şeyler beliriyorlardı..."

Çevirmenler ve yorumcular için "bir şey evi" sözüne doğru dürüst bir karşılık bulmanın ne kadar zor olacağını biliyorum. Ama yerlilerin anlaşılması çok güç olan bu kavramı olduğu gibi yazılarına aktarmaları ve yerine eş anlamlı bir sözcük koymaya kalkışmamaları, bizim için büyük bir şanstır. Yoksa bu geleneğin özelliğini

doğru olarak yorumlamayı ve büyük önemini kavramayı başaramazdık. Günümüz bilgileriyle "bir şey evi"nin anlamını bulabiliriz. Chibchalar ömürlerinde hiç uzay gemisi görmedikleri için, ona ne ad takacaklarını bilememişlerdi. Bildikleri kelimelerle açıklamaktan başka çareleri yoktu: Ev gibi bir şey inmiş ve içinden "tanrılar" çıkmışlardı.

Peru'daki İnkaların gelenekleri, daha dünya yaratılmamışken Uiracocha adlı bir adamın var olduğunu belirtirler. (Yani Viracocha, sonraki tanrı Quetzalcoatl). Bu adamın tam adı, "Dünya şeylerinin yaratıcısı" anlamına gelen Uiracocha Tachayachachic'tir. Bu tanrı aslında hem erkek hem kadındır. Tiahuanaco'ya yerleşmiş ve orada bir devler soyu yaratmıştır.

Tiahuanaco'daki tek parça taştan yapılma Güneş Kapısıyla geleneksel yaratılış hikâyesi arasında doğrudan ilişki olabilir mi? Uzaydan gelen ve yolcularının insanın yaratılışını başlatan altın yumurta efsanesini, bilinmeyen yıldızlardan gelmiş bir uzay gemisinin gerçek hikâyesi olarak yorumlamakla çok kişisel mi davranıyoruz?

Gökten düşen altın ya da parlak yumurta, insanlığın geleneksel yaratılış hikâyelerinde sık sık tekrarlanan gerçek bir parçadır.

Paskalya adasında yaşayanlar, tanrılarına "uzayın efendileri" olarak taparlar. Bunlardan Makemake "gökte yaşayanların" tanrısıdır ve simgesi yumurtadır!

Tibet'te Kantyua ve Tantyua adında iki garip kitap vardır. Aslında bunlardan kitap olarak söz etmek doğru değildir, çünkü yalnız Kantyua dokuz geniş bölümde 1083 kitabı bir araya getiren 108 parşömen ciltten oluşur. Kantyua, "Buda'nın çevrilmiş sözü" anlamına gelir ve Lamacılığın kutsal yazılarını içerir. Kantyua'nın önemi, Kur'an'ın Müslümanlara olan önemi gibidir. Tantyua, "çevrilmiş öğreti" anlamına gelir ve Kantyua'nın 225 ciltlik yorumudur. Çince yazılmış olan bu kitaplar çok yer tuttuğundan, Tibet'in dağlarla çevrili vadilerine gizlenmiş bazı köylerin bodrumlarında saklanmıştır. Kitapların bağımsız parçaları bir metre uzunluğunda, 10-20 santim kalınlığında ve 15 santim eninde tahta bloklara kazınmışlardır. Bir parşömen sayfanın en çok sekiz blok aldığı düşünülürse, ciltlerin neden köylerin bodrumlarını doldurduğu anlaşılır. Asıl tarihleri kesin olmayan kitapların, ancak yüzde birlik bölümü çevrilebilmiştir. İki esrarengiz yapıt da sürekli olarak "gökteki inciler"den ve içlerinde, kendilerini uzun aralarla insana gösteren tanrıların yaşadığı saydam kürelerden söz ederler. Kantyua ve Tantyua

üzerinde amaçlı ve düzenli araştırmalar yapılmış olsaydı, "tanrılar" ve dünya üzerindeki eylemleri hakkında pek çok şey öğrenilebilirdi.

Rigveda, Hint dünyasında en eski kitap olarak bilinir. Anlattığı Yaratılış Şarkısı, uzayın sonsuzluğuna egemen olan ağırlıksızlık ve sessizlik durumunu bize bir kez daha aktarır. Paul Frischauer'in "Yazdmıştır" adlı kitabından bir parçayı alıyorum:

"O günlerde ne varlıklar, ne de varlık olmayanlar vardı. Yukardarda atmosfer de gökyüzü de yoktu. Nereden nereye ne uçtu? Kimin korumasında? Derinliklerine vardamayan, anlaşılamayan neydi?.. O günlerde ne ölüm ne de ölümsüzlük vardı. Gün ve geceden hiç işaret yoktu. Bu birisi, hava akımları olmadan, kendi kanunlarına uyarak soluk alırdı. Bundan başka hiçbir şey yoktu. Başlangıçta karanlık karanlığa gizlenmişti. Boşlukla sarılmış olan hayat-gücündeki, *tek olan* onun kızgın basıncının gücüyle doğmuştu..."

"Bir yukarı, bir aşağı var mıydı?.. Kim emin olabilir, kim onların ne zaman ortaya çıktığını, bu yaratılışın ne iaman geldiğini bilebilir?"

'Boşlukla sarılmış hayat-gücündeki' deyimine özellikle dikkat etmeliyiz. Yirminci yüzyıl insanı bu Yaratılış Şarkısını, bir uzay yolculuğunun hikâyesinden başka bir şey olarak düşünemez.

Ancak, dünyanm dört bucağına yayılmış birbirinden habersiz yaşayan eski insanların, neden aynı temel öze sahip yaratılış hikâyeleri anlattıklarını kim açıklayabilir?

Eski Çin klasiği Tao-te-king'te, uzay, dünya ve hayatın kökeni hakkında en güzel anlatımlardan biri vardır:

"Kişinin icat edebileceği anlam ebedi anlam değildir. Kişinin adlandırabileceği ad ebedi ad değildir. Adlandırılabilenin ardmda dünyanın başlangıcı vardır. Adlandırılabilenin bu yanındaysa yaratıkların doğuşu vardır."

Bu anlatıma göre de, "dünyanın başlangıcı" kürelerimizin dışında uzanır; bu yanda, yani "adlandırılabilenin bu yanında" ise yalnızca "yaratıkların doğumu" vardır.

Mısulı rahipler, mumyalanmış ölünün yanma, içinde gelecekteki davranışları konusunda uyarılar bulunan kitaplar koyarlardı. Bu ölü kitapları çok ayrıntılıydı; düşünülebilen her durum için öğütler verirdi. Bu yol gösterici öğütler Tanrı Ptah'la birleşmeyi sağlarlardı. Mısır Ölü Kitabı'nın en eski dualarından biri şöyleydi:

"Ey dünya-yumurta, duy beni.
Ben milyonlarca yılın Horus'uyum.

Ben tahtın efendisiyim.
Kötülükten arınmış, sonsuz boşlukları
ve çağları aşarım."

Kitap yorumlarını resimlerle, daha da iyisi taş işçüerinin elle tutulur çalışmalarıyla "kanıtlayabildiğim" zamanlar bana büyük bir zevk verir. Daireler, küreler ve toplar da bol bol bulunur. Cezayir Sahrasının Tassili dağlarındaki yüzlerce kaya yüzü, garip elbiseler içindeki varlıkların resimleriyle doludur. Figürlerin başlarında antenli yuvarlak başlıklar vardır ve uzayda ağırlıksız olarak yüzüyormuş gibidirler. Fransız bilgini Henri Lho'te'un yarım daire biçiminde bir kayanın alt bölümünde bulduğu Tassili küresinden özel olarak söz etmeliyim. Uçar gibi çizilmiş çiftlerin arasında bir kadın ardından bir erkeği çekmektedir, aynı merkeze sahip dört yuvarlaklı bir küre açıkça görülmektedir. Kürenin üst kenarındaki açık kapaktan, tamamen modern görünüşlü bir televizyon anteni fırlamıştır. Kürenin sağ yanından, parmakları açılmış iki el uzanmaktadır. Küreye eşlik eden beş uçan figür, kırmızı benekli beyaz ve beyaz benekli kırmızı başlıklar takmışlardır. Bunlar astronot başlığı mıdır?

Bugün çocukların eline bir kutu kalem versek ve ay yolculuğunu akıllarından çizmelerini istesek, ortaya Tassili resimlerini andırır şekiller çıkabilir. Çünkü kaya yüzlerine "tanrıların" ziyaret anısını çizen "vahşiler", büyük bir ihtimalle bir çocuğun zekâ yaşındaydılar.

Tassili küresi rastladığım tek kanıt değildir. Aşağıdaki listede görülen bölgelere gidecek olanlar fotoğraf makinelerinde mutlaka film bulundursunlar, çünkü resimlerini çekebilecekleri ve kökenleri hakkında düşünebilecekleri bol bol daire ve küreyle karşılaşacaklardır. Bu liste birçok yer arasından seçilmiş bölgelerden oluşmaktadır.

İsveç, Kivik, Simrishamn'ın 80 kilometre güneyi. Her turist rehberinden yıldız almış olan, tanınmış kaya mezarında bol miktarda daireler vardır. Bunlarm bir bölümü dikey bir çizgiyle bölünmüştür. Hepsi de tanrı simgesidir.

İsveç, Tanum, Gothunburg'un kuzeyi. Işınlarla çevrelenmiş birçok küre ve daire.

İtalya, Val Camonica, Brescia yakınları. İçlerinde sayısız ışık saçan daire ve başlıklı 'tanrılar' da bulunan 20.000 kadar tarih öncesi resim.

İspanya, Fuencaliente, Kordoba'nın 70 kilometre kadar kuzeydoğusu. Işınlarla taçlandırılmış ya da taçsız birçok daire ve küre.

ABD, Santa Barbara, Los Angeles'in 80 kilometre kadar kuzeydoğusu. Kısmen karışmış, ışın saçan daireler.

ABD, Inyo County, Doğu California'da China gölü üzerinde. Çemberler, yıldızlar, küreler, çok renkli ışınlar ve 'tanrıların' figürleri.

Görünüşte stratejik olarak dağılmış bulunan daire ve küreler, dünyanın sayısız başka bölgelerinde de görülebilir.

Özetlemek gerekirse: İster yaratılış efsanelerinde, ister tarih öncesi resim ya da sonraki kabartma ve tablolarda olsun, bütün daire ve küreler "tanrı" ya da "tanrı başı"nı temsil etmektedirler. Kanımca bu evrensel gelenek, bizleri düşünmeye itmelidir.

Geleneksel küre ve kutsal yumurtalarda **dinsel** ve simgesel özellikten başka şeyler de vardır. Bu işaretlere başka bir görüş açısından bakmanın zamanı gelmiştir. Bugüne kadar izlediğimiz düşünce biçimleri kesinlikle yanlış olabilir. Atalarımızın anıt ve belgelerde bıraktığı mirası tam olarak anlamamıza yarayacak önbilgiden şimdiye kadar yoksunduk. Ama insanın aya ayak bastığı şu günlerde, hayat kuramının ve insanın evrenin efendisi olduğu görüşünün kabul edildiği yüzyıllarda ortaya atılan açıklamalarla yetinmeye imkân yoktur!

Graubunden kantonundaki Süs eyaletinin Thusis kenti dolaylarındaki Carschenna'da yapılan kazdarda tarih öncesi kalıntılar bulunmuştu. Bu bölge evimden yalnızca otuz kilometre uzaklıktadır. Şu ana kadar gün ışığına çıkanlar nelerdir? Yüzeyleri küreler, daireler, helezonlar ve ışın saçan dairelerle dolu kaya ve plakalar. Kuramımın delilleri hemen kapımın önündeyken, ben ne diye bütün dünyayı dolaşmıştım?

Işınlarla çevrili küreler, yumurtalar ve uçan küreler yalnız mağara duvarları, tepeler, eski taş kabartmalar ve silindir mühürlerde değil, dünyanın birçok yerinde sert taştan yapılmış küreler olarak da bulunurlar. Sözgelişi ABD'nin Tennessee, Ohio, Kaliforniya ve Arizona bölgelerinde bu toplardan bulunmuştur.

Ünlü *Güneşin Oğullan* kitabının yazarı arkeolog Profesör Marcel Hornet 1940 yılında, Brezilya'nın Kuzey Amazon bölgesindeki Rio Branco dolaylarında 100 metre uzunluğunda, 30 metre yüksekliğinde dev bir taş yumurta keşfetti. Homet, "Piedra Pintada" (boyalı taş) adı verilen dev ölçüdeki blok üzerinde 600 metrekarelik bir yüzeye yayılmış sayısız harf, çarpı işaretleri ve güneş sembolü bul**du.** Görüşmemiz sırasında, bu harika örneğin doğanın bir garipli-

ği olmadığını, uzun yıllar boyunca, sayısız elin emek verdiği bir taş işçiliği ürünü olduğunu kesinlikle belirtti.

Ancak toplar konusunda asıl arkeolojik heyecan, küçük bir Orta Amerika devleti olan Kosta Rika'daki buluntulardan doğar. Ülkenin tepelerinde, ırmak deltalarında, yüksek dağlarında ve ormanlarının ortasında, binlerce olmasa bile yüzlerce yapma taş top bulunmaktadır. Çapı birkaç santimle iki buçuk metre arasında değişen topların en ağırı on altı tondur!

Bu toplar yüzünden, bugüne kadar geniş turist kitlelerinden uzak kalmış, gelişmekte olan bir ülke görünümündeki Kosta Rika'da on gün kaldım. Yolculuğum zevkli bir geziden başka her şeye benzedi, ama gördüklerim, çektiğim zorlukları unutturacak türdendi.

İlk karşılaştığım toplar, gözle görülür bir neden olmaksızın kırlara yayılmış duruyorlardı. Daha sonra tepelerin üstünde çeşitli top kümelerine rastladım. Bunlar çoğunlukla tepenin uzunlamasına ekseninin merkezinde toplanmışlardı. Çamurun içinde yürüyerek vardığım ırmak yatağında da, anlaşılmaz garip biçimlerde kümelenmiş toplar buldum. Anlaşılmaz kümelenme biçimlerinin, bir zamanlar düşünülerek ortaya konduğu kesindi.

Kırk beş başka top, çok çok eski zamanlardan beri Diquis düzlüğünde, yakıcı güneşin altında yatmıştı. Bunların söylediği, ama dün de bugün de anlayamadığımız bir şeyler mi vardı?

Merakımı gidermek ve topların resmini çekmek için gittiğim Coto ırmağının güneydoğusundaki Piedras Biancas'm yüz kilometrelik yolunu bir Land Rover'la ancak bir günde alabildik. İkide birde yolun üstündeki engelleri kenara almak, Land Rover'ı çukurlardan çıkarmak ve sayısız dönemeci dönmek zorunda kalıyorduk. Sonunda aracımız daha öteye gidemez oldu. Melez rehberimiz Bubu, bir saat boyunca önden koşarak yolu zararlı yaratıklardan temizledi. Onun tedbirleri olmasaydı, iki kez hayal edemeyeceğiniz ölçüde büyük örümcek ağlarının içine düşecektik. Bu korkunç yaratıkların zehiri öldürücü olabiliyordu.

Sonunda, balta girmemiş ormanın ortasında, boyu bizlerden büyük iki kocaman topun yanına gelebildik. Piedras Biancas yakınlarındaki taşları gözlerimle görmek istememin nedeni, bu taşların ormanın ta ortasında bulunmasıydı. Taşların ancak birkaç yüzyıl önce yapıldığı söylenmekteydi. Ancak onları gözüyle görmüş biri buna inanamaz. Kanımca toplar bu ilkel ormana, zengin bitki örtüsü büyümeye başlamadan konulmuşlardır.

Bugün Ebu Simbel'i bütün modern makineleri kullanarak başka bir bölgeye "aktarmayı" başardık, ama bu topları ilkel bir orma-1 na taşıyıp, yığabileceğimiz kuşkuludur.

Kosta Rika'da daha başka toplar da gördüm.

Golfo Dulce'de on beş dev top düz bir çizgi üzerinde sıralanmıştır.

Sierra Brunquera'nin kuzeyindeki Uvita köyü yakınında on iki top buldum.

Esquina ırmağının çamurlu yatağından dört top çıkarılmıştı.

Camaronal adasında iki ve Diquis ırmağı dolaylarındaki Cordil-[1] lera Brunquera'nin doruğunda birçok top vardır.

Bu esrarengiz topların çoğu granit ya da lavdan yapılmışlardır. ; Günümüzde, bir zamanlar var olan taş topların kesin sayısını bulmak çok zordur. Topların birçok güzel örneği parkları, bahçeleri] ve kamu binalarını süslemektedir. Ayrıca eski bir efsane, topların ortasında altın bulunduğuna değindiği için, birçok top çekiç ve kes-! kilerle paramparça edilmiştir. İşin garip yanı, topların bulunduğu bölgelerin yakınlarında hammaddeyi sağlayacak taş ocakları yoktur.' Başka yerlerde olduğu gibi burada da bizi "imalatçılara" götürebilecek izler silinmiştir.

1940 ve 1941 yıllarında, Rio Diquis bölgesindeki Cordillera Brunquera'nin eteklerindeki orman ve bataklıkların temizlenmesi sırasında, arkeolog Doris Z. Stone birçok yapma top buldu. Bunlar hakkında yazdığı ayrıntılı açıklamaları, teslim olduğunu belirten şu sözlerle bitiriyordu: "Kosta Rika'daki toplar, dünyanm çözülmemiş tarih öncesi taş anıtlar bilmecesi arasına katılmalıdır."

Gerçekten de taş topları kimin yaptığını, bu iş için hangi araçların kullanıldığını, topların ne amaçla ortaya konduğunu ve ne zaman yapıldığını bilmemekteyiz. Bugün arkeologların Kızılderili toplarını ya da yerlilerin taktığı adla gök toplarını açıklamak üzere söyledikleri her şey yalnızca bir tahminden öteye gitmemektedir. Bölgesel bir efsane, akla yatkın bir yorumla, her topun güneşi temsil ettiğini söyler. Ancak arkeologlar bu açıklamayı kabul etmezler, çünkü o dolaylarda güneş her çağda bir altın daire, tekerlek ya da disk olarak gösterilmiş ve ne İnkalar ne Mayalar ne de Aztekler bu amaçla top kullanmışlardır.

Bir şey oldukça kesindir. Taş toplar mekanik yardım olmaksızın ortaya çıkmış olamazlar. Hepsi, pürüzsüz yüzeyleri olan, kusursuz kesimli, tam birer küredir.

Kosta Rika toplarını inceleyen arkeologlar, hiçbirinin belirli bir çaptan şaşmadığını belirtmektedirler. Bu kesinlik topları yapanların iyi bir geometri bilgisine ve gerekü teknik araçlara sahip olduklarını gösterir.

Taş işçileri hammaddeyi önce toprağa gömüp, dışarıda kalan bölüm üzerinde çalışmış olsalardı, kaçınılmaz yanlışlıklar ve eşitsizlikler doğardı, çünkü o durumda, yere gömülü bölüme olan uzaklıkları denetleme imkânı ortadan kalkardı. Hammaddenin de bir yerlerden getirilmiş olması gerekiyordu, çünkü o yakınlarda herhangi bir taş ocağı yoktu ve bu taşıma işi başlı basma bir güçlüktü. Üstelik taş blokların kayalardan koparılması, ya da kesilmesi gerekmekteydi. Bu durumda birçok işçinin, uzun süre bu işe bağlandığı ve ellerinde, böylesine kusursuz taş işlemesini mümkün kılacak araçlar olduğu sonucuna varıyorum.

Bu görüş kabul edilse bile, bitirilmiş topların neden belirli bir bölgeye, sözgelişi bir dağın tepesine taşındığı açıklanamaz. Ne kadar saçma bir düşünce ve ne kadar büyük bir güç harcaması! Bununla birlikte, yalnızca çok yüzeysel bir rehber kitaba uygun düşecek bir açıklama yapılmıştır. Dev toplar ırmak yataklarında yuvarlanarak taşınmışlardır. Eğer konunun içerdiği sorun fazlasıyla ciddi olmasaydı, böyle bir saflığa gülerdim. Çünkü o çok ağır toplar, çamurlu ve yer yer çakıllı olan ırmak yataklarında saplanıp kalırlardı.

Çağların akışı içinde değişmiş olamayacak bir olgu, ırmak yatağı kuramını savunanların karşısına dikilmektedir. Topların yapımında kullanılacak malzemenin çıkarılmış olması gereken granit dağlarla, Diquis deltasında topların bulunduğu bölgeler arasında çok geniş, rutubetli bir orman uzanır. Bu ormandan akan üç küçük ırmak, büyük kamyonlar, vinçler ve özel yük gemileri olmayınca, taşıma işleminde önemli birer engel durumuna girerler. Bunlar yetmezmiş gibi, granit tepelerden bakıldığında, toplar Diquis ırmağının karşı yakasında kalmaktadırlar. Başka bir deyişle, topları taşıyan kimseler bu engeli de aşmak için bir "büyü" kullanmış olmalıydılar. Arkeologlar dev taşıma işlemlerini açıklayamadıkları zaman, "yuvarlama kuramı" adı verilen kurama başvurmuşlardır. Ancak dağ tepelerinde görülen toplar karşısında bu kuram acınacak ölçüde yetersiz kalmaktadır. Bir uzmandan öğrendiğime göre, on altı ton ağırlığında bir top yapılabilmesi için en azından yirmi dört ton hammadde gerekmektedir. Çok sayıdaki top göz önüne alınırsa, geçmişte ta-

şmmış olan hammaddelerin ne ölçüde ağır oldukları kabaca kestirilebilir.

Taş topların mucizevi dünyasını gördükten ve rahatsız edici varlıklarına inandıktan sonra, bu bilmeceye bir de çözüm bulmak istedim. Ancak Kosta Rikalılara taş topların kökeni ve anlamı hakkında sorular sorduğumda, sessizlik ve kuşkuyla karşılaştım. Yerliler misyonerler tarafından ziyaret edilmiş olmalarına ve batıyla kurulmuş sürekli ekonomik ilişkiler sonunda "aydınlanmalarına" rağmen, batıl inançlarını içlerinden atamamışlardı. San José'deki Museo Nacional'de görüştüğüm iki arkeolog, topların yaratılışının bir yıldız dini, belki de takvim resimleriyle, hatta dinsel ve büyülü işaretlerle ilgili olduğunu söylemişlerdi. Açıklamaları beni hiç doyurmadığı için, sabırla sözlerini bitirmelerini bekledim, ancak toplardaki esrarın, anlayamadığım bir nedenden dolayı bu insanlara tabu olduğunu artık kavramıştım.

Arkeologlardan hayır gelmeyeceğini anlayınca yerlilere sormayı denedim. Birçok ülkenin yerlileriyle olan tanışıklığım bana pek çok şey öğrettiği için, konu toplara geldiğinde bir şeyden korktuklarını sezdim.

İşin en şaşırtıcı yanı, bir tek kuruş için uzun süre çekişen bu yoksul insanlar, çok para teklif etmeme rağmen beni üstünde üç top bulunan 600 metre yükseklikteki tepeye götürmeye yanaşmadılar. Bu bir istisnaydı.

San José'deki Anna pansiyonunun kırk yılı aşkın süredir sahibi bulunan bir Alman, toplar hakkında en çok malzemeyi toplamış kişi olarak biliniyordu. Kendisiyle görüşmeye gittiğimde birçok etkili resim gösterdiği halde, sanki gömülü bir hazinenin sırrını saklamak zorundaymış gibi davranıyordu. Topların yerleştirildikleri biçimleri ve kümelenmelerini gösteren taslak resimlere bakmama izin verdiği halde bunların bulundukları yerleri tam olarak belirtmeyi reddetti. Hatta taslakları kopya etmek isteğime bile, "Boşuna diretmeyin, imkânsız!" diyerek karşı çıktı.

Taş toplar ile ilgili bir sır olduğunu daha önceden bilmesem bile, Kosta Rika'da kaldığım süre içinde öğrenecektim. Bu sırrı açıklığa kavuşturamadım, ama tarih öncesi topların ve bunların mağara duvarları ve kabartmalardaki resimlerinin doğrudan doğruya, gezegenimize bir topla inen bilinmeyen akıllı yaratıklarla ilgili oldukları konusundaki kuşkum iyice arttı. Bu yaratıklar daha o zamandan kürenin yıldızlararası uzay yolculuğu için en uygun biçim olduğunu biliyorlardı ve ispatlamışlardı.

Çok uzak sayılmayacak bir tarihte, gezegenimizden yıldızlara dönüş yolculuğu başlayacak ve küre bütün biçimler içinde evrene atılmak için en doğal biçim olduğundan, bu yolculuğu gerçekleştirecek uzay gemileri de küre biçiminde olacaklardır.

ALTıNCı BOLUM

DÜNÜN ÜTOPYASı YARıNıN GERÇEĞIDIR

Taunların Arabalan adlı kitabımda, insanların gezegenimizden, bir başka gök cismine kitle halinde göçünü konu alan bir bölüm vardı. Bu hayali düşüncemi, kaçınılması imkânsız olan korkunç bir nüfus patlamasına karşı bir çare olarak görüyordum. Sonunda geleceğe ilişkin hayalimi içeren bu bölümü, kitap basıma gitmeden müsveddelerden çıkardım. Okurlarımı böylesine "imkânsız" düşüncelerle korkutmak istemiyordum. Ama gelişmeler bana yetişerek, bu bölümü gereksiz yere çıkarmış olduğumu gösterdiler.

Arada geçen süre içinde, Amerikalılar ve Ruslar tarafından bugün için kurgu-bilim gibi görünse bile, amacı benim düşüncemi uygulama alanına koymak olan, bir dizi deney gerçekleştirildi. Harvard Profesörlerinden Cari Sagan ve Moskova Sternberg Enstitüsü Profesörlerinden Dimitri Martinov, aynı doğrultuda araştırma çalışmaları yapmaktadırlar. Amaçları, dünyaya uzaklığı 42 milyon kilometre (alt konjonksiyon) ile 257 milyon kilometre (üst konjonksiyon) olan Venüs gezegenini insanlık için fethetmektir.

Laboratuvar araştırmaları için emirlerinde, Rusların Venüs uydularıyla Amerikalıların *Mariner* uydularının gönderdikleri "keşif raporları" bulunmaktadır. TASS, 6 Haziran 1969'da Venüs'ün yüzey ısısının 400° ile 530° Santigrad arasında değiştiğini bildirdi. Bu, Amerikan uydusu *Mariner V'm* 1967'de gönderdiği raporlara aşağı yukarı uyuyordu. Bu raporlarda yer istasyonuna 480° Santigradlık bir ısı ve 50 ile 70 arası atmosfer basıncı bildirilmişti. Ruslar da yumuşak iniş yapan araçlarından ayrıntdar elde etmişlerdi. Bunlara göre Venüs atmosferi yüzde 93 ile 95 arası karbondioksit, yüzde 2 ile 5 arası nitrojenden oluşuyor; ancak yüzde 0.4 oranında oksijen

bulunuyordu. Ölçü aygıtı, ortalama 1 atmosferlik basınç altında, litre başına 4 ile 11 müigram su kaydetmişti.

Bu bilgiler değerli çalışma malzemeleridir. Martinov ve Sagan bunları temel alarak sabah ve akşam yıldızını biyolojik açıdan incelemeye başlamışlardır. Cari Sagan düşüncelerini, ancak çok kesin bilimsel araştırmalar karşısında yıkılmamış ve baştan sona iyice incelenmiş yazıları basan bilim dergisi *Science'ta* yayınlamıştır.

Sagan'a göre, yakın bir gelecekte -beş, on yıldan söz etmektedir- uzay kargo gemileri binlerce ton mavi yosunu Venüs atmosferine boşaltacaklar, yani Venüs'ün yüzeyine "üfleyeceklerdir". Mavi yosun çok yüksek ısılarda bile yaşayabilen ve metabolizmasıyla yüksek karbondioksit oranını düşürebilen bir canlı türüdür. Bu özelliğinin sonucu olarak karbondioksit oranında meydana gelecek olan sürekli düşüş, yüzey ısısını alçaltacak ve bir süre sonra 100 santigradın altına indirecektir. Mavi yosunlar bundan sonra, dünyamızın "ilkel çorbasında" görülen kimyasal tepkimelerin benzerlerine yol açacaktır. Işığın ve suyun yardımıyla karbondioksit parçacıkları oksijene dönüştürülebilirler. Ama mavi yosunlar ısıyı 100 santigradın altına düşürünce Venüs'e Tufan gibi yağmurlar yağmaya başlayacak ve o zaman oksijen Ue su ilkel hayat için gerekli olan şeyleri sağlayacaktır.

Bilim adamları şimdiden insanlığı bir başka gezegene boşaltmayı düşündükleri gibi, bu narin ve duyarlı yaratık için koruyucu ölçüler tasarlamışlardır. Venüs'ün kolonize edilmesinin ikinci evresinde, evrenin efendisi için tehlikeli olabilecek mikroorganizmaları yok edecek kimyasal maddeler saçılacaktır.

Bu dev tasarının gerçekleştiğini ancak pek uzak kuşaklar göreceklerdir. Bu türden tasarılar modern teknolojik gelişmelerle hızlandırılabilirlerse de, yeni dünyanın evrimi için uzun bir süre tanımak gerekmektedir. Bugün için bilginler, ilk boşaltma gemisinin Venüs'e gidişi için 1.000 yıllık bir süreden söz etmektedirler.

Teknoloji bizleri şımartmaktadır. 20 Haziran 1969'da Orta Avrupa saatine göre 03' ü 56 dakika, 20 saniye geçe, yüzlerce milyon insan Ay'a ilk ayak basan insanları, Neil Alden Armstrong ve Edwin E. Aldrin'i adındaki astronotları seyrettiler. Bu, o güne kadarki uzay yolculuğunun en görkemli başarısıydı ve yerkürenin dört bir yanmdaki insanlarda büyük bir hayranlık ve şaşkınlık doğurmuştu. Ancak insanlar daha soluk kesici ay uçuşunu izlerlerken bile, bilim Merih ve Venüs'e keşif uçuşları düzenlemek ve dünyanın kardeş ge-

zegenine bü;ük bir insan göçünü tasarlamakla meşguldü. Ayın fethi nasıl insansız uydularla başladıysa, Venüs de şimdi insansız araş-Unna uydularıyla incelenmektedir. 18 Mayıs 1969'da Moskova, 130 gün süren bir uçuştan sonra Venüs 5 uydusunun 250 milyon kilo- \ metrelik yolculuğunu, 1130 kilogramlık gerekli ağırlıkla bitirdiğini bildirdi. Üye u daha Venüs'ten 50.000 kilometre uzaktayken, yer istasyonu son emri yollamıştı. Bu emir üzerine aygıtlarla dolu bir kapsül paraşütle aşağı yollanmıştı. TASS, paraşütle inişin 53 dakika sürdüğünü b elirtti.

Venüs'ün dünyadan uzaklığı, yörüngesinin dünyadan uzaklığına bağlıdır ve bu uzaklık 42 milyon kilometre ile 257 milyon kilometre arasında değişir. Rus uyduları Venüs'e en kısa yoldan gitmezler. Bu, mantığa ters düşer gibi görünüyorsa da, Rusların Venüs uydularının uçuş yolunu çizmekte kullandıkları ilke, günümüzün bütün gezegenlerarası uçuşları için geçerlidir. Uçuş yolu, uzay gemisinin ulaşımı için gereken en az yakıt miktarına göre hesaplanır. Uydu Venüs'e en kısa yoldan gidecek olsa, saniyede 31,8 kilometrelik bir başlangıç ivmesiyle kalkmak zorunda kalacaktır. Bu durumda yalnız kalkışta değil, başlangıç ivmesini daha sonra azaltmak için de çok miktarda yakıt tüketmek gerekecektir. Sonuç olarak, balistik uzmanları dünyanın hareketine mümkün olduğu kadar çok yaklaşan uçuş yolları çizmeyi seçmektedirler. Bu koşullar altında en uygun yol, kestirme yolun on katı kadar uzun olmakta, ama kalkıştaki ivme saniyede 11,48 kilometreye düşerek yakıt tüketimini önemli ölçüde azaltmaktadır.

Gerçekten Ütopya olan ne kalmıştır? Ön araştırmaların böylesine soluk kesici bir hızla uygulamalı bilim durumuna gelmeleri, kurgu-bilim yazarlarına hayal edecek konu bırakmamış gibidir.

Mainz Üniversitesi Genetik Enstitüsü Yöneticisi Profesör Hans Laven 1969 yılında, insan, hayvan ve bitkilere hastalık taşıyıcı olarak zarar veren milyonlarca böceğin, bugün tehlikeli böcekleri ve soylarını öldürmekte kullanılan ve insektisid adı verilen kimyasal bileşimlere gerek kalmadan öldürülebileceğini belirten bir rapor yayınladı. Laven daha 1967'de araştırmalarının etkili sonuçlarını Burma'nın Okpo kentinde göstermişti. Her yanında tatarcıklar kaynaşan Okpo, birkaç ay içinde bu yaratıklardan temizlenmişti.

Laven, Mainz'daki laboratuvarında dört yıl deneyler yapmıştı. Bu süre sonunda, değişik kökenli tatarcıklar arasında doğal bir uyuşmazlık olduğunu ortaya koydu. Kuzey Almanya'dan getirilen

tatarcıklar, Schwaben'den gelen türdaşlarıyla ilişki kurmaya istekli görünüyorlardı, ancak ürettikleri tatarcık dölü yaşayamıyordu. Değişik Alman eyaletlerinin tatarcıkları böyle bir karşıtlık gösterdikten sonra, değişik kıtaların tatarcıklarının üreteceği döller kesinlikle yaşayamaz olurlardı. Böylece California ve Fransız tatarcıklarından melez bir soy üretildi. Okpo kentine bırakıldıklarında bunların tam birer zampara oldukları ve Burmalı erkeklerle rekabete girişebildikleri görüldü. Ancak birleştikleri dişi tatarcıkların bıraktığı yumurtalar yeni tatarcıklar doğurmadı. Değişik türden tatarcıkların kromozom sayıları birbirini tutmuyor, böylece genetik bir yıkım ortaya çıkıyordu. Tatarcıkları bu yolla öldürmenin yararları açıktır: Yiyecekleri ve bitkileri böcek öldürücü ilaçlarla zehirleme korkusu artık yoktur.

Profesör Laven, genetik alanındaki en son buluşları temel alarak araştırmalarını sürdürmektedir. Erkek tatarcıkları yaklaşık 4000 r gücünde röntgen ışınları altında bırakmaktadır. Bu, yaratıklarda herhangi bir organik zarara yol açmamakta, ama genler arasındaki kromozom zinciri zarara uğramaktadır. Kromozom içeriği alt üst olmakta, genler değişmekte ve böcekler programsız bir sırayla gelişmektedirler. Hâlâ üreme yeteneğinde olmalarına rağmen, dölleri her yönden azalmıştır, yani sayı, büyüklük vb. Bu yeteneksizliği öteki kuşaklara geçiren tatarcık kuşakları için Laven, "Yarı kısırlığın tedavisi yoktur, çünkü kalıtımsaldır," demiştir.

Laven örnek deneyinin oldukça kısa bir süre sonra başka zararlı böcekler için de kullanılabileceğine inanmakta, hatta dünyanın birçok yerindeki farelerden bile bu yolla kurtulunabileceğini düşünmektedir.

Genetik kodun işlenmesinin getireceği çok büyük imkânlar bir hayalperest düşü değillerdir. Söz konusu olan bilimsel olgulardır. Kuşkusuz dünle yarın arasında aşılması gereken bir "uçurum" uzanmaktadır. Belki de, bir zamanlar olmuş bir şeyi yeniden keşfetmekten öteye gidemeyeceğiz.

Bir gün yeni bilgiler ve teknikler, yıldızlararası uçuşa uygun, hasta düşmeyecek, üzerine yüklenecek bütün sıkıntı ve sorumlulukları eşit karşılayacak bir insan organizması yaratacaklardır.

Tıp bilimi yirmi yılı aşkın bir süredir organ nakillerini gerçekleştirmekteydi, ne var ki bu bilimsel işlemler hakkındaki gürültü patırtı ancak ilk kalp naklinin gerçekleşmesinden sonra çıktı. 1940'lardaki deri parçası nakilleri, 1948'de uygulanan kemik değiştirmesi ve 1950'de gerçekleşen böbrek nakli yalnızca bir mırıltıya yol açmış-

tı. 1954 yılında bir köpeğe bacak nakli başarıyla sonuçlandı. 1955'te bir adama, bir başkasının ciğeri yerleştirildi. 1967'de bir pankreas naklinden sonra doktorlar 1969'da karaciğer nakline giriştiler. Bunların yanında başka organların da başardı nakilleri gerçekleşiyordu.

Ama ateşli tartışmalar ve gazetelerde şiddetli bir karşıt direniş başlaması, ilk kalp nakli ameliyatının ardındandır. Bunun nedeni, kalbin basit bir pompadan öte bir şey sayılması olsa gerek. Ne gariptir ki, yaşamayı seven ve ölümden dehşete düşen insanlar tıp biliminin bu başarısına kucak açmamışlardır. Bununla birlikte bir insanın hayatını hasta organı değiştirerek kurtarma umudu yabana atılacak gibi değildir. Birçok cerrah bu ameliyatı uygulamasını bilmektedir. Gövdenin, hastalığa karşı korunma yolları tehlikeye sokulmadan, bağışıklık tepkisinin eşiği alçaltılabilirse, nakiller apandisit ameliyatı gibi sıradan olaylar durumuna gireceklerdir. Ancak o zaman da, yedek organların sağlanması sorunu doğacaktır. Bu bakımdan, hayati ameliyatlar söz konusu olduğunda aile ve din tabularına bağk kalmaktan kurtulmak için, "organ bankalarında" gelecekteki alıcılar için insan organları toplanacaktır. Günümüzde, dünyanın dört bir yanındaki hastanelerde kan bankaları vardır. Neden kimse onlara karşı çıkmaz? Çünkü kan hâlâ can verici bir sıvıdır ve kalpten kat kat esrarengizdir. Elbette kan gönüllülerce verilmektedir. Aynı şey neden organlar için de geçerli olmasın? Neden onlar da öleceğini bilen kişiler, ya da yakınları tarafından verilmesin?

Organ nakillerinin de bir geçiş evresi olduğuna inanıyorum. Bilim adamları DNA çift helezonunun çekirdeğini organların yapısı ve yeniden yapısını taşıyan bilgilerle programlandırmakta başarıya ulaştıkları anda, Frankestein benzeri yöntemler tarihe karışacaktır. Rus bilgini L.V. Poleşayev, daha şimdiden zarar görmüş baş derisini bağımsız olarak, kendi kendine yeniletmeyi ve kesilmiş kolları yeniden büyütmeyi başarmıştır. Bir gün gen cerrahisi de olacaktır. Boş hayaller mi? Sanmıyorum, çünkü San Francisco'lu Doktor Teh Ping Lin'in daha 1966'da bir fare yumurtasına iğne yaptığını biliyorum. Ve fare yumurtası bir alyuvarın onda biri kadardır ve çıplak gözle kesinlikle görülemez!

Marburg Philips Üniversitesi Radyobiyoloji ve İzotopların Tıpta Kullanılışı Enstitüsü Yöneticisi Profesör E.H. Graul ve sibernetikçi Dr. Herbert W. Franke, *Deutsche Ärzteblatt'ta* tıbbın ve kapsadığı alanların 1985 ve 2000 yıllarındaki durumuna diskin bir tahmin yayınladılar:

1985 yılına ilişkin ön görüşler:

Hayvan ve insan organları naklinde gelişmiş beceri ve bağışıklık tepkilerinin giderilmesi.

Yapay olarak yapılmış organların, ya da biyolojik sistemlerin (plastikten, ya da elektronik parçalardan siborg doğrultusunda yapılmış suni organlar) olağan biçimde kullanılması.

Jerontoloji* ve jeriatri** alanlarında önemli gelişmeler. Ortalama hayat süresi 85 yıl olacaktır.

Yaşlanma süreci yararlı biçimde işlenecek, yaşlılıkta görülen çöküntü ve bozukluklar hem ruhsal, hem bedensel olarak yavaşlatılacak.

Yapay hayatın ilkel biçimlerinin üretilmesi konusunda ilk kesin sonuçlar.

Biyomedikal elektronik, tıbbın uygulama alanlarını etkileyecek. (Sözgelişi, elektronik yapay kollar, körler için radar, servomekanizmalı kollar ve daha birçok şey.)

2000 yılına ilişkin ön görüşler.

İnsanların saatler ve günlerce dondurulması.

Çocuğun cinsiyetinin doğumdan önce belirlenmesi.

Bütün organların nakledilmesi imkânları. Kalıtımsal bozuklukların düzeltilmesi.

Hayvan ve bitkilerin sürekli genetik işlenmesi.

Yapay olarak ilkel hayat biçimlerinin üretimi.

Röntgen ve gamma türü Lazer ışınlarının kullanılması.

Hastalıklara karşı genel biyokimyasal aşılar.

Siborg tekniğinin yayılması ve genelleşmesi. (Yapay organlar)

Beynin elektrik uyarılarıyla organizmaların işlenmesi.

İnsanın heyecanlı durumlarını denetim altına almak için uyuşturucular, belleğin ve öğrenme yeteneğinin geliştirilmesi için kimyasal yardımlar.

Bilinmeyen akıllı yaratıkların bütün bunları zamanın karanlıktaki bölümlerinde yapabildiklerini öne sürüyorum.

"Tanrıların" bu bilgiyi, dünyayı ziyaret ettiklerinde artlarında bıraktıklarını öne sürüyorum.

Önümüzdeki geniş araştırma alanlarında uzanan buluşların,

(*) İleri yaş dönemine ait çeşitli duygusal problemleri inceleyen bilim.

(**) Yaşlanmanın gecikmesini sağlamak amacıyla başvurulan çarelerin tümü.

çok uzun sürelerden beri insan hafızasına yerleştirildiğini ve yeniden bir araya gelmeyi beklediğini öne sürüyorum.

Los Angeles Üniversitesi'nden David E. Bressler ve Pennsylvania'daki Bryn Mawr Kolejinden Morton Edward Bittermans'ın deneyleri bu yolda atılmış birer adımdır. Bu bilim adamları balıkların beyinlerine yeni hücreler eklemişlerdir. Beyin hücreleri zenginleşen balıkların, üzerinde işlem yapılmamış balıklardan çok daha zeki oldukları görülmüştür. Cleveland Hastanesinde, (ABD) maymun beyinlerinin köpeklere nakledildiği deneyler sürdürülmektedir.

Maya rahipleri neden tutsaklarının göğüslerinden, çarpmakta olan kalplerini koparıp alırlardı?

Yamyamlar neden öldürdükleri düşmanlarını yediklerinde onun gücünü ve zekâsını elde ettiklerine inanırlar?

Neden çok eski zamanlardan kalma bir mit, gövdenin insana ancak geçici olarak ait olduğunu, ve eninde sonunda onu "efendisine" vereceğini ileri sürer?

Binlerce yıl uygulanmış olan insan kurban etmenin, gizli dinsel âdetlerin ötesinde olduğundan kuşku duymamız gerekmez mi? Bütün bunlar nakillerin, ameliyatların, hücre yenilenmelerinin binlerce yıl boyunca kuşaktan kuşağa geçerek bozulmuş, bulanmış anıları olamazlar mı?

Bir başka ihtimali inceleyelim. 'IDüşünen" elektronik beyin de evrenin barışçı yollardan fethi sırasında insana yardımcı olacaktır. Günümüzde bu araçların hesaplamadaki başarıları ne kadar hayret verici görünürse görünsün, elektronik denilen harikayla bilgi sağlama işlemi henüz emekleme çağındad r.

200 yıl kadar önce büyük matem atikçi Leonhard Euler, bir dairenin alanı için sabit pi sayısını 60C ondalığa kadar hesaplamıştı. Bu büyük başarı onun yıllarını almıştı. İlk bilgisayarlardan biri, birkaç saniye içinde sabit pi'nin değeri li 2000 ondalığa kadar verdi. Modern bir bilgisayar aynı işlemi bir nano saniye (saniyenin milyarda biri) içinde 100.000'inci ondalığına kadar verebilir.

Bugün bir bilgisayarın beyni, yani merkezi çekirdeği, yaklaşık olarak bir mUyon bilgi birimiyle çalışır. Bilgisayar dilinde bunların adı "parça"dır. İnsan beyni de buna benzer biçimde çalışır. Moleküler bellek birimleri ve sinir anahtarları bilgileri saklar ve işlerler. Beşikteki çocuk, daha o zamandan, bilinçli biçimde olmasa bile bu depolama işlemine başlamıştır. Bütün hayatımız boyunca, gerektiğinde yardıma çağırmak için durmadan bilgi depolarız. Ama sık sık

beynimizin "istiflenen" bilgiler üzerinde pek de güven verici biçimde çalışmadığını kabul etmek zorunda kalırız.

Bir bilgisayarın merkezi çekirdeği, oldukça değişik bir düzenin kesinliğiyle çalışır. Bizim beynimiz 15 milyara yakın anahtarla çalışırken; geniş, modern bir bilgisayar yalnızca 10 milyon anahtar kullanır. Anahtarlar arasında çapraz bağlantılarla daha başka unsurlar da yerleştirilebilir. Öyleyse bilgisayarlar neden insan beyninden daha güvenilir olarak çalışıyorlar? Çünkü beynimizin onda dokuzluk bölümü genellikle boş bırakılmıştır, ama bilgisayarın bütün parçaları her zaman yerlerindedir.

Bilgisayarın daha bugünden elde ettiği üstünlük utanç vericidir. Beynimizin en geniş biçimde çalışması için belirli bir sorun üzerinde yoğunlaştırılmış olması gerekmektedir. Oysa bilgisayar aynı anda milyonlarca sorunu bir arada çözebilir.

Avrupa'da bugün kullanılan en hızlı bilgisayar Münih yakınlarındaki Garching'de bulunan Plazma Fiziği Enstitüsü'ndekidir. Saniyede 16.6 milyon hesap yapabilir. Makinenin elektronik karın bölümünde, fotolitografik olarak elde edilmiş fiş bağlantısı şemalarıyla en kısa yoldan birleştirilmiş 750.000 transistor vardır. Bağıntıları sağlayan elektromanyetik dalgalar ışık hızıyla yol alırlar. Bilgisayarlarla uğraşan kişiler 11/2 nano saniyeyi olağan bir süre sayarlar. 1 1/2 nano saniyede ışık 45 santimetre yol alır.

Ancak Data Control Corporation'daki en yeni bilgisayarın saniyede 36 milyon hesap çözdüğünü öğrenince, Avrupa'nın en hızlı modeli bir anda antikaya çıkmış oluyor. Bunlara oranla General Electric'in modellerinden GE-235 bir ev bilgisayarı sayılabilir. Saniyede 165.000 sorun çözebilen bu bilgisayarı satın almanıza gerek yoktur, çünkü saniyesi dört sente kiralanmaktadır.

Modern bilgisayarın demirden yapılan depolama birimi, bir metrekarelik alan içine 200.000 sayı toplamıştır. Manyetik bantlı depolama birimleriyse 10 milyon ayrıntı parçasını bir araya getirir. Bilgisayarlar çok iyi birer öğrencidirler de. Kendi kendilerini denetledikleri gibi, aynı yanlışı iki kere yapmazlar.

Bugün bilgisayarlar hâlâ dilimizi, sayıları ve kavramları çeşitli bilgisayar dillerine çevirecek çevirmenlere gerek duyarlar. Bu garip yaratıklarla doğrudan anlaşmanın 1980 yılında gerçekleşmesi, beklenmektedir. Amerika'da; ama daha çok, bilgi işlem tekniklerinde en gelişmiş ülke olan İngiltere'de; insan dilini bilgisayarın anlayabileceği simgesel kümelere dönüştürme çalışmaları yapılmaktadır.

Bu, bütün bilgisayar imalatçılarının üzerinde çalıştıkları bir konudur. Ama bunların en büyüğü olan IMB'e bakılırsa dil, insanla makine arasında anlaşma için çok yavaş kalan bir araçtır. Bu bakımdan bilgi nakli için bir başka araç aramaktadırlar.

Bilgisayar teknolojisinin önünde uzanan imkânların daha başlangıcında olduğunu belirtmiştim. Geleceğin araştırmasının korkulu bir amacı vardır: Biyotronik depolama birimi. Çekirdek asitleri, görünüşte manyetik özelliklere sahiptirler. Bu iddia kanıtlandığı takdirde, çekirdek asitleri en küçük bilgi taşıyıcıları olacaklardır. Bu yolda incelemeler ereklerine vardıklarında, hâlâ pek geniş yer kaplayan bilgisayarın işlem birimi insan beyni kadar küçülecektir. Biyotronik bilgi birimleri en çok zincir molekülleri büyüklüğünde olacaklardır. Bu araştırmaların sonunda başarıya ulaşacaklarına inanıyorum, ama biyotronik bilgisayarların bakteriler ve virüsler tarafından hasta edilebileceğinden de korkuyorum.

Yıldızlararası uzay yolculuğu, yüz milyonlarca kilometreyi kapsar. Erişilmesi beklenen hızlarda bilgisayarlar sıradan hesap makineleri olmaktan çıkacaklardır. Her ne kadar günümüz bilgisayar imalatçıları bu araçların düşünebileceği ve kendi başına hareket edebileceği görüşüne karşı çıkıyorlarsa da insanlığın o güzel günleri göreceğine inanıyorum. O zaman bilgisayarlar uzay gemilerini gezegenler arasında yöneteceklerdir.

Atalarımızın bilgisayarlar, bileşik ya da elektronik ölçüm aygıtları hakkında herhangi bir şey bildiklerini öne sürecek değilim. Ama dünyamızı ziyaret ettiğini ileri sürdüğüm dünyadışı akıllı yaratıkların uzay gemileri, bu yolculuklarına uygun araçlarla işliyor olmalıydı. Ve biz insanların, "tanrılar" tarafından programlandırıldığımıza göre, pek yakında onların teknolojik düzeylerine erişmemiz olağandır.

YEDINCI BOLUM

MOSKOVA'DAKI GÖRÜŞMELER

Ünlü Sovyet yazarı Alexander Kassanzev, 18 Mayıs 1968 cumartesi günü beni çok derinden etkileyen üç heykelciği dikkatle Moskova'daki evinde duran cam kutuya koyuyordu. Bunlar bakırdan dökülmüş, uzay elbiselerine benzer elbiseler giymiş eski Japon heykelcikleriydi. En büyükleri yaklaşık olarak 60 santimetre yüksekliğinde ve 12 santimetre çapındaydı. Omuzları ve göğsü sıkı sıkıya kavrayan kemerler, kalçalar arasında ve but düzeyinde birleşiyorlardı. Belinde de üstü perçinli kalın bir kemer takılıydı. Dizlere kadar uzanan elbisenin her yanı cep gibi çıkıntılarla doluydu. Başlık, kuşaklarla bedene sıkıca oturtulmuştu. Gülünç görünüşlü delikler soluk alma, ya da işitme aygıtlarını andırıyorlardı. Kafanın alt yarısında iki delik daha bulunmaktaydı.

Ancak heykelciklerin en şaşırtıcı özelliği, mercekleri değişik açılardan bakan kocaman gözlüklerdi. Herhangi bir silahı yok gibiydi, ama eldivenli elinde görülen küçük bir şeye silah denilebilirdi. Bunu bir kurgu-bilim yazarı "küçük bir lazer tabancası" olarak niteleyebilirdi.

Büyük bir merakla KassanzeVe bunların nereden geldiğini ve kimin verdiğini sordum. Sakalını titreterek konuşmaya başladı:

"Savaştan önce, 1939 baharında bir Japon meslektaşım verdi. Heykelcikleri Kondo adasındaki bir kazıda bulmuşlar. Çağımızın çok çok öncesinde yapıldıkları sanılıyor. Gördüğünüz gibi hepsi de çok çarpıcı uzay yolcusu niteliği taşıyorlar, ama hiç kimse Japon sanatçılarının heykelciklerini neden ve nasd böyle giydirdiklerini bilmiyor. Ama kesin olarak bir şey biliniyor. Ne 'kar gözlükleri', ne de bu tür mercekler eski Japonya'da tanınmıyorlardı."

Az sonra Kassanzev beni eski püskü arabasıyla Radyoastrono-

mi Bölümü Yöneticisi Profesör Josef Samuiloviç Şıklovski ile buluşacağımız Moskova Üniversitesi Stenberg Enstitüsüne doğru yola çıkardı.

Universitetsprospekt 13'ün Enstitüsü'nde gördüklerim müthişti! Binanın içinde ancak arı kovanında duyulabilecek bir uğultu ve karınca yuvasında görülebilecek bir koşuşma vardı. Öğrencilerin masa ve sıraları, nerede yer bulunmuşsa oraya, karmakarışık yerleştirilmişti. Duvarlarda dev gibi astronomik haritalar, bunların önünde de tartışan öğrenciler duruyordu. Bir köşede matematik formülleriyle uğraşan öğrenciler, onların karşısında da karmaşık bir ölçü aygıtıyla meşgul başkaları görülmekteydi. Burada araştırmaların küme çalışması olarak yürütüldüğü anlaşılıyordu.

Profesör Şıklovski'nin çalışma odasının kapısı aralıktı. Odada, eskinin korunduğu, yeninin de eleştirici biçimde denetlendiği odalara özgü kitap, dosya ve toz kokusu vardı.

Profesör Şıklovski üstü basılı ve yazılı kâğıtla kaplı kocaman masasının ardından doğrularak beni kuşkulu bir gülüşle selamladı: "Demek o İsviçreli sizsiniz!"

Yaşlı adamın sözlerinde, "Demek o huzurlu ülkenin insanlarını çarpıcı kuramlarıyla rahatsız eden adam sensin!" gibilerden bir azarlayış vardı. Sonuç olarak, İngilizce sürdürdüğümüz konuşmamıza biraz çekingenlik katıldı. Ünlü profesör -ve ünlü olduğunu biliyordu- sakin bir biçimde düşünerek ve sık sık söyleyeceği kelimeleri seçerek Mars uyduları kuramını açıkladı. Komşu gezegenimizin iki ayının yapma uydular olduğu görüşündeydi. Kuramı lehine olan delilleri anlatırken bütün alçakgönüllülüğüyle bunun yalnızca kendi kanısı olduğunu tekrarlıyordu.

Kalabalık kantinde yediğimiz öğle yemeğinin ardından, Profesör Şıklovski kuşkulu davranışından biraz sıyrılmıştı. Evrendeki imkânsız ihtimaller üzerine canlı bir tartışmaya koyulduk. Sonunda, doğu dünyasının bu önde gelen uzmanının da, uzaydan gelen akıllı yaratıkların geçmişte dünyamızı ziyaret etmiş olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurduğunu anladım. 100 ışık yılı çapındaki bir alanda, üzerinde akıllı yaratıklar yaşayan gezegenler bulunduğundan kuşku duyuyordu.

"Peki uzaklıklar ne olacak, Profesör? Yıldızlararası hesapsız uzaklıklar nasıl birleştirilecek?"

Şıklovski duraksamadan karşılık verdi: "Elbette bunun hazır bir karşılığı yoktur. Bildiğiniz gibi otomatlar ve sibernetik olarak de-

netlenen istasyonlar 'normal' yıllara bağlı değillerdir. Öyleyse bir robotun zarar görmeden bin yıllık bir yolculuk yapmasını ne engelleyebilir? Zaten bizler tarafından gönderilmiş bir sürü uydu, bizler mezara girdikten sonra da görevlerini sürdüreceklerdir."

Bu konuda uzman olan bir kişinin kanılarıdır bunlar. Hayal bile edilemeyen uzaklıkları aşmanın teknik imkânlarıdır. Bununla birlikte akıllı yaratıkların böylesine uzun sürelerde nasıl canlı kaldıkları konusu açığa kavuşmaktadır.

Yardımsever dostum Alexander Kassanzev eski arabasında beni bekliyordu. Öğrencilerle konuşmuştu. Enstitü evi gibiydi. Şimdi sıra, Asur, Pers, Yunan ve Roma sanatından koleksiyonların bulunduğu Puşkin müzesini görmeye gelmişti. Yolda, Çinlilerin, bizim arkeologlar üzerinde büyük etki yapabilecek bir araştırmasından söz ettik. Pruzenskaya yolu boyunca ilerlerken Kassanzev, Çinli bilginlerin vardıkları sonuçlar üzerindeki birçok ayrıntıyı anlattı. Bu konuşmanın önemli bölümlerini portatif teybime aldım. Banda kayıtlı olarak geri götürdüğüm hikâye öylesine ilginçti ki, yolculuğun bütün harcama ve çabalarına değiyordu.

Kassanzev çoğunlukla Çin'deki Baian Kara Ula dağlarındaki önemli buluntulardan söz etmişti. Hikâyesi bir peri masalı gibiydi. İşte Kassanzev'in hikâyesi:

"Çin arkeologu Çi Pu Tei, 1938 yılında Çin-Tibet sınır bölgesindeki Baian Kara Ula dağ mağaralarında sıraya dizilmiş birtakım mezarlar bulmuştu. Bunların içinde pek düzgün, küçük iskeletler vardı. Ancak kafatasları bir hayli büyüktü. Mağaraların duvarlarında yuvarlak başlıklı varlıkların resimlerine rastladı. Yıldızlar, güneş, ay da kayaya yazılmış ve fasulye büyüklüğünde çizgilerle birleştirilmişlerdi. Çi Pu Tei ve yardımcıları, bizim long-play plaklarımıza benzeyen 2 santimetre kalınlığındaki 716 granit levhayı ortaya çıkarttılar. Zaten buluntunun en heyecan verici parçaları bunlardı. Bu taş levhaların ortalarında birer delik vardı; bu deliklerden itibaren levhanın kenarına kadar helezon biçiminde kazılmış çift oluklu yazılar görülüyordu.

Çinli arkeologlar bu terk edilmiş bölgede, bir zamanlar Dropa ve Kham (Sikang) kabilelerinin yaşadığını biliyorlardı. Ve antropologlar bu dağ soylarının ufak yapılı olduklarını, boylarının ortalama 1.30 metre olduğunu belirtiyorlardı..."

"Peki ya büyük kafatasları?"

"Önceki antropolojik sınıflamaları, altüst eden de oydu. Bilgin-

ler enli ve yüksek kafataslarını, Dropa ve Khamların ince iskeletlerine bir türlü yerleştiremiyorlardı. Çi Pu Tei kuramını 1940'ta açıklayınca herkesçe küçük görüldü. Dropa ve Khamların tükenmiş bir dağ maymunu soyundan olduklarını ileri sürüyordu."

"Öyleyse taş levhalar nereden gelmişti? Maymunlar mı yapmıştı?"

"Elbette ki hayır. Çi Pu Tei'ye göre onlar daha sonraki bir kültürün insanları tarafından yerleştirilmişlerdi. Görünüşe göre bu iddia epeyce gülünç kalıyordu. Maymunların sıra sıra mezarlar yaptığını kim duymuş?"

"Sonra ne oldu? Buluntular, açıklanamayan antropo-arkeolojik olaylar arşivinde dosyalanıp unutuldular mı?"

"Neredeyse! Birçok zeki insan, yirmi yıl taş levhaların bilmecesini çözmek için kafa patlattı. Ancak 1962'de Pekin'deki Tarihöncesi Araştırma Akademisi'nden Profesör Tsum Um Nui, yazılanların bir bölümünü çözmeyi başardı."

"Ne diyordu yazıtlar?"

Kassanzev ciddileşti: "Çözülen hikâye öylesine tüyler ürperticiydi ki, Tarihöncesi Araştırma Akademisi, Tsum Um Nui'nin çalışmalarını yayımlamasını kesinlikle yasakladı."

"Ve olay öylece kapandı mı?"

"Tsum Um Nui sabırlı bir adamdı; çalışmalarını aralıksız sürdürdü. Levhalardaki yazıların, tarih öncesi yazılar konusunda uzmanlaşmış bir kişinin kötü bir şakası olmadığını, kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ispatladı. Çünkü en ciddi bilginlerin bile, kimi zaman mizah dürtüsüyle hareket ettikleri görülmüştür. Piltdown Adamı'nı düşünün. Jeologlarla işbirliği yaparak taş levhaların yüksek oranda kobalt ve metal içerdiğini gösterdi. Fizikçiler 716 levhanın hepsinin de belirli bir zamanda, yüksek voltaj altında kaldıklarını gösteren yüksek titreşim ritmine sahip olduğunu buldular."

Kassanzev, Kropotkinskaya sahil yolundan dönerek Volkonka sokağının kaldırımına yöneldi. Otomobil Puşkin müzesinin önünde durdu. Dinlediğim hikâye beni kendimden geçirmişti, kaldırımda durarak gerisini dinlemek istiyordum, ama Kassanzev kolumdan tutarak müzeye soktu. Vitrinler arasındaki sıralardan birine oturduk.

"Lütfen devam ediniz!"

"Tsum Um Nui'nin kuramını destekleyen bilim adamlarının sayısı dörde çıkmıştı. 1963 yılında, Akademi'nin kuşkularına rağmen çalışmalarını yayımlamaya karar verdi. Bu yayının siz Batdılarca da

bilindiğini, ama ciddiye alınmadığını duydum. Buradan da, ancak birkaç cesur bilgin taş levha kuramına Ugi gösterdi. Bu yakınlarda bizim filologlardan Dr. Viyatçeslav Zaytser, *Sputnik* dergisinde taş levha kuramından parçalar yayınladı. Hikâyenin bütünü Pekin Akademisi ve Formoza, Taipei'deki tarih arşivinde korunmaktadır."

"Hikâyeyi bu kadar şaşırtıcı ve çarpıcı yapan nedir?"

"Hikâye ancak kökenimizi aydınlatabilecek şeylerle yüz yüze gelmekten kaçınan kişilere garip ve rahatsız edici geliyor. Çünkü taş levhalarda, günümüzden 12.000 yıl önce, halklarından bir grubun, bu sistemin üçüncü gezegenine düştüklerini anlatıyor. Uçakları -oluklardaki yazıların tam çevirisi budur- bu dünyadan ayrılacak yeterli gücü yitirmişti. Uzak ve erişilmez dağlarda yok edilmişlerdi. Yeni bir uçak yapacak malzeme ve aracı bulamamışlardı."

"Bütün bunlar taş levhalarda mı yazıyor?"

"Evet ve bunların ardından, dünyamıza çarparak düşen uçaktaki varlıkların dağ yerlileriyle dostluk kurmaya çabaladıklarını, ancak avlanarak öldürüldüklerini okuyoruz. Hikâyenin sonu da hemen hemen şöyle: 'Erkek, kadın ve çocuklar güneş batımına kadar mağaralarda saklandılar. Sonra işarete inanarak ötekilerin bu kez barışçı amaçlarla geldiklerini gördüler...' İşte aşağı yukarı böyle bitiyor."

"Taş levhaların hikâyesini doğrulayan başka bir şey var mı?"

"Sıra sıra mezarlar, kaya resimleri ve levhaların kendileri var. Ayrıca, tam Baian Kara Ula bölgesinde, bulutlardan gelen kısa boylu, sarı varlıklardan söz eden Çin efsaneleri var. Efsaneye göre Droplar, yabancı varlıkların çirkinlikleri yüzünden kaçıyorlardı ve ora insanları tarafından 'çabuk yolla'öldürülmüşlerdi."

"Kassanzev, neden bu hayret verici hikâye bütün dünyada tartışılmıyor? Yeterince bilinmiyor mu?"

Dostum gülerek elini koluma koydu ve tatlı bir sesle, "Burada, yani Moskova'da hikâye *biliniyor,* kulaklarınızı açık tutmanız yeter," dedi. "Ancak hikâye, arkeoloji ve antropoloji'nin güçlüklerle kurulmuş kronolojisine sokuşturulamayan pek çok olguyu kapsıyor. Bilim dünyasındaki ünlerini önemlilikle bağdaştıran otoriteler, Baian Kara Ula'yı ciddiye aldıkları takdirde, kendi kuramlarının hatırı sayılır bir bölümünü atmak durumunda kalacaklarını biliyorlar. Kolay yolu seçmek insana yaraşan bir şey değil mi zaten? Sessiz kalmak ya da tedbiri elden bırakmadan gülmek? Tanınmış bilim adamları bir araya gelip gülümser, ya da hiçbir şey söylemezlerse en ce-

sur kişi bile, ele alınması pek güç olan bir konuya duyduğu heyecanı yitirir."

Bu konuları unutup bir köşeye çekilmek için henüz çok gencim. Susturulamayan düşüncelerin rahatsız edici gücüne inanıyorum.

SEKIZINCI BÖLÜM

INCELENMESI GEREKEN TARIHSEL KALıNTıLAR

Peru'dayken (1965 yılında) Pisco körfezini çevreleyen tepelere kazılmış 250 metre uzunluğundaki üç kollu işareti, denizden iki kilometre yaklaşarak inceleyebilmiştim. 1968'deki gezimizde, Hans Neuner'le birlikte kıyıya çıkmayı ve işaretin hiç olmazsa bir kolunu kumlardan temizleyerek fotoğraflarını çekmeyi tasarlamıştık.

Üç kollu işarete, durmadan kum tepeciklerine saplanıp kalan kiralık bir otomobille ulaşma çabalarımız başarısızlıkla sonuçlanınca, bir balıkçıyı bizi körfeze götürmeye razı ettik. İki saat hafif bir meltemin önünde sürüklendikten sonra balıkçı kıyıya sokulamayacağını, keskin sualtı kayalarının tekneyi parçalayacağını belirtti.

Bunun üzerine, suya girip, kalan elli metreyi kâh yüzerek, kâh yürüyerek aşmaktan başka çaremiz kalmadı. Elbiselerimiz ve zehirli dikenli balıkların korkusundan ayakkabılarımız üstümüzde, plastik koruyuculara yerleştirdiğimiz araçlar, ölçü bantları ve kameralar önümüzde, kıyıya vardık. İlk kıyı tepelerine ulaşınca ıslak elbiselerimizi çıkarttık ve kızgın kumlarda yürümeye koyulduk.

Ne yazık ki, her şeyi pek güzel yöneten tanrılar, meraklı ülkücülere doğaüstü güçler vermekten çekiniyorlar. Birkaç saatlik yorucu çalışmanın ardından işaretin en küçük bir parçasını bile sert kum tabakasından temizlemenin gücümüzün ötesinde olduğunu kabul etmek zorunda kaldık.

Yine de, yorulmamızın karşılığı olarak birtakım doğru ölçüler aldık. İşaretin bağımsız kolları 3.80 metre enindeydi. Granit kadar sert olan, kar beyazı fosforlu bloklardan oluşuyorlardı. Kumla kaplanmadan önce -yani bölgenin ilk yerlileri bunları temiz tutarken-

"tanrılara" yöneltilmiş bu pırıl pırıl parlayan işaretler, göklere "bağırıyor" olmalıydılar.

Pisco körfezindeki işaretin gemiciler için yapddığını düşünen birtakım arkeologlar vardır. İşaretin bir körfezin ortasında bulunması ve geçen gemilerce her yandan görülememesi bu kurama karşıdır. Kurama karşı bir başka delil de, işaretin kıyı denizciliği için aşırı ölçüde büyük ve çok uzak geçmişte açık deniz gemiciliğinin varlığının, en azından söylemek gerekirse, kuşkulu olmasıdır. Ama hepsinden önemlisi, işaret gökyüzüne yönelmiştir. Öte yandan gemiciler için düşünülen bir işaret için, yerlilerin neden körfezin açıklarında ve kıyıdaki üç kollu işaretin orta kolunun doğrultusunda uzanan iki adadan yararlanmadıkları da sorulabilir. Bu iki ada hangi doğrultudan yaklaşırsa yaklaşsın, bütün gemiler tarafından görülebilen ve yön belirlemek için çok uygun olan birer doğal işaretti. Öyleyse ne güneyden, ne de kuzeyden gelen gemicilerin göremeyeceği bir denizcilik işareti yapmak neden? Bu arada,,sorunu kördüğüm yapmak için körfezin kıyılarında kum çölünden başka gemicileri çekebilecek hiçbir şey olmadığını ve sivri su altı kayalıklarıyla körfezin, tarih öncesi çağlarda bile demirlemek için hiç uygun olmadığını da belirteyim.

Göğe yönelmiş bu işaret hakkındaki kuramımı destekleyen bir olgu daha vardır. İşaretten kuş uçuşu 160 kilometre ötede, ancak 1930'larda keşfedilen esrarengiz çizgileriyle Nazca düzlüğü uzanır. Arkeologlar o tarihten beri, kuzeydeki Pampa ile güneydeki Nazca arasındaki 50 kilometrelik alanda bulunan geometrik çizgi sistemleri hayvan resimleri ve özenle düzenlenmiş taş parçalan üzerinde kafa yormaktadırlar. Bence bütün bunların görünüşü bir havaalanının planından farksızdır.

Düzlüğün üzerinden uçan herkes altında parlayan bu çizgileri görebilir, çok yükseklerden bile iyice belirgindirler. Kilometrelerce uzanan çizgiler kimi zaman birbirlerine paralel, kimi zaman kesişerek, ya da birleşerek bir kenarı 800 metre uzunluğunda yamuklar oluşturmuş biçimde görünürler. Bu çıkmaz yolların arasında, en uzunu 250 metre olan koskocaman hayvan resimleri göze çarpar.

Yakından bakıldığında çizgilerin, pampanın sarımtırak beyaz toprakaltını ortaya çıkaran ve kahverengi çöl kumlarından apaçık ayrılan derin oluklar olduğu anlaşılu. 1946 yılından beri düzlükteki çizimlerin korunması, ölçülmesi ve yorumu üzerinde çalışan ve üçgenler, dörtgenler, düz çizgiler ve sayısız hayvan resimlerini bant

mezuralar ve şekstant yardımıyla kâğıda geçiren Maria Reiche, daha soma Ingenio vadisinin üst kesimindeki toprakların, neden yüzyıllar boyu dayanabilecek, belirgin işaretler yapmak için en uygun alan olduklarını anladı: Nazca bölgesinde yılda ortalama yirmi dakika yağmur yağar; bunun dışında kuru ve sıcak bir iklim hüküm sürer. Aşındırma görevini, beraberinde kum parçacıklarını sürükleyen ve yüzeydeki gevşek maddeleri taşıyıp götüren rüzgâr yapmaktadır. Geride kalan küçük çakıllar ise ısıdaki çok büyük değişmeler yüzünden sürekli olarak parçalanmaktadırlar. Üstelik üzerinde "çöl cilası" denilen ve okside olduktan sonra kahverengi bir parıltı yaratan bir tabaka oluşmuştu. Dev çizimleri yapanların bunların görünmesini sağlamak için yüzeydeki koyu renkli taşlan kaldırmaları ve alttaki alüvyal maddelerden oluşan toprağı kazımaları yetiyordu.

Ancak resimleri kimler yapmıştı ve neden, ne oldukları yalnızca çok yükseklerden, sözgelişi bir uçaktan anlaşılabilecek ölçüde büyük yapmışlardı?

Ellerinde, küçük ökçekli planlarını mutlak doğruluktaki dev ölçek resimlerine dönüştürebilecek, çok gelişmiş bir plan uygulama sistemi mi vardı?

Maria Reiche bu konuda şöyle diyor: "Kendi yapıtlarının kusursuzluğunu ancak havadan kavrayabilecek olan düzenleyiciler, bunları önceden tasarlayıp küçük ölçeklerle çizmiş olmalıydılar. Ama her çizgiyi tam yerine nasıl oturttukları ve alabildiğine uzanan bir sıralamayı nasıl gerçekleştirdikleri, çözümü yıllarımızı alacak olan bir bilmecedir."

Bilginler bugüne kadar Nazca pampasındaki çizimler üzerinde gerektiğince durmamışlardır. Önce çizgilerin eski İnka yolları, ya da sulama kanalları olduğunu ileri sürmüşlerdi. İki açıklama da saçmadır! "Yollar" neden düzlüğün ortasında başlayıp birdenbire bitsin? Eğer çizgiler yoksa, neden bir koordinatlar sistemine bağlı olarak kesişsinler? Ve yolların amacı bir noktaya en kısa biçimde ulaşmak olduğuna göre, buradakiler neden pusuladaki yönlere yönelmişlerdir? Ve sulama kanalları neden kuş, örümcek ve yılan biçiminde olsun?

Nazca düzlüğünün sırrını açığa çıkartmak için en uzun süre ve en geniş biçimde çalışmış olan ve araştırmalarının sonucunu 1968'de yayımlanan *Çöl'ün Sırrı* adlı kitabında anlatan Maria Reiche bu yorumları reddeder. Reiche'ye göre çizimler, dinle ilgili olmasının yanı sıra bir takvimle de bağıntılıdır. Ancak işaretlerin,

gökyüzü incelemelerini yok olmayacak biçimde sonsuzluğa iletmek amacında olduğunu düşünen Reiche, şu kaydı koymaya gerek duymuştu: "Bütün çizgileri astronomik açıdan açıklamanın mümkün olup olmadığı kesin değildir. Çünkü bunların bir bölümü (kuzey-güney çizgileri dahil), söz konusu olan çağlarda, ufukta görünen herhangi bir yıldızla bağıntılı değildir. Ama çizgilerin çizilmesindeki amaç, yalnız ufukta değil, ufkun üstündeki takım yıldızları da göstermekse, ortaya pek çok açıklama çıkar ki, bunların birini bile kanıtlamak zor duruma gelir."

Maria Reiche'nin, Nazca'daki geometrik çizimler hakkındaki yorumlarımı paylaşmadığını biliyorum, çünkü incelemelerinin bugüne kadarki sonuçları böylesine cüretli bir görüşü haklı çıkaracak biçimde değil. Buna rağmen, kuramımı açıklamak isterim.

Geçmişte bir gün, bilinmeyen akıllı yaratıklar, bugünkü Nazca kasabası dolaylarındaki bir alana inmişler ve dünya çevresinde kullanacakları uzay gemileri için bir havaalanı yapmışlardı. Düzlükte böylece iki pist oluşmuştu. Belki de pistleri, bizce bilinmeyen bir hammaddeyle işaretlemişlerdi. Başka örneklerde olduğu gibi görevlerini tamamlayınca kendi gezegenlerine dönmüşlerdi.

Ancak bu varlıkların çalışmalarını izleyen ve geniş çapta etkilenen Ön-İnka kabileleri, bu "tanrı"ların dönüşünü büyük bir özlem içinde beklemeye başlamışlardı. Yıllarca bekledikten sonra istediklerinin yerine gelmediğini görmüşler ve tıpkı "tanri'ların yaptığı gibi düzlükte yeni çizgiler yapmışlardı. Böylece ilk iki pistin uzantıları ortaya çıkmıştı.

Ama "tanrılar" hâlâ görünürde yoktu. Bir yanlışlık mı yapılmıştı? "Yüce varlıkların" canını sıkacak bir şey mi olmuştu? Sonunda bir rahip, "tanrıların" yıldızlardan geldiğini hatırlayarak, çağrı çizgilerini yıldızlara göre yapmalarını öğütledi. Böylece çalışmalar yeniden başladı ve ortaya takım yıldızlara bağlı olarak yapılmış çizgiler çıktı.

Ama "tanrılar" gelmemekte direniyorlardı.

Bu süre içinde birçok kuşak doğmuş ve ölmüştü. Bilinmeyen kozmonotlarca yapılan asıl pistler, çoktan birer yıkıntı olmuşlardı. Yeni kuşaklar, göklerden inen "tanrıları" yalnızca, sözlü kaynaklardan biliyorlardı. Rahipler bu kayıtları kutsal geleneklere dönüştürüyor, halk ise hiç durmadan, bir gün dönerler umuduyla "tanrılara" yeni işaretler yapıyordu.

Çizgilerle yapılan yakarışların yarar vermediğini görünce, top-

rağa geniş hayvan resimleri çizmeye koyuldular. Başta uçuşu simgeleyen kuş resimleri çiziyorlardı, ama daha sonraları hayal güçleri örümcek, maymun ve balıkların ana çizgilerini ortaya koydu.

Elbette bu, Nazca'daki resimlerin bir varsayım biçiminde açıklamasıdır, ama buna benzer bir olaylar dizisi yer almış olamaz mı? Hayvan simgelerinin ve pist koordinatlarının ancak çok yüksekten bakılınca bir biçim kazandığını gördüm, bunu herkes görebilir.

Ama hepsi bu değil. Nazca dolaylarındaki kaya yüzlerinde, kafalarında İsa tasvirlerindeki haleleri andıran ışınlar fışkıran adamların resimleri vardır.

Nazca, Pisco'dan kuş uçuşu 160 kilometre uzaklıktaydı; bunu düşünürken birden beynimde bir şimşek çaktı. Pisco körfezindeki işaretle, Nazca düzlüğündeki çizgiler ve Tiahuanaco platosundaki harabeler arasında bir ilinti var mıydı? Bu üç nokta, haritada çok küçük bir açı sapması dışında düz bir çizgiyle birleştirilebiliyordu. Ancak Nazca düzlüğü bir iniş alanı, Pisco'daki üç kollu şekil de iniş alanının yönünü gösteren bir işaretse, Nazca'nın güneyinde de bu türden işaretler bulunması gerekirdi; çünkü bütün astronotların kuzey yönünden, yani Pisco doğrultusundan uçacakları düşünülemezdi.

Gerçekten de Nazca'nın 400 kilometre uzağında, güney Peru kasabası Mollendo yakınlarındaki kaya yüzlerinde ve Şili eyaleti Antofagasta'nın çöl ve dağlarında, anlamı ve amacı henüz açıklanamamış olan büyük işaretler vardır. Birçok yerde dik açılar, oklar ve basamakları eğri merdivenler seçilebilir. Kimi yerlerde ise içleri kısmen süslerle doldurulmuş dikdörtgenlerle kaplı büyük tepeler görülür. Haritadaki bir çizgi doğrultusunda bulunan dik kaya yüzlerinde, içe bükülmüş ışınlarıyla daireler ve içleri satranç tahtasını andırır biçimde doldurulmuş yumurta benzeri yuvarlaklar vardır. Bu arada, Tarapacar çölündeki bir tepe eteğinde dev bir "robot" bulunmaktadır.

Şili gazetesi *El Mercurio,* 26 Ağustos 1968'de Nazca'dan kuş uçuşu 750 kilometre uzaklıktaki bu buluntuyu, "Hava Fotoğrafçılığıyla Yeni Arkeolojik Keşifler" başlığı altında kamuoyuna duyurdu: "Bir grup uzman, havadan yeni bir arkeolojik keşif yapmayı başarmışlardır. Şili'nin kuzeyine düşen Tarapacar çölü üzerinde uçarlarken, kumlara çizilmiş bir adam resmine rastlamışlardır. Resim 100 metre boyundadır ve ana çizgileri volkanik kökenli taşlarla belirlenmiştir. 200 metre yüksekliğindeki boş bir tepe üzerinde bulunmaktadır... Bilimsel çevreler, tarih öncesi incelemelerinde bu tür hava araştırmalarının büyük önemi olduğu kanısındadırlar..."

Araştırma grubunun üyeleri, "robof'un 100 metre boyunda olduğunu belirtmektedirler. Gövdesi sandık gibi dikdörtgen, bacakları düz ve kafası kare biçimindedir. İnce bir boyun üzerine oturtulmuş kafasından, eşit uzunlukta on iki düz anten çıkmaktadır. Gövdenin iki yanına, kalçadan dize kadar üçgen biçiminde ve sesten hızlı savaş uçaklarının kanatlarına benzeyen çıkıntılar tutturulmuştur.

Bu buluntuyu Şili Kuzey Üniversitesinden Lautaro Nunez, General Eduardo Jensen ve Amerikalı Delbert Trou'ya borçluyuz. Gerçekten heyecan uyandıran bu buluş, Antofagasta Arkeoloji Müzesi yöneticisi Bayan Guacolda Boisset'nin yaptığı ikinci bir keşif uçuşundan sonra kesinlik kazanmıştır. Boisset, 5 kilometrelik bir alanda bulunan bir dizi başka resmin de havadan fotoğraflarını çekmiş ve önceki buluntuyu doğrulamıştır.

Şili'nin Santiago kentinde çıkan hükümet gazetesi *El Arauco* 1968 yazında şunları yazıyordu: "Şili'nin, sürüp giden merakımızı giderecek birine ihtiyacı vardır, çünkü ne Gey ne de Domeyko (arkeologlar) kimi kişilerin suni olarak, kimi kişilerin de başka bir gezegenden gelen varlıklar tarafından yapıldığını ileri sürdükleri El Enladrillado platformu hakkında hiçbir şey söylememişlerdir."

El Enladrillado'daki keşiflerle ilgili açıklamalar 1968 Ağustosu'nda yapılmıştı. Kayalarla kaplı plato 3 kilometre uzunluğunda ve zamanın aşındıramadığı yerlerde 800 metre genişliğindeydi. Amfiteatr'a benzeyen bu alanı yapanlar, eğer insansa, efsanevi "insan-üstü güç"te kişiler olmalıydı. Çünkü alana yerleştirilen taş blokların her biri 4 ile 5 metre yükseklikte ve 7 ile 8 metre uzunluktaydı. Bölgede o günlerde yaşayanlar dev bile olsalar, eldeki ölçülere göre iri devler sayılırlardı. Taş iskemlelerden bir yargıya varılacak olursa, bu yaratıkların incik kemikleri 4 metreye yakındı. Hangi hayal gücü birtakım ölümlü yaratıkların bu blokları amfiteatr oluşturacak biçimde bir araya getirdiklerini düşünecek kadar zengindir? Şili, Talca gazetelerinden *La Manana* 11.8.1968 günü soruyor: "Bu yer (Tanrılar için) bir iniş alanı olabilir miydi? Kuşkusuz evet." Daha ne isteyebiliriz?

El Enladrillado platosuna ancak atla gidilebilir. Orto Alto de Viehes köyünden çıkıp üç saat at sırtında yol alarak, 1260 metre yükseklikteki hedefe varılır. Tepedeki volkanik bloklar ancak özenli bir işleme sonunda elde edilebilecek türden pürüzsüz yüzeylere sahiptirler. Platoda ayrıca 1 kilometre uzunluğunda ve 60 metre genişliğinde, kısmen kesintilere uğramış bir iniş düzlüğü de açıkça gö-

rülür. Bilginler, düzlüğün dolaylarında her biri 10.000 kilo ağırlığında ve geometrik olarak biçimlendirilmiş 233 taş bloğu işlemiş olduğu ileri sürülen tarih öncesi araçlar bulmuşlardır ve hâlâ bulmaktadırlar.

Şili'de, El Sur'da çıkan *Conception* gazetesinin 25.8.1968 günkü sayısında yer alan bir yazıda, El Enladrillado platosundan "esrarengiz bir yer" olarak söz edilmektedir. Bölge, bütün tarih öncesi geleneklerin gizlendiği bölgeler gibi, gerçekten çok esrarengizdir. Kişi bakışlarını batıya çevirdiğinde, üstünde kondor ve kartalların uçtuğu geniş uçurumlar, onların ardında sessiz gözcüleri andıran yanardağlar görür. Batıdaki tepeler yönünde, içinde insan eli tarafından yapılmış çalışma izlerinin bulunduğu 100 metre derinliğinde doğal bir mağara vardır. Günümüzde bilginleıf, taş çağı adamının bir obsidyan (türlü lava birikimlerinden oluşan cam benzeri çok sert bir taş) damarı kazarak, endüstriyel yeteneklerini, içinde metal bulunan araçlar biçiminde göstermek istediklerini ileri sürerek, kendi kendilerini oyalarlar. Bu görüşü benimsemiyorum. Taş çağı adamının elinde, içinde metal bulunan araçlar bulanması uzak bir ihtimaldi. Günümüzdeki kuramın doğru olamayacağı kanısındayım.

Arkeolojik ve jeolojik incelemeler sırasında bilginler, devrik durumda bile, yerden yüksekliği 2 metre olan ters dönmüş, tek parça taştan bir anıt buldular. Anıtı büyük güçlüklerle doğrulttuklarında, altta kalan yüzde birçok surat bulunduğunu gördüler. Paskalya adasını çevreleyen sorular ormanına katmaya değen bir bilmeceydi bu.

Bir başka dikkat çeken buluntudan söz etmeden geçemeyeceğim. Platonun ortasında, çevreleri 1-1,5 metre arasında değişen üç iri kaya bulunmuştu. Kayaların ölçüleri alınırken ikisinin pusulanın kuzey-güney doğrultusunda ve tam bir doğrulukla yerleştirildiği ortaya çıktı, iki kayadan üçüncüye çekilen bir çizgi ufku çok küçük bir sapmayla, güneşin yazın en yüksek noktaya ulaştığı yerde kesiyordu. Burada da, tükenmiş bir soyun peşlerinde hayret uyandırıcı bir astronomi bilgisi mi bıraktığını, yoksa atalarımızın "daha yüksek bir iş" peşinde mi olduklarını sormalıyız.

Geçmişten kalan böylesine kesin bir delil, rastlantı diyerek geçiştirilemez.

Şili başkenti Santiago'da çıkan *El Mercurio* gazetesine 26.8.1968 günü yazdığı yazıda, bilimsel gezinin önderi Humberto Sarnataro Bounaud, bölgede bilinmeyen eski bir kültürün iş başın-

da olduğunu, çünkü bölge yerlilerinin hiçbir zaman böylesine bir ba-l sarıya ulaşacak yetenekte olmadıklarını savunan görüşü destekledi- J ğini açıkladı. Ama, diyordu Bounaud, birileri mutlaka platonun her i türden uçan araç için birinci sınıf bir iniş alanı olduğunu biliyordu. Bu, göğe yöneltilmiş işaretler olabilecek simetrik düzendeki 233 taş! bloğu açıklayabilir.

El Enladrillado platosundaki son buluntuların ayrıntılarına girmemin iki nedeni vardır. Birincisi, bunların Avrupa'da oldukça ufak bir uzman kitlesi dışında hiç bilinmemeleridir. İkincisi de, Pisco körfezinin, Şili'nin en kuzeyine kadar uzanan ve üzerinde kozmonotlar için yapılmış iniş alanları bulunan düz bir çizginin başlangıç noktası olduğu biçimindeki kuramıma tam bir uygunluk göstermeleridir.

Eski kültürlerin yaratıcıları çoktan kaybolup gittikleri halde, artlarında bıraktıkları izlerle bize sorular yöneltmekte ve meydan okumaktadırlar. Bu sorulara ve meydan okumaya karşılık verebilmek için arkeolojik araştırma enstitüleri kendi hükümetlerinden, hatta belki uluslararası bir kuruluştan, incelemelerini düzene koymaya ve sıklaştırmaya yarayacak yeterli yardımları alabilmelidirler. Endüstriyel ulusların geleceği araştırmak için milyonlarca lira harcamaları gerekli ve yerinde bir harekettir, ama bu yüzden geçmişe yönelik araştırmaları modern bir Külkedisi gibi hor görmeleri doğru mudur?

Bir gün uluslararasında, askeri bir sır niteliği kazanacak ölçüde önem verilen arkeolojik .araştırma yarışı başlayabilir. İşte o zaman, ortaya aya ilk inişte gördüğümüz türden bir durum çıkacaktır; ancak bu durumda başlayacak olan yarışta yarar sağlama her şeyden daha önemli olacaktır.

Bu bakımdan, modern araştırmalar yapıldığı takdirde, geçmişimizi, teknolojinin yararına çözmeye yarayacak bir dizi bölgeden söz edeceğim.

Kaliforniya'daki Santa Roza adasında, C-14 yöntemiyle 29.600 yıllık olduğu saptanan yerleşme kalıntıları bulunmuştur.

İspanya'nın Ponda kasabasının 20 kilometre güneyindeki bir vadide, La Pileta mağarası vardır. Bu mağarada M.Ö. 30.000 yılından 6.000 yılma kadar insanların yaşadığı ispatlanmıştır. Duvarlarda belirli bir üslûp içinde çizilmiş garip işaretler vardır. Bunlar laf olsun diye yapılmış değillerdir, çünkü üstün bir üslûpla çizilmiş olmaları bir yana, sık sık tekrarlanmaktadırlar. Bir tür yazı olmaları mümkündür.

Güney Sahra'daki Ennedi dağlarında, Peter Fuchs tarafından, Afrika'nın başka hiçbir yerinde görülmeyen türden kadın figürleri bulundu. Kayalara kazılmış figürler elbiseliydi ve gövdelerinde Güney Pasifik'tekilere çok benzeyen dövmeler vardı. Güney Sahra'yla Pasifik adaları arasındaki uzaklık kuş uçuşu 25.000 kilometredir!

Afrika ve Avrupa'daki mağara duvarlarındaki resimlerde görülen dolambaçlı yollar uzun süreden beri bilinmekteydi. Ancak bu karmakarışık yol resimlerinin ne anlama geldiğini henüz kimse çözememiştir. Ne var ki aynı labirent simgeleri Güney Amerika'nın mağara duvarlarında, özellikle Arjantin'de, Territorrio Nacional de Santa Cruz ve Territorrio de Neuguen dolaylarında bulunmuşlardır. Bütün bunları yaratan ressamlar arasında bir düşünce alışverişi mi vardı? Aynı simgelerin tekrarı başka nasıl açıklanabilir?

Arjantinli bilgin Juan Moricz, eski Quito krallığında, İspanyolların fethinden bile önce Macarca konuşulduğunu göstermiştir. Aynı aile adlarına, aynı yer adlarına ve aynı gömme âdetlerine rastgelmiştir. Eski Macarlar bir ölüyü gömerken şu sözlerle uğurlarlardı: "O, Büyükayı takım yıldızında kaybolacaktır." Ve Güney Amerika'nın Quinche ve Cochasqui vadilerindeki mezar tümseklerinin üzerinde Büyükayı'nın yedi yıldızının aslına sadık resimleri vardır.

Peru'nun Cuzco-Macchu Picchu yönündeki Apurimac ırmağıyla Abancay arasında bulunan küçük bir tepede, tarih öncesinde kalma, 2.50 metre yüksekliğinde ve 11 metre çapında bir taş vardır. Piedra de Saihuite adı verilen taşın üzerinde görkemli teraslar, tapınaklar ve büyük ev kümelerinin kabartmaları dışında, garip "lağım" kabartmaları ve henüz okunamayan bir yazı bulunmaktadır. Aynı bölgedeki benzer kabartmalar Rumihuasi ve İntihuasi adlarıyla bilinirler. Rumihuasi'de, 1.40 metre boyunda bir dua hücresine sahip bir tapınak modeli görülür.

1967 şubatında tanınmış Amerikan dergisi *National Geographie,* Japon adalarından Hokkaido'da yaşayan küçük Ainus kabilesini konu alan bir yazı yayınladı. Ainuslar bugün bile sarsılmaz bir inançla, uzaydan gelen "tanrılar"ın soyundan geldiklerini ileri sürer ve bunu efsanelerinde tekrarlarlar.

Vatikan'da M.Ö. altıncı yüzyıldan kalma bir vazoda tanrı Apollon denizin üzerinde uçarken görülmektedir. Apollon, üç uzun bacağı olan bir tür deniz kabuğunda oturmakta ve lir çalmaktadır. Kabuk üç büyük kartal kanadıyla uçmaktadır.

Tabasco'daki (Meksika) Villahermosa açık hava müzesinde,

özenle kazılmış tek parça taştan anıtın üzerinde, üç kenarı kaplayacak biçimde yapılmış ejderhaya benzer bir yılan resmi vardır. Hayvanın içinde, oturduğu yerde öne eğilmiş ve iki yana açtığı bacaklarını havaya kaldırmış bir adam görülmektedir. Adamın tabanları pedalları kullanmakta, sol eli bir "vites kolü'na dayanmakta, sağ eliyse bir küçük çanta tutmaktadır. Başında alnını, kulaklarını ve çenesini saran, yüzünü açıkta bırakan bir başlık vardır. Dudaklarının tam karşısında mikrofon olarak nitelendirilebilecek bir aygıt durmaktadır. Oturan figürün üzerindeki giysi ve başlığı sıkı sıkıya birbirine tutturulmuştur.

Ur'daki Kral mezarlığında bulunan geniş bir bakır keskide, yukarıdan aşağıya doğru bakıldığında şunlar görülür: Beş top, hoparlöre benzeyen küçük bir kutu, yan yana duran ve altlarından ışınlar çıkaran tamamen modern iki roket, birkaç ejderha benzeri figür ve Gemini kapsülünün doğru bir "kopyası". 5500 yıl önce bunları yapan sanatçının gıpta edilecek bir hayal gücü varmış doğrusu!

Senyor Gerardo Niemann' in (Hacienda Casa Grande, Trujillo, Peru) özel koleksiyonunda iki dikkate değer toprak kap vardır. Kaplardan biri 22 santimetre yüksekliğindedir; Palenque'deki roket kullanan tanrı Kukulkan kabartmasındakiler kadar belirgin motoru ve egzozu bulunan bir tür "uzay kapsülünü" temsil etmektedir. Köpeğe benzeyen bir hayvan, ağzı ardına kadar açık olarak kapsülün üstüne çömelmiştir. İkinci kap, iki elinin işaret parmağıyla bir hesap makinesini, ya da kumanda tablosunu kullanan bir adamı göstermektedir. Bunun yüksekliği 40,5 santimetredir. Her iki parça da Peru'nun kuzey kıyısındaki Chicama vadisinde bulunmuştur.

Hayır, sonuna gelmedik; geçmişin karanlıklarından çıkarak geleceğe işaret eden büyük buluşların ancak başlangıcındayız.

DOKUZUNCU BÖLÜM

PASKALYA ADASı: TÜKENMEYEN BIR KONU

Üzerinde insan yaşayan Güney denizi adalarının hemen hepsinde, bilinmeyen büyük kültürlerin kalıntıları vardır. Açıklanması imkânsız, çok gelişmiş bir teknolojiden arta kalanlar bütün esrarengizlikleriyle ziyaretçilere bakmakta, onları tahmin yürütmeye ve kuram oluşturmaya kışkırtmaktadırlar.

Özellikle Paskalya adasında.

Güney Pasifik'teki bu küçük volkanik kara parçası üzerinde on gün geçirdik. Eskiden, altı ayda bir bu adaya uğrayan Şili savaş gemisi artık bu ziyareti yapmadığından, oraya Lan Chile Constellation'un dört motorlu gemisiyle gittik. Adada henüz otel olmaması yüzünden bir çadırda kalıyorduk. Adada bulunması zor olduğundan, erzakımızı yanımıza almıştık. Yerliler bizi iki kez yemeğe çağırdılar. Topraktaki bir deliğe koyarak üstünü korlaşmış kömür ve Rapanui ev kadınlarının gizli yemeklerinin bir parçası olan, birçok değişik tür yaprakla örttükleri som balıklarını yedik. Balıkların kızarmasını iki saate yakın bir süre beklemiştik. Boğazına düşkün bir kişi olarak, böylesine nefis bir yemeğin zor bulunacağını rahatlıkla söyleyebilirim. Yemekten sonra Rapanuililerin söylediği halk şarkılarıysa ayrı bir şölendi.

Adada ulaşım, adalılar tarafından demokratik olarak seçilen yirmi altı yaşındaki orta boylu, tombul yüzlü Belediye Başkam Ropo'nun otomobili dışında hâlâ atla yapılmaktaydı. Bir "vali" ve bir "polis komiseri" de olduğu halde, Ropo, adanın taçsız kralıydı. Eski bir adeden geldiği için Paskalya adası ve çözülmemiş bdmeceleri hakkında bütün adalılardan daha çok şey biliyordu. İki yardımcısıyla birlikte bizlere kılavuzluk etmeyi kabul etti.

Rapanui dili sesli harfler bakımından epeyce zengindi: ti-ta-pe-

pe-tu-ti-lo-mu. Bu dili bilmediğim için İspanyolca ve İngilizce karışımı bir dille konuşmaya başladık. Bu karışım yetersiz kaldığında, dışarıdan bakanlara pek gülünç geldiğini sandığım bir biçimde, ellerimiz, ayaklarımız ve yüz hareketlerimizle anlaşmayı denedik.

Paskalya adasının tarihi hakkında pek çok açıklama ve kuram bulunmaktadır. On günlük araştırmalarım sonunda, geçmiş günlerde adada ne *olduğunu* kesinlikle ortaya koyamayışım doğaldır. Ama *ne olmadığını* gösterecek birtakım deliller bulduğumdan eminim.

Günümüz Rapanuilerinin atalarının, kuşaklar boyu süren güç ve yorucu çalışmalar sonunda, sert volkanik kayaları işleyerek bugün dünyaca tanınan heykelleri yaptıklarını ileri süren bir kuram vardır.

Kendisine büyük saygı duyduğum Thor Heyerdahl, Aku-Aku adlı kitabında, taş ocaklarında karmakarışık durumda atılmış olarak bulduğu yüzlerce taş aracı anlatmaktadır. Heyerdahl bu ilkel araçlara bakarak, bilinmeyen bir sayıda insanın bu heykeller üzerinde çalıştıktan sonra, şu ya da bu zamanda işlerini birdenbire bıraktıkları sonucuna vardı. Araçlarını bir yana fırlatıp atmışlar ve bir daha edememişlerdi.

Heyerdahl, adalılardan kalabalık bir grubun yardımına başvurmuş, orta boy bir heykeli tahta kirişler ve ilkel ama, başarılı bir teknik aracılığıyla on sekiz günlük bir çalışma sonucunda dikine oturtmayı başarmış, sonra da yüz kişiye iplerle çektirerek taşıtmıştı.

Bu durumda bir kuram, uygulamada kanıtlanmış oluyordu! Bununla birlikte, dünyanın dört bir yanındaki arkeologlar bu örneğe tepki gösterdiler. Her şeyden önce, diyorlardı, Paskalya adasında hiçbir zaman yeterince insan ve taş işçilerini besleyecek yiyecek bulunmamıştır. Sonra da, adalıların ellerinde yapı malzemesi olarak (yuvarlama işlemi için) tahta olduğunu gösterecek herhangi bir buluntu ele geçmemiştir.

Söz konusu noktada yaptığım incelemelerden sonra taş araçlar kuramının, tam anlamıyla katı gerçekler karşısında uzun süre tutunamayacağını anladım. Heyerdahl'in başarılı deneyinin ardından listemdeki çözülmemiş bilmecelerden birini, çözülmüş olarak silmeye hazırlanmıştım. Ancak Rano Raraku kraterindeki bir lav duvarının önünde dururken soru işaretini listemde bırakmaya karar verdim. Lav duvarla, bağımsız heykellerin oyulduğu boşlukların derinliği 1.84 metreye ulaşıyor, bu oyukların uzunluğu yer yer 32 metreye va-

rıyordu. Hiç kimse böylesine dev lav parçalarını küçük ilkel araçlarla bulundukları yerlerden koparmış olamazdı.

Thor Heyerdahl yerlilerin eline sağda solda bol bol bulunan eski taş araçlardan vermiş ve haftalarca kayaları oydurmaya çalışmıştı. Çabalarının verimsiz sonucunu gördüm: Kayada birkaç santimlik bir oyuk! Biz de elimize geçen en büyük taş parçalarıyla kayaya saldırdık. Birkaç yüz darbeden sonra "araçlarımızdan yalnızca tahta parçaları arta kaldı; oysa kayada bir iz bile yoktu.

Taş araç kuramı, çağımıza yakın günlerde yapılan küçük heykeller için geçerli olabilir; ancak Paskalya adasını ziyaret eden pek çok kişi, bu kuramın, dev heykellerde kullanılan hammaddenin volkanik kayalardan çıkarılmasına hiçbir biçimde uygulanamayacağı tanısındadır.

Rano Raraku krateri, bugün de, çalışır durumdayken ansızın terk edilmiş dev bir heykeltıraş atölyesini andırmaktadır. Her yanda bitmiş, yarısı bitmiş ya da henüz başlanmış heykeller yatay ve dikey olarak serili durmaktadır. Bir köşede kumun içinde dev bir burun yükselmekte, bir başka köşede hiçbir ayakkabının uymayacağı kocaman bir ayak, daha bir başkasında da soluk almaya çabalarmış gibi duran bir yüz görülmektedir.

Başkan Ropo, biz kayaya bütün gücümüzle saldırırken, bir köşede durmuş sürekli başını sallıyordu.

"Ne gülüyorsun?" diye sordu arkadaşım Hans Neuner, "senin ataların da böyle yapmamış mıydı?"

Ropo ağzını yayarak sırıttı. Yüzünde kurnaz bir ifadeyle: "Arkeologlar öyle diyor," diye mırıldandı.

Bugüne kadar hiç kimse, yiyecek bulmakta bile güçlük çeken bir avuç Polinezyahnın, 600'e yakın heykel yapmak için neden büyük acılara katlandığını açıklayamamıştır.

Hiç kimse taş blokları sert lav tabakalarından koparmakta kullanılan çok gelişmiş teknik konusunda bir tek ipucu bile verememiştir.

Bugüne kadar hiç kimse, Polinezyalıların (heykelleri yapan onlarsa) neden heykellerin yüzlerine, adada herhangi bir modeli bulunmayan biçim ve ifadeler verdiğini açıklayamamıştır: Uzun düz burunlar, dar dudaklı ağızlar, çökük gözler ve dar alınlar.

Hiç kimse heykellerin kimleri temsil ettiğini bilmemektedir.

Thor Heyerdahl bile!

Heyerdahl'in, heykellerin taş araçlarla yapıldığını ileri süren

kuramını reddetmem ve bunun tam tersini kanıtlamak, yani heykellerin bu yolla yapılmış olamayacağını göstermek için birkaç yüz taş aracı kullanmam cüretli bir davranış gibi gelebilir.

Söz konusu kurama inanmak güç olduğuna göre, işte benim açıklamam; elbette her zamanki gibi hayali görünüşte bir açıklama.

Akıllı yaratıklardan küçük bir grup, "teknik bir aksaklık" yüzünden Paskalya adasına çıkmak zorunda kalmıştı. Grubun yüksek bir bilgi düzeyi, çok gelişmiş silahlan ve dünyanın birçok yerinde görülen örneklerde olduğu gibi bizce bilinmeyen bir taş işleme yöntemleri vardı. Yabancılar aranmayı, kendi insanları tarafından bulunmayı ve kurtardmayı umuyorlardı, ama en yakın kara parçası 4.000 kilometre uzaktaydı.

Günler bomboş geçiyordu. Adada hayat gitgide sıkıcı ve tekdüze oluyordu. Bilinmeyen akıllı yaratıklar yerlilere, konuşmanın esaslarını öğretmeye ve onlara yabancı dünyalardan, yıldızlardan, güneşten söz etmeye başladılar. Belki yerlilere ziyaretlerinin kalıcı bir anısını bırakmak, belki de kendilerini arayan arkadaşlarına işaret dikerek; yardımcı olmak amacıyla, volkanik taşlardan bir heykel yaptılar. Sonra daha başka heykeller de yaparak bunları taş kaideler üzerine diktiler ve uzaklardan görülebilmeleri için kıyı boyunca dizdiler.

Sonunda kurtarıcıları çıkageldi.

Adalılar yeni başlanmış ve yarı tamamlanmış heykellerle baş başa kaldılar. Bitime en yakın olanları seçtiler ve ellerindeki ilkel taş baltalarla bunları işlemeye çabaladılar. Ancak yıllarca süren çalışmaları, kaya yüzüne oyulmuş heykel taslaklarının üzerinde "pire yeniği" nden öte bir iz bırakamadı. Sonunda adanın kaygısız sakinleri, ki bugün bile zorlu çalışmadan pek hoşlanmazlar, sonuç vermeyen çabalarını bıraktdar ve araçlarını bir yana fırlatarak ilkel mağaralarına ve kulübelerine döndüler.

Bir başka deyişle, kayalarda iz bile bırakmayan taş araçlar asıl heykeltıraşlar tarafından değil, bu yerliler tarafından bırakılmıştır. Taş araçların, üstesinden gelinemeyen bir işten el çekişin delili olduklarını ileri sürüyorum.

Ayrıca aynı yabancıların, Paskalya adasında olduğu gibi Tiahuanaco'da, Sacsayhuaman tepelerinde, Pisco körfezinde ve daha birçok yerde dersler verdiği kanısındayım.

Bu görüşüme, aradaki uzaklıkları ileri sürerek katılmayanlar olabdir. Ancak o durumda asıl kuramımı göz önüne almamış olur-

lar. Uzak geçmişte uzun mesafeleri değişik türlerde hava gemileri ile aşmayı bir sorun saymayan ve çok gelişmiş bir teknolojisi olan akıllı yaratıkların var olduğunu ileri süren bu kuramı savunan da yalnız ben değilim.

Kuramımdan kuşku duyanlar olabilir, ancak bu kişilerin, asıl heykeltıraşlar için kayaları kesmenin çocuk oyunundan farksız olduğunu kabul etmeleri gerekir.

Bu belki onlar için boş zamanlarını değerlendirdikleri bir çalışmaydı.

Belki de kafalarında belirli bir amaç vardı.

Bir gün bu heykel oyununda sıkılmışlar mıydı?

Yoksa durmalarını belirten bir emir mi gelmişti?

Her ne olursa olsun, ansızın kaybolmuşlardı.

Bugüne kadar derin kazılar yapılmamıştır. Alt tabakalarda daha eskiye giden tarihlemeler yapmaya yarayacak kalıntılar bulunabilir.

Amerikalılar adada bir havaalanı yapmaktadırlar. Beton pist için toprağı kazdıkları halde, sistemli bir kazı yapmayı düşünmemişlerdir. Adalılar hiçbir şeye aldırmadan işleriyle uğraşmaktadırlar. Adaya gelme zahmetine katlanan turistler, gördükleri şeyler karşısında hayranlıklarını gizleyememekte ve aile albümleri için fotoğraflar çekip dönmektedirler. Bilmeceyi çözebilecek ciddi arkeolojik incelemeler ise yapılmamaktadır.

Adalıların Moai dedikleri heykellerin kafasında, bir zamanlar ayrı bir ocaktan çıkarılan taşlardan yapıldığı ileri sürülen, kırmızı şapkalar bulunduğu bilinmektedir. Bu "şapka" ocağını gördüm; o büyük şapkaları yapmak için pek uygun değildi ve Rano Raraku kraterindeki ocağa oranla, çocukların kumda yaptığı kuyulara benziyordu. Şapkaların üzerlerinde küçük delikler bulunması ve kolay kırılabilir olmaları kuşkumu artırdı.

Acaba şapkalar gerçekten burada mı yapılmışlardı?

Şapkaların çakıl ve kızd renkli toprak karışımından yapıldığı iddiasını daha akla yatkın buluyorum. Şapkaların çoğunun içi oyuktur. Bunları yapanlar taşıma güçlüklerini göz önüne alarak ağırlıktan kazanmak mı istemişlerdi? Şapkaların çakıl ve topraktan yapddığı kabul edilirse, taşıma sorunu da kendiliğinden çözümlenmiş olur. Yuvarlak şapkalar, her zaman aşağdara dikilen heykellere doğru yuvarlanmışlardı.

Bu ihtimal Başkan Ropo'yla tartıştığımızda, şapkaların çakıl

çukurlarında yapıldıkları zaman çok daha büyük olduklarını, ancak' taşınırken sürtünme dolayısıyla genişliklerinden kaybettiklerini sandığını söyledi. Bu doğru olabilir, ama şapkalar bugün bile 7.60 metre çap ve 2.18 metre yükseklikleriyle hatırı sayılır büyüklüktedirler. Bunları heykellerin yerden 10 metre yükseklikteki kafalarına yerleştirmek pek kolay olmasa gerek.

Ancak kırmızı şapkalar bu garip heykellerin başına neden konmuştu? Bugüne kadar Paskalya adası üzerine yazılıp söylenenler arasında bu konunun bir tek inandırıcı açıklamasına rastlayamadım. Bu yüzden kendi kendime şu sorulan soruyorum.

Adalılar başlık giymiş "tanrılar" mı görmüşlerdi?

Heykellerde şapka-başlıklar bulunmayınca eksiklik sezmelerinin nedeni bu muydu?

Dünyanın dört bir yanındaki tarih öncesi mağara resimlerinde görülen "başlık" ve "hale'lîrle aynı anlama mı geliyorlardı?

İlk beyaz adamlar Paskalya adasına ayak bastıkları zaman, Moailerin boyunlarında üzerleri yazılı tahta tabletler sallanıyordu, ama bu meraklı konuklar bile yazıların nasıl okunduğunu bilen bir tek adalı bulamadılar. Tarıta tabletler sırlarını bugüne kadar açığa vurmamışlardır. Bununla birlikte eski Rapanuilerin, hayret verecek ölçüde Çinceye benzeyen bir yazı türünü bildiklerinin delilidirler. "Tanrıların ziyaretinden sonra gelen kuşaklar, ötekilerin öğrendiklerini unutmuşlardı.

Harfler ve açıklanmayan simgeler petrogliflerin (kumsalı halı gibi kaplayan, üzerlerinde yazılar ve resimler bulunan yassı taşlar) üzerinde de vardır. Bu yarılmış ve çatlamış taşların çoğunun alanı 20 metrekaredir. Yerin düzgün olduğu her yerde bunlardan bir tane bulunur. Üstleri balık, tanımlaması güç ufak nesneler, güneş simgeleri, toplar ve yıldızlarla kaplıdır.

Başkan Ropo daha iyi görebilmemiz için resimlerin üzerinden tebeşirle geçti. İşaretleri açıklayabilecek birinin bulunup bulunmadığını sorduğumda, anne ve babasının bile bu konuda bir şey bilmediklerini söyledi. Petrogliflerde astronomik bilgilerin gizlendiği kanısındaydı. Adadaki bütün tapınakların güneşe ve takım yıldızlara göre dizildiğini de belirtti.

Kumsalda gezdiğimiz bir gün Başkan Ropo şaşırtıcı boyutlarda bir taş yumurta gösterdi. Taşın çevresinde dönerken, bu yumurtanın Rapanui geleneğine göre, bir zamanlar Güneş Tapınağının tam ortasında bulunduğunu, çünkü "tanrıların" bir yumurtayla gel-

diklerini açıkladı. (1722 Paskalyasında keşfedilen Paskalya adasının bizlere sürprizi, bir Paskalya yumurtası olmuştu.) Bu bilgiyi tam bir değerbilirlikle, dünya üzerindeki garip taş yumurtalar listeme ekledim.

Devrilmiş heykellerin birkaç metre ötesinde duran yapma yumurtayı, kumsalda karmakarışık dağılmış öteki taşlardan beyaz bir katalog numarası ayırmaktadır.

ONUNCU BOLUM

KUTSAL KITAPLAR KONUSUNU SORUŞTURMAK ÜZERE HINDISTANA YOLCULUK

"Ve bir tapınağın içi gibi parıldayan geniş bir odaya girdim. İnsan yüzlü ve insan elli varlıklar oradan oraya koşuşuyorlardı. Her türden aygıtlar ve değişik büyüklüklerde çantalar taşıyorlardı. Bunları alçak bir duvarın arkasında duran ve kartal işaretli başlıklar giyen başka varlıklara veriyorlardı. Tapınak holünü tanrısal bir müzik doldunıyordu. Nereden geldiğini bilmiyordum. Sık sık bir meleğin sözlerini duyuyordum, bir keresinde ne dediğini anlayabildim: '101 sayılı New York uçuşu yolcuları 12 numaralı kapıya.'

Sonra bir melek elimden tutarak baş meleğin yanına götürdü. Baş melek bana küçük bir kâğıt parçası uzatarak: 'Biletiniz, ' dedi. Kâğıdın üzerindeki tanrısal yazıyı çözemedim. O melek yine yanıma geldi ve beni gök hayvanlarının durduğu çok büyük parkın ortasındaki düzgün ve geniş alandan geçirerek ışıklar saçan kocaman bir kuşa götürdü. Hareketsiz canavar kamından çıkan ve dana ayaklarına benzeyen sekiz kara tekerleğin üzerinde duruyordu. Parlak yaratığın dev kanatlan iki yana açılmıştı. Herkes bizimle uçacak olan ve pilot adı verilen tannyı bekliyordu.

Kuşa çıkan gümüş merdivene tınnanırken, kanatlannda büyük delikleri olan dört kocaman kutu gördüm. Ve bu deliklerde dönen tekerlekler olduğunu gördüm. Tannsal kuş mutlaka 'Swissair' adındaki tannya aitti, çünkü pınl pınl bir duvar dunnadan onun adından söz etmekteydi.

Tann'nın kuşunun kamında her taraf arp sesleriyle dolmuştu. Güzel bir yasemin kokusu bunm deliklerime ulaşmaktaydı. Anlatılamayacak güzellikteki bir melek beni alarak bir tahta oturttu ve belime

kalın bir kuşak sardı. Arp müziği yavaş yavaş kayboldu ve bir tanrı: 'Lütfen kemerlerinizi bağlayınız ve sigaralarınızı söndürünüz!' dedi. Aynı ses, bu ana kadar söylenenleri ne kadar anlayabildiysem, ancak o kadar kavrayabildiğim bir sürü kehanette daha bulundu. Ansızın şiddetli bir fırtınanın gümbürtüsünü andıran dehşet verici bir gürültü koptu. Kuş titreyip silkinerek öteki dalıcı kuşlardan uzaklaştı. Gittikçe hızlanarak ileri atıldı. Denizin kabannası kadar ulu, ilk anamız Güneşin oğullan gibi güçlüydü. Korku benliğimi ateşten bir kuşak gibi sardı. Kendimden geçmek üzereydim.

Cana yakın melek yine yanıma gelerek aklımı başımdan alan bir şurup verdi, sonra başımın üstündeki bir kapağı açtı. Göklerin serin rüzgârı yüzüme esmeye başladı. Gözlerimi kuşun kamından dışarı çevirdim ve bildiğimiz kuş kanatlan gibi oynamayan, hareketsiz kanatlan gördüm. Aşağılarda sular, bulutlar ve garip, keskin kenarlı, yeşil, kahverengi biçimler vardı. Çok korkarak bir çığlık attım. Melek bir kez daha yanıma gelerek, tannsal varlığın sözlerini bildirdi: 'Korkma, hiç kimse burada kalmadı.'"

Çok uzak geçmişte yaşamış atalarımızdan biri Zürih'le New York arasında modern bir jet uçağıyla yolculuk yapmış olsaydı, bu olayı herhalde böyle anlatırdı. Görünüşte gülünç bir hayal, ama hiç de öyle olmadığını şimdi göreceğiz.

Peygamber Hezekiel (X, 1-19) yukarıda anlattığım uçak yolculuğunu hatırlatan bir olaydan söz eder:

"Ve baktım, ve işte kerubilerin başı üzerindeki gök kubbede, gök yakut taşı gibi, bir taht benzeyişinin görünüşü gibi bir şey onların üzerinde göründü.

- Ve ketenler giyinmiş adama söyleyip dedi: Kerubinin altına, dönen tekerlekler arasına gir de, kerubiler arasından iki avucunu ateş közleriyle doldur... Ve gözümün önünde girdi.

- Ve adam girdiği zaman kerubiler evin sağında duruyorlardı; ve bulut iç avluyu doldurdu.

- Ve RABBİN izzeti kerubinin üzerinden yükseldi, ve evin eşiği üzerinde durdu; ve ev bulutla doldu, ve avlu RAB izzetinin parıltısı ile dolu idi.

- Ve dış avluya kadar kerubilerin kanatlarının sesi, Kadir Allah söz söylediği zaman sesi nasılsa öyle işitildi.

- Ve ketenler giyinmiş adama: Dönen tekerlekler arasından, kerubiler arasından ateş al, diye emredince vaki oldu ki, girip bir tekerleğin yanında durdu.

- Ve baktım, ve işte, kerubilerin yanında dört tekerlek vardı, her kerubinin yanında bir tekerlek; ve tekerleklerin görünüşü gök zümrüt taşı gibi idi.

- Ve onların görünüşüne gelince, dördünün de benzeyişi bir di, sanki tekerlek içinde tekerlek varmış gibi.

- Yürüdükleri zaman dört yanlarına gidiyorlardı; yürürken dönmüyorlardı, ancak baş nereye yönelirse onun ardından gidiyor lardı...

- Ve bütün bedenleri ve sırtları, ve elleri ve kanatları, ve te kerlekler, dördünün de tekerlekleri, çepeçevre gözlerle dolu idi.

- Tekerlekler ise, ben işitirken onlara dönen tekerlekler diye bağırıldı.

- Ve kerubiler yürüdükçe, tekerlekler de yanlarında yürüyor lardı; ve kerubiler yerden yükselmek için kanatlarını kaldırdıkça, te kerlekler de onların yanından ayrılmıyordu.

- Onlar durdukça, bunlar da duruyorlardı ve yükseldikleri za man onlarla beraber bunlar da yüksı diyorlardı...

- Ve kerubiler kanatlarını kaldırdılar ve gözümün önünde dı şarı çıktıkları zaman yerden yükseldiler, tekerlekler de yanlarında idi..."

Mysore'daki Uluslararası Sanskrit Araştırma Enstitüsü, eski bir kâhin olan Maharishi Bharadvaya'nın yazdığı bir Sanskrit kita bı, çağdaş düşünüş biçimlerine uygın olarak çevirmeyi deneyen ilk kuruluştu. Elime geçen sonuç öyh şaşırtıcıydı ki, 1968 güzünde Hindistan'a yaptığım gezi sırasında, çevirinin doğruluğunu hem M sore'a, hem de Bangalore Merkez Kolejine giderek denetleme gere ğini duydum. Sanskritçe kitabın çağdaş çevirisi aynen şöyleydi:

- Kuşlar gibi iç gücüyle, ister karada, ister suda, ister havada hareket eden aygıtın adı Vimana'dır...

- ...Gökyüzünde bir yerden ötekine hareket edebilen...

- ...Ülkeden ülkeye, dünyadan dünyaya...

- ...Bilimlerin rahiplerince bunlara Vimana denir...

- ...Uçan makineler yapmanın sırrı...

- ...Kırılmayan, bölünmeyen, yanmayan...

- ...Ve yok edilemeyen...

- ...Uçan makineleri oldukları yerde durdurmanın sırrı.

- ...Uçan makineleri görünmez yapmanın sırrı.

- ...Düşman uçan makinelerindeki konuşmaları ve sesleri du yabilmenin sırrı.

- ...Düşman uçan makinelerin içlerinin resimlerini çekmenin sırrı.

- ...Düşman uçan makinelerin rotasını anlamanın sırrı.

- ...Düşman uçan makinelerdeki varlıkları bayıltmanın ve düşman makineleri yok etmenin sırrı.

Kitabın sonraki bölümlerinde makineyi oluşturan otuz bir ana parçanın kesin tanımları yapılmaktadır. Ayrıca, uçan aracın yapımında kullanılan ve bugün bizce ancak üç tanesi bilinen on altı tür metal saymaktadır. Geri kalanların hiçbiri şu ana kadar çevrilememiştir.

Mysore'da yaşı hâlâ bilinmeyen bu kitap üzerinde yapılan deney, eski kitapların çağdaş çevirileri yapıldığında neler ifade edebileceklerini gösteren güzel bir örnektir.

Uykularımı kaçıran bir merak, beni her zaman eski Hint kaynak kitaplarına sürüklemiştir. Hint Vedaları'nda ve destanlarında bulunan uçan makineler ve akıl almaz silahlar hakkındaki hayranlık verici ve esrarengiz bilgiler sayılamayacak kadar çoktur. Tevrat, güçlü ve canlı anlatımına rağmen bu Hint mücevherlerinin yanında soluk kalır.

Asıl kaynaklar hakkındaki merakım, şans eseri doğan bir karşılaşma sonucunda bir kat daha arttı. 1963 yılında Zürih'te, küçük bir topluluğa yaptığım konuşmanın sonunda bir Hintli öğrenci yanıma gelerek, büyük bir içtenlikle: "Bize anlattıklarınızda yeni, ya da çarpıcı bir şey buluyor musunuz? Her öğrenim görmüş Hintli, Vedaların ana bölümlerini, dolayısıyla eski zamanlardaki tanrıların uçan makinelerde dolaştıklarını ve korkunç silahlar taşıdıklarını bilir. Hatta Hindistan'da çocuklar bile bilir bunları!" dedi.

Aslında bu genç adamın amacı, yalnızca kuramımı doğrulamak ve bu konuda çok çabuk heyecanlandığım için beni biraz sakinleştirmekti. Ancak çabaları tam tersine sonuç verdi.

Bu olayı izleyen yıllarda, Hintli Sanskrit bilginleriyle tek yanlı bir haberleşmeye giriştim. Büyük bir nezaketle belirli sorularıma karşılıklar veriyor ve okumama imkân olmayan Sanskritçe yazıların fotokopilerini yolluyorlardı. Bu yazışmalardan, pul toplayan arkadaşlarım dışında kimse kârh çıkmadı. Artık huzurum kalmamıştı. Kitaplar yüzünden Hindistan'a gitmem gerekiyordu.

1968 güzünde Mysore Eyaletinin başkenti Bangalore'a gittim. Bangalore, Güney Hindistan'ın öğretim merkeziydi, ancak başta bu özelliği hiç dikkatimi çekmemişti. Kente vardığım gün pek şaşırtıcı

izlenimler edinmiştim. Dilenciler ve açlık -kağnılar ve iç karartan taksiler- burunlarında elmaslar ve alınlarında kırmızı noktalar olan kadınlar - bakımsız tahta kulübeler ve İngiliz koloni stilinde] beyaz saraylar - sokaklardaki koşuşma ve kanlı gözleriyle hantala kutsal inekler - mavimtırak yeşil üniformalarıyla askerler ve sokak • kenarlarındaki pis sarı sular ve hepsinden öte burun kemiğimi sızla-**tan** garip bir koku.

Denizaşırı yardımlardan yararlanan Bangalore Üniversitesi, en iyi araç gereçlerle donatılmıştı. Geleceğin aydınları burada prof e-; sörlerle birlikte çalışarak yeni bilimsel sorunları çözüyorlardı.

Koçrab Kültür Merkezi'nden Ramesh J. Patel ve Ahmedabad Üniversitesi'nden T.S. Nandi gibi uzman Sanskrit profesörleri yardımlarını esirgemediler. Genellikle tek bir telefon konuşması, yapılacak görüşmenin yeri ve zamanını saptamaya yetiyordu.

Vedaların ve destanların yaşlarını sorduğumda bütün bilginler, Hintlilerin ulusal destanı Mahabharata'nın 80.000 beyit halinde ilk kez M.Ö. 1500 yılında ortaya çıktığını söylüyorlardı. Ama destanm özünü sorunca aldığım karşılık ya M.Ö. 7016, ya da 2604 oluyordu. Böylesine eskiye uzanan tarihlerdeki bu olağanüstü kesinlik, Mahabharata'da anlatılan bir savaşta sözü geçen belirli takım yıldızların durumu sayesinde elde edilmişti.

Uzmanlar, bu astronomik bilgiler dışında, destanın yaşı hakkında henüz bir karara varamamışlardı. Tevrat gibi Mahabharata'nın da asıl yazarı bilinmemektedir. Asıl yaratıcısı bir söylentiye göre efsanevi Vyasa'dır. Ancak destanı sözlü olarak aktaran son kişi olan Sauti'nin ilk yazılı ve bütün destanı hazırladığı ileri sürülür.

Yıldızlararası uzay uçuşlarında, ortaya çıkacak zaman değişimini hesaplamak için, bilgisayarlarına bilgi vermek durumunda bulunan matematikçilere Bangalore'da not ettiğim iki sayıdan söz etmeliyim. Mahabharata'da 1200 tanrı yılı; 360.800 insan ydına eşittir!..

Sanskrit dilini bilmediğim için çılgına dönmüştüm! Çevremdekiler ellerinden geleni yapıyorlardı; kesinlikle hangi kitap ve hangi bölümlerde "üstün silahlan", "uçan silahları" ve "uçan makineleri" bulabileceğim hemen bildiriliyordu. Birçok kişi telefonlara sardıyor, kitaplık görevlilerini gelişimden ve görmek istediğim kitaplardan haberdar ediyorlardı. Kesinlikle aradığımı bulabilmem için yanıma istekli öğrenciler katıyorlardı. Ancak sorularıma beklediğim karşılıkların en önemli bölümleri Sanskrit, ya da bir başka Hint di-

liyle yazılı oluyor, bu durumda bir gün daha bilgili olarak dönmeyi umarak kitaplıklardan ayrılıyordum.

Kitaplar hakkında ayrıntılara girerek merakımı giderecek bir otorite bulma umudum daha sönmemişti. Ahmedabad Üniversitesinden Profesör Doktor T.S. Nandi ile İsviçre'den mektuplaşmıştım. Kendisiyle Hindistan'da yaptığım görüşmeler sırasında şefi Profesör Esther Abraham Solomon'la tanıştım. Bayan Solomon altı yıldır Sanskrit Bölümü Başkanlığı görevini yürütmektedir ve Hindistan'daki bütün bilginler onu, bu konudaki en büyük uzmanlardan biri olarak nitelerler.

Ahmedabad, on beş ve on altıncı yüzyıllardan kalma önemli cami ve türbeleriyle, eski bir pamukçuluk kentidir. Sarbarmatik ırmağının kıyısında uzanan kent, 1961 yılında kurulan Gujerat Üniversitesiyle tanınır ve nüfusu 1.2 milyon dolaylarındadır.

Ahmedabad'ın turistleri çeken bir özelliği vardır: Sallanan minareler. Bunların tepesine helezon biçimi bir merdivenle çıkılabilir; çıplak ayakla ebette. Minarelerin dünyada bir eşi daha olmayan bir gariplikleri vardır. Bir grup insan bu minarelerden birini ileri geri hareket ederek sallamaya başlarsa, öteki minare de sallanır. Minareler bugüne kadar turistlerin bu maskaralıklarına dayanmışlardır ve görünüşe bakılırsa Pisa'nın eğri kulesini geçeceklerdir.

Profesör Nandi, Profesör Esther Solomon'la öğlende buluşabilcceğimi bildirirken: "İlk kata çıkın; adı kapının üzerinde yazar, içeri girin ve rahatınıza bakın," dedi.

Gözlerimi kamaştıran öğle güneşinin altında yola koyuldum; aylardan kasımdı. Üniversite, üzerinde gereksiz hiçbir süs bulunmayan, kireç boyalı iki katlı modern bir binaydı. Bir Avrupalının ilk kez gittiği yerde "içeri girip rahatına bakması" pek olağan olmadığından, girişte beklemeye başladım. Oysa Hintli profesör ve öğrenciler çeşitli ofislere, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kapıyı vurmadan giriyorlardı. Bu arada öğretmen-öğrenci ilişkilerinin ne kadar nazik ve resmiyetten uzak olduğuna da tanıklık ettim.

Profesör Solomon saat bire doğru geldi. Üzerinde basit, beyaz bir sari vardı. Elli yaşlarındaydı. Profesör Nandi benden söz ettiği için olmalı, eski bir arkadaşı gibi karşıladı. İngilizce sürdürdüğümüz konuşmamızı teybe almama izin verdi.

Konuşma şöyleydi: "Profesör, Sanskrit bilginlerinin eski Hint Vedaları ve destanlarının Tevrat'tan eski olduğu görüşünde olduklarını söylersem, meslektaşlarınızın bana verdiği bilgileri yanlış mı yorumlamış olurum?"

"Böyle kesin iddialarda bulunamayız ve bulunmamalıyız. Ne eski Hint kitapları, ne de Tevrat kesinlikle tarihlenmemiştir. Mahabharata'nın en eski bölümlerinin M.Ö. 1500 dolaylarında yazıldığı kanısı gün geçtikçe güç kazanmaktadır; ancak bunun bir tahmin olduğu ve destanın asıl çekirdeğini ele aldığı unutulmamalıdır. Doğal; olarak birtakım eklentiler yapılmıştır. Mahabharata'nın asıl çekirde-1 ği, M.Ö. 1500'den yüz küsur yıl daha geriye gidebilir. En eski kitapların hurma ağaçlarının kabuklarına yazddığını biliyorsunuz; ama hurma ağaçlan daha ortaya çıkmadan kitapların içeriği sözlü olarak! kuşaktan kuşağa aktarılıyordu. Taş üzerine yazılmış biçimleri del vardır, ama bunlar ülkemizde pek seyrektir."

"Çalışmalarınız sırasında Tevrat kitaplarıyla asıl Hint kitapları arasında bir paralelliğe rastladınız mı?"

"Kuşkusuz belirli paralellikler vardır, ama kanımca bu benzerlik şu ya da bu biçimde hemen hemen bütün halkların efsanelerinde görülür. Yalnız Tufan olayını, insanları yaratan tanrıları, göklere kaçırılan kahramanları, bunların kullandıkları silahları düşünseniz yeter."

"Öyle ama, kurgu-bilim silahlarından geçilmeyenler, özellikle eski Hint ve Tibet kitapları. İlk aklıma gelenler tanrısal şimşek, Mahabharata'da sözü edilen ve bir tür hipnotik bir silah olan ışın silahları, tanrıların atıldığı zaman bumerang gibi geri dönen diskleri ve bakteriyolojik silahları andırır araçlar... Bunlar hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Bunlar yalnızca hayali bir tanrısal gücün abartmalarıdır. Eski insanlar önderlerine ve krallarına mistik ve esrarengiz güçler vermeye gerek duyuyorlardı kuşkusuz. Her yeni kuşak bunları çoğaltarak yeni niteükler de getiriyordu."

"Bu hayali kavramlar ilkel dönemin düşünce dünyasıyla uzlaşır mı dersiniz?"

"Elbette. Ama bizler de her zaman bilmecelerle karşı karşıya kalıyoruz!"

"Viyana adı verilen uçan nesneler Hint ve Tibet kitaplarında sürekli olarak tanımlanıyorlar. Onlara ne dersiniz?"

"Açıkça söylemek gerekirse, onlara ne anlam vereceğimi büemiyorum. Mutlaka içinde tanrıların savaştığı uçak gibi bir şeyi anlatmak istiyorlar."

"Yani bu anlatılanları efsane olarak sınıflandırıp bir yana bırakabilir miyiz, daha doğrusu bırakmalı mıyız?"

Profesör Solomon bir süre düşündükten sonra, teslim olduğunu belirtir biçimde, "Evet bırakmalıyız," dedi.

"Peki ya bu kitaplar çok eskiden olmuş gerçek olayları anlatıyorlarsa?"

"Garip bir şey olurdu bu!"

"Yani imkânsız mı?"

Bir sessizliğin ardından:

"Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum."

Dışarıda beni dayanılmaz sıcak bekliyordu. Gereksiz gibi duran bir köprüden geçerek ağır ağır kente yöneldim. Üstüne köprü kurulan ırmak, kuraklıktan çay gibi akıyordu. Halıcılar renkli mallarını kurutmak için ırmak yatağına sermişlerdi. Aklıma hep yaptığım görüşme geliyordu. Bu aydın kadın bile sorularıma doyurucu karşılıklar veremiyordu.

Beni on yılı aşkın bir süredir, insanlığın en eski kitaplarını, kuramıma uygun biçimde karşılaştırmaya ve belirli olayların anlatımı arasındaki paralellikleri araştırmaya iten, Profesör Solomon'un kesin bir karşılık veremediği soruydu.

Otelde havalandırma sayesinde biraz kendime gelebildim. Mahabharata'dan rastgele bir sayfa açtım; karşıma şu bölüm çıktı:

Brighu, kendisine gök çadırının boyutları sorulduğunda şöyle karşılık verdi:

"Kutsanmışların ve tanrısal olanların oturduğu uzay sonsuzdur; şahanedir o, içinde birçok hayat bulunur. Sınırlarına vardamaz onun.

"Onun güç küresinin altında ve üstünde, güneş ve ay artık görünmez olurlar, orada güneş gibi parlayan ve ateş gibi ışık saçan tanrıların kendi ışıkları vardır.

"Onlar bile göklerin yüce çadırının sınırını göremezler, çünkü oraya ulaşılması zordur, çünkü o sonsuzdur... Ama o ölçülemeyen evrenin yukarılarında, çok yukarılarında alevli, kendi kendini aydınlatan varlıklar vardır."

Mahabharata'da anlatılanlar hâlâ geçmişin çözülmemiş bilmeceleri arasındadırlar. Oysa bu eski kitap Hindistan'da çok ayrıntılı ve özenli bir biümsel araştırma konusudur.

İnsan düşünmeye ve dilleri kullanmaya başlayalı beri mitler ve efsaneler yaratmış, bunlar binlerce yıl anlatıldıktan sonra tarihin belli bir döneminde kâğıda geçirilmişlerdir. Bu eski mit ve efsanelerin bir bölümünün din, ya da temel felsefe durumuna geçmeleri ve

insanlığın hareketlerini yönetir olmaları, bir bölümünün ise reddedilmeleri, ya da etkisiz kalmaları düşündürücüdür. Bütün eski kitapların ortak özelliği, bölümlerinin ispatının mümkün olmaması ve din olarak kabul edilen bölümlere "inanılması"dır. Eski kitapları günümüzün bakış açısından yorumlamaya çalıştığımızda, incelenecek yeni çeviriler bulamayız; bu bakımdan "inanılan" ya da reddedilen kitaplar üzerinde çalışmak zorunda kalırız. Bunlar bile dehşet verici bilgiler bulmaya yeter. Ancak bu incelemeler görünüşte, "inanılan" dogmaya itirazda bulunmayı, ya da efsanevi kayıtları gerçek olayların anlatımı olarak ele almayı amaçlamış değildir.

Paris'teki Sorbonne kitaplığında, Kabala'nın yedi cildi üzerinde uzun süre çalıştım. Çalışmamın ürünlerini anlatmadan önce, Kabala'nın dünya üzerindeki en geniş kapsamlı ve en düşündürücü gizli öğreti olduğuna kısaca değineyim. Yapıtın kâğıda geçirilmesi için ilk atılımın M.S. 1200 yılı dolaylarında yapıldığı sanılmaktadır. Ayrıca Talmud'un* gerçekçiliği ve maddeciliğine karşı bir tepki olarak ortaya çıktığı da söylenir.

Kabala, Tevrat'taki esrarengiz bildirileri açıklar ve üyelerine, eski Musevi kanunlarına gizlenmiş mesajları yorumlar. Kabalacılar kitabın, Tanrı'nın buyruğu üzerine yazıldığını söylerler. Kitapta gizli işaretler, simgeler ve matematiksel formüller vardır. Gizli bilgilerin hepsi, türlü tanrıların mistik güçlerine bağlanmışlardır. Küçük bir üye çevresine giren ve Kabala'nın sırlarını baştan sona iyice öğrenmiş kişilerin mucize gösterme yeteneğinde oldukları ileri sürülür.

Bütün eski kitaplardaki anlatımları gerçek kabul etmek alışkanlığında olduğum için, Kabala'daki hikâyeleri de olayların hemen ardından yazılmış gerçek kayıtlar olarak ele alıyorum. Bu, Kabala'daki gizli düşüncelerin derinliğine inmenin ve dünyamızdan, "tanrılara" uzanan gerçek yolu bulmanın tek yoludur.

Kabala'nın "yedi öteki dünya"sı, türlü bölümlerde geniş ayrıntılarıyla anlatılmaktadırlar. İşte genel anlamını verdiğim birkaç bölüm:

"Geh dünyasında yaşayanlar ağaç eker ve yetiştirirler. Ağaçlardan topladıkları her şeyi yerler, ama buğday ve öteki tahılları bilmezler. Dünyaları gölgelidir ve üzerinde büyük hayvanlar yaşar.

(*) Talmud: Musevilerin kanun ve yorum kitabı.

"Nesziah dünyasında yaşayanlar, ekmelerine gerek olmayan bitkileri ve fundaları yerler. Yapı olarak ufaktırlar ve başlarında burun yerine, soluk aldıkları iki delikleri bulunur. Çok unutkandırlar ve bir işi yaparken neden başladıklarını unuttukları çok olur. Dünyalarından kırmızı bir güneş görünür.

"Tziah dünyasında yaşayanlar başka varlıkların yediğini yememelidirler. Bunlar sürekli olarak yeraltı su kaynakları ararlar. Sarışındırlar ve bütün başka varlıklardan daha inançlıdırlar. Dünyalarında büyük zenginlikler ve güzel binalar vardır. Toprak kurudur ve iki güneş görülür.

"Thebel dünyasında yaşayanlar sudan çıkan her şeyi yerler. Öteki varlıklardan üstündürler. Dünyaları, üstünde yaşayanların yüz biçimi ve renk bakımından değişiklik gösterdiği bölgelere ayrılmıştır. Ölülerini yeniden yaşatabilirler. Dünyaları güneşten uzaktır.

"Erez dünyasında yaşayanlar Adem'in soyundan gelirler.

"Adamah dünyasında yaşayanlar da Adem'in soyundan gelirler, çünkü Adem, Erez dünyasının neşesizliğinden yakınmıştır. Toprağı işlerler ve bitki, hayvan ve ekmek yerler. Genellikle mutsuzdurlar ve sık sık birbirleriyle savaşa tutuşurlar. Geçmişte Thebel dünyasında yaşayanlar bunları ziyarete gelirlerdi, ama hafızalarının zayıflığı yüzünden ne zaman geldiklerini unutmuşlardır.

"Arqa dünyasında yaşayanlar toprağı ekip biçerler. Yüzleri bizim yüzlerimizden farklıdır. Bütün dünyaları ziyaret ederler ve bütün dilleri bilirler."

Karşımıza yine o tanıdık sorular çıkıyor. Kabala'nın yazarları yedi başka dünyadaki varlıkların, dünyadakilerden görünüş bakımından ayrıldığını nereden biliyorlardı? Değişik yemekler yediklerini ve gökyüzünde başka güneşler bildiklerini nereden öğrenmişlerdi?

Kabala'da dikkati çeken bir başka nokta, insanların aslında cinsel ilişki sırasında birbirlerinin yüzüne bakmadıklarının ve tohum birleşmesinin *tek* bir varlıkta gerçekleştiğinin belirtilmesidir. Çağdaş Kabalacılar, Tanrı'nın Âdem'den önce bir başka varlık yarattığını ve bu yaratığın yalnız "erkek" olduğunu, ancak bu özelliğinin onu çocuk yapmaktan alıkoymadığını ileri sürerler. Söz konusu varlık daha sonraları yılanla ilişki kurmuştur.

Kabala'nın temel bölümü olan Zohar Kitabı, Aramice yazılmıştır ve Kabalacı Tanrı kavramından hareketle, Tevrat'ın ilk beş kitabını yorumlar. Zohar'ın, Haham Simon bar Yohai (M.S. 130-170) tarafından yazıldığı söylenirse de, İspanya'da Moses de Leon tara-

findan sözlü anlatımlardan yararlanılarak on üçüncü yüzyılda kâğıda geçirilmiş ve ilk kez 1558 yılında Cremona'da basılmış olması, mümkündür.

Zohar'da bir dünyalıyla bir Arqalinin görüşmesi anlatılır. Bu ikili konuşmadan, dünyayı yerle bir eden bir yangından kurtulan ve! Haham Yossé'nin önderliğinde yola çıkan mültecilerin, kayadaki bir yarıktan ansızın önlerine çıkan "değişik yüzlü" bir yaratıkla karşılaştıklarını öğreniyoruz. Haham Yossé yabancıya sokularak nereden geldiğini sorar.

Yabancı karşılık verir:

"Arqahyim."

Yossé şaşırır ve sorar:

"Yani Arqa'da canlılar mı var?"

Yabancı başını sallar:

"Evet, sizin geldiğinizi görünce mağaradan çıktım ve bu dünyanın adını sormaya karar verdim."

Yabancı daha sonra kendi dünyasında mevsimlerin buradaki gibi olmadığını: Orada bitkilerin yetişmesi için yıllar gerektiğini ve takım yıldızların dizilişlerinin, dünyadaki görünüşlerinden farklı olduğunu söyler...

Bu kaydın ardında, 700 yıl önce kâğıda geçirilen ve basılalı 400 yıl olan 1800 yıllık bir söylenti yatmaktadır. Bu kelimelerin arkasında hangi eski bilgilerin saklandığını bir kez daha sormak isterim.

Dünyayı ziyaret eden bir yabancının takım yıldızları, kendi gezegeninde alıştığı biçimin dışında görmesi çok doğaldır. Mevsimlerin o gezegende değişik bir sıra izlemesi ve süreleri de öyle...

Bu yargılar, hayal olarak nitelendirilip bir yana bırakılamayacak kadar gerçekçidirler.

Bir de Dzyan Kitabı vardır. İçi simgesel işaretlerle dolu olan kitabın yaşını kimse bilmemektedir. Aslının dünyadan bile eski olduğu söylenir. Yine bir söylentiye göre, kitap geçmişte öylesine bir mıknatıs gücüne sahipti ki, onu eline alan "seçilmişler", anlatılan olayların gözlerinin önünden geçtiğini görüyor, aynı zamanda dillerindeki kelimeler yeterliyse, ritmik biçimde yayılan itici güçler aracılığıyla kitapta anlatılanları kavrayabiliyorlardı.

Bu gizli öğreti binlerce yıl Tibet'te kesin sır olarak saklanmıştı. Bilgisiz kişilerin elinde bu öğretinin çok büyük ölçüde tehlikeli olacağı söylenirdi. Asd kitap -hâlâ var olup olmadığı bilinmekte-

dir- kuşaklar boyu kelime kelime kopya edilmiş ve "seçilmişler" tarafından yeni kayıtlarla, yeni bilgiler eklenerek genişletilmişti.

Dzyan Kitabı'nın Himalayaların ardında ortaya çıktığı ileri sürülür. Kitabın öğretisi bilinmeyen yollarla Japonya, Hindistan ve Çin'e ulaşmış, düşüncelerinin izlerine Güney Amerika efsaneleri arasında bile rastlanmıştır. Günümüz Kıta Çin'inin batı kesimindeki Kunlun ve Altay dağ sıralarındaki geçitler ve boğazlarda gizlenen kardeşlik örgütleri, aşırı büyüklükteki kitap koleksiyonlarına gözcülük ederlerdi. Bunlar berbat tapınaklarda yaşarlardı. Edebiyat hazinelerini, toprak altı hücreleri ve geçitleri saklardı. Dzyan Kitabı da bu emin yerlerde gizlenirdi. İlk kilise pederleri bu gizli öğretiyi, bilenlerin hafızalarından silmek için ellerinden geleni artlarına koymamışlardı. Ancak, bütün çabaları sonuçsuz kalmış, kitaplar kuşaktan kuşağa ağız yoluyla geçmeye devam etmişti.

Yabancı ülkelerde bu kitaptan söz edildiğini birçok kez duydum, ama kitabın "gerçek" kopyasını görmüş bir kişiyle hiçbir zaman tanışamadım. Dzyan Kitabının korunan, daha doğrusu bilinen bölümleri Sanskrit çeviriler biçiminde bütün dünyaya yayılmıştır. Söylenenlere bakılırsa, bu önemli gizli öğreti, başlangıçtan beri var olan eski kelimeyi, yaratılışın formülünü vermekle kalmaz, insanlığın milyonlarca yıllık evrimini de türlü bölümlerde anlatır.

Yaratılışın yedi kıtası Dzyan Kitabına göre öyle ilginçti ki, buraya birtakım bölümleri almadan edemedim:

I. Kıta

"Zaman değildi, çünkü o sürenin sonsuz kucağında uyumaktaydı...

...Karanlık tek başına sınırsız bütünü dolduruyordu...

...Ve hayat evrensel boşlukta, kendini bilmeden, bir yürek gibi çarpıyordu.

...Yedi yüce Rab ve yedi gerçek durulmuştu.

II. Kıta

...Kurucular neredeydi, neredeydi ışık saçan oğullar... biçimsizlikten biçimi yaratanlar; dünyanın kökü?..

...Saat daha çalmamıştı; ışın daha tohumun içine çakmamıştı...

III. Kıta

...Yedinci ebediyetin son titreşimi sonsuzluğun içinde titreşir.

...Titreşim, hayatın su damlalarının içinden azametle geçerken, çabuk kanadıyla bütün evrene ve karanlıkta yaşayan tohuma dokunur...

...Hayatın kökü ölümsüzlük okyanusundaydı ve okyanus ateş ve ısı ve hareketten bir ışın demetiydi. Karanlık kaybolup gitti ve artık yoktu...

...İşte, bak... parlak boşluk, karanlık boşluğun oğlu... O güneş gibi parlamakta; o bilginin parlak tanrısal ejderidir.

...Tohum neredeydi ve karanlık şimdi neredeydi?..

...Tohum odur ve o ışıktır, karanlık gizlenmiş babanın parlak beyaz oğlu.

IV. Kıta

...Dinleyin dünyanın oğulları, öğreticilerinizi dinleyin, ateşin oğullarını...

...Başlangıçtan beri var olan yedilerden gelen bizlere kulak verin, başlangıçtan beri var olan alevden doğan bizler, babalarımızdan öğrendik.

...Işığın parlaklığından -sonsuz karanlığın ışınından- boşluğa yeniden uyandırılmış enerjiler fırladı... Ve tanrısal adamlardan biçimler, kıvılcımlar, kutsal hayvanlar ve kutsal babaların habercileri oluştu...

V. Kıta

...Bilgi ejderinin ilk yedi soluğu sıraları gelince, dönüp duran kutsa soluklarından ateşli buran yelini yaratırlar.

...Tanrısal oğulların hızlı oğlu... Dairevi haberler götürür... Ateşli bulutlardan şimşek gibi geçer...

...O, onların yol gösterici ruhu ve önderidir. O ise başlayınca, ışıklı yurtlarında neşe içinde yaşayanların bulunduğu aşağı krallığın kıvılcımlarını ayırır...

VI. Kıta

...Hızlı ve parlak olan... evreni ebedi temellere oturtur...

...Onları eski tekerleklerin benzerliğinde inşa eder, onları çürümeyen merkezlere yerleştirir...

...Onlar Fohat tarafından nasıl inşa edilmişlerdi? O ateşli tozu toplar. Ateş topları yapar, onların içinden geçer, onları yuvarlayıp içlerine hayat verir, sonra onları harekete geçirir... Onlar soğuktur,

ısıtır. Onlar kurudur, nemlendirir. Onlar parlar, yelpazeleyip soğutur. İşte Fohat bir alaca karanlıktan ötekine böyle hareket eder, yedi ebediyet boyunca.

...Ananın yavruları bütünü doldurdu. Yaratıcı ve yok edici arasında boşluk için savaşlar oldu.

VII. Kıta

...İşte, bak duygulu, biçimsiz hayatın başlangıcına. İlkin, tanrısal olan, ana ruhtan olan...

...Bir ışın küçük ışınları çoğaltır...

...Sonra ilk elbiselerini giyen kurucular parlak dünyaya inerek -kendileri olan- insanlara hükmederler."

Bu yaratılış mitini, öğrenim görmüş okur için daha öte açıklamaya gerek yoktur. Uzay yolculukları çağında bu kitapların kendi kendilerini açıklamaları korku vericidir. Üzerinde daha çok durulması gereken yalnızca birkaç kavram vardır.

Ebedi anne: Uzay

Yedi ebediyet: Ölçüsüz zaman, ya da süreler. Hıristiyan teolojisindeki biçimiyle "ebediyef'in Asya öğretilerinde hiçbir anlamı yoktur. Ölçüsüz zaman, uzun bir süreyi kaplar, yani Brahma'nın 100 yılı 311,040,000,000,000 dünya yılına eşittir. Brahma'nın bir günü ölümlüler için 4,320,000,000 yıldır. "Brahma", bütün dünyaları yaratan ve koruyan güçtür. Okurlarıma zaman değişimi kanunlarını hatırlatmak isterim, yoksa bu zaman ölçüleri asla kavranamaz.

Zaman: Anlayış ve algı durumlarının art arda gelmesi.

Boşluk: Madde

Işık: Kaynağı bilinmediği için hayal edilemeyen bir şey.

Baba ve Ana: Başlangıçtan beri var olan gerçeğin erkek ve dişi özü.

Yedi cüce Rab: Yedi yaratıcı ruh.

Kurucular: Evrenin gerçek yaratıcıları, ya da gezegenler sisteminin mimarları.

Soluk: Boyutsuz uzay.

Işın: Dünya-yumurtanın içindeki madde.

Yedinci ebediyetin son titreşimi: Evrensel zekâ olayının belirli aralıklarla ortaya çıkışı.

Bakire-yumurta: Atomdan gök nesnelerine kadar görülebilen her şeyin asıl biçiminin simgesi.

Dünyanın oğulları-ateşin oğulları: Biçim almış kozmik güçler.

Fohat: Kozmik enerjinin kurucu biçimleri.

(Alıntılar ve yorumlar, Helene Petrovna Blavatski'nin "Gizli Öğreti" adlı kitabından alınmıştır. Kitap *1888* yılında Almanya'da basılmıştır.)

Dzyan Kitabının başka bölümleri, sürekli olarak dünyada 18 milyon yıl önce hiçbir iş yapmadan yiyip içip yatan, akd ve zekâdan yoksun, kemiksiz lastik gibi yaratıkların yaşadığını anlatır. Bu varlıkların bölünme yoluyla çoğaldıkları belirtilir. Bu çoğalmanın sonucu olarak, dört milyon yıl kadar önce, barışçı ve nazik bir varlık türü ortaya çıkmıştır. Bunlar sakin, mutlu bir dönem geçirdiler. Ancak üç milyon yıl sonra çok değişik türden bir dev soyu gelişti. Dzyan'ın dediğine göre bu devler hem erkek hem de dişiydiler ve kendi kendileriyle Uişki kurarlardı. 700.000 yıl kadar önce "dişi hayvanlar"la kurdukları ilişkiler sonucunda korkunç görünüşlü canavarlar doğdu. Bu canavarlar çoğalma yöntemlerini değiştirme gücünden yoksundular ve gün geçtikçe hayvanlara daha çok bağlanır oldular ve zekâları iyice körlendi.

Dzyan Kitabının, M.Ö. 9564 yılında, bugünkü Küba ve Florida dolaylarında batan çok geniş toprak parçalarından söz ettiği söylenir. Bugüne kadar efsanevi Atlantis'in nerede olduğu bulunamamıştır. Son ortaya atılan kuramlar, Akdeniz'deki Thera adasının Atlantis olduğunu ileri sürerler. Atlantis'le, Dzyan Kitabında anlatılan batmış ülkeler aynı mıdır? Bilmiyorum. Belki Atlantis de, Tanımlanamayan Uçan Nesneler (UFO) gibi insanlığın hayalinde derinliğine kök salmış bir düşüncedir.

Mahabharata, Kabala, Zohar, Dzyan. Tek doğrultuyu gösteren olaylar bakımından birbirinin aynı dört kitap!

Bunlar gerçekten olmuş şeylerin hikâyeleri midir?

ON BIRINCI BÖLÜM

ATALARıMıZıN SAPKıNLıKLARı

Geçmiş günlerde insan ve hayvan melezi yaratıklar olmalıydı. Geçmişin resmi ve edebiyatı bu konuda kuşku bırakmayacak kadar açıktır. Kanatlı, insan başlı hayvanların, deniz kızlarının, akrep adamların, kuş adamların, sentorların* ve çok başlı canavarların resimleri pek canlı biçimde hafızalarımızdadır. Eski kitaplar, bu melez varlıkların, çok önceleri bile aşiretler, kabileler ve hatta daha geniş topluluklar halinde yaşadıklarını belirtirler. "Tapınak hayvanı" olarak özel biçimde yetiştirilen melezlerin bulunduğu ve bunların halkın ahlaksız sevgilileri olduğu anlatılır. Sümer kralları ve Asurlular, belki de yalnız sapık eğlenceler için yarı insan yarı hayvan olan yaratıklar avlarlardı. Esrarengiz kitaplar, önemli varlığı sürekli olarak mitler dünyasının denetlenmesi imkânsız alanlarına doğru uçup giden yarı insan ve melezlerden söz ederler.

Mısırlıların koçu, on ikinci yüzyılda kurulan Ruhani Şövalyeler Örgütü'nün hikâyeleri arasında sık sık kendini gösterir. Koçun başında insan saçı bulunur, dik yürür, arkası ve ayakları keçininkilere benzer ve büyük bir erkeklik organı vardır. Herodot (M.Ö. 490-425) Mısır Tarihi adlı kitabında, kadın olması gereken garip siyah güvercinlerden söz eder (II, 57). Hint Vedaları "elleri üstünde yürüyen" anaları anlatır. Gılgamış Destanı, Enkidu'nun "hayvanlardan ayrılması" gerektiğini söyler. İnsan başlı, at gövdeli yaratıklar olan Sentorlar, Pirithoüs'ün düğününde, Lapitaların karılarının ırzına geçmişlerdi. Boğa başlı Minotor için altı genç erkek ve altı genç kız "kurban" edilirdi. Efestus'un neşeli kızlarında bir cinsel ima

(*) İnsan başlı, at gövdeli yaratıklar.

bulunduğu kesindir. Altın buzağı çevresinde yapılan dansın, toplu cinsel çılgınlığın son aşaması olduğu kuşkusuzdur.

Eflatun, Sempozyum'unda şöyle diyor: "Aslında, erkek ve dişi cinslere ek olarak bir de üçüncü cins vardı. Bu insanların dört eli ve dört ayağı olurdu... Gücü büyüktü bunların, kafaları cüretli düşüncelerle doluydu, göklerde fırtınalar koparmayı, tanrılara söz geçirmeyi tasarlarlardı..."

Yazılarda çoğunlukla "yüce tanrılar" olarak anılan Kaberioriler, eski Mısır zamanında başlayıp Helenistik dönemleri kapsayan ve Roma kültürünün başlangıcına kadar uzanan sürede, bereket tanrıçalarıyla esrarengiz ayinler yaparlardı. Bu ayinler gizli olduğu için, beylerle hanımların aralarında ne türden cinsel oyunlar oynadıklarını öğrenemiyoruz. Bununla birlikte, iki erkek ve iki dişi Kaberiori'nin bir hayvanla birlikte bu eğlenceye katıldığını biliyoruz. Üstelik bu toplu çiftleşmede yalnız erkek ve kadın yer almıyor, katılan hayvan da etkin rol oynuyordu!

Yeri gelmişken Mısır'ın Apislerinden, "Memfis'in kutsal boğaları"ndan söz edeyim. Bunlar çok döl veren hayvanlar oldukları için üç metre uzunluğunda ve dört metre yüksekliğinde lahitlerde mumyalanmışlardı. Üç yıl önce, çöl kumlarının çok aşağısına yapılmış bu küf kokulu mezar odalarında dururken, söz konusu bereketli boğaların ömürleri boyunca neler yaptıklarını sordum kendi kendime...

Tacitus, (Vakayiname XV, 37) Tigellinus'un, evinde yarı insan yarı hayvanların yardımıyla gerçekleştirilen yasak ilişkilerin yer aldığı gece cümbüşlerini anlatır. Bu sapıklıkların gizli toplumlarda ne kadar sürdürüldüğü kesin olarak bilinmez.

Gördükleri, zaman zaman Herodot'un canını epey sıkmıştır: "Bu eyalette, yakın zamanlarda bir keçi herkesin gözü önünde bir kadınla çiftleşti - çok şaşırtıcı b r olay." (II, 46)

Tanrı Pan, klasik ressamlar tarafından keçi ayaklı ve keçi başlı olarak tasvir ediliyordu. Bu da Herodot'un keyfini kaçırıyordu: "Onu işte böyle resmediyorlar, nedenini söylemesem daha iyi olur." (II, 46)

Talmud, Havva'nın bir yılarla çiftleştiğini kaydeder. Bu düşünce birçok ressama esin kaynağı olmuştu. Nippur'da bulunan çömlekler üzerinde, yakışıklı genç erkeklere göz diken deniz perilerini andıran resimlerde, epey iri göğüslü bir kadın ve bir yılan kuyruğu görülmektedir.

Ne kadar acı olursa olsun, geçmişimizin günahkâr yönünü silip atamayız. Pornografi bütün çağlarda ardından koşulan bir şey olmuştur. Tarih öncesi cinsel aşırılıkların resimleri kil tabletler, kaya yüzleri ve hayvan kemiklerinde açıkça görülür.

Günümüzün biyolojik bilgilerine göre, insan ve hayvanlar arasındaki ilişkiden döl almak imkânsızdır, çünkü çiftlerin kromozom sayısı birbirini tutmaz. Bu türden bir ilişki, hiçbir zaman yaşayan bir varlık doğurmamıştır. Ama, karışık varlıkların kromozom sayısını bir araya getiren genetik kodu biliyor muyuz?

Eski insanlar cinsel insan-hayvan ayinlerini büyük bir zevk ve keyifle düzenlerlerken, kendi cinsleriyle çiftleşmenin daha iyi olduğu düşüncesini, bilinmeyen akıllı yaratıklardan başka kimden almış olabilirlerdi?

Dünya yerlileri "tanrılar" aralarından ayrıldıktan sonra yine mi sapıtmışlardı?

Bu sapıtma, kalıtımsal günahla aynı şey miydi?

"Tanrılar"ın bu geri dönüş yüzünden kendilerini cezalandırılacaklarından mı korkuyorlardı? İlkel çağlarda evrimi engelleyen belki de hayvanlarla ilişki kurulmasıydı. Bu açıdan bakıldığında Âdem'in günahı ve sonuçları, araya giren hayvan kanı yüzünden yerinde saymaya başlayan evrimden başka bir şey olamazdı. "Kalıtımsal günah", ancak her doğumda, birleşmiş çiftin hayvan yanından bir özellik doğan varlığa geçerse mantık kazanır: İnsandaki hayvan özellikleri.

Kutsal bildiğiniz şeyler adına söyleyin, kalıtım yoluyla geçebilecek daha büyük bir "günah" olabilir mi?

Sümerlilerin evren için, kabaca gök ve dünya olarak çevrilebilecek bir tek kavramları vardır: An-ki. Efsanelerinde göklerde kayıklar ve ateş gemileriyle dolaşan, yıldızlardan gelerek atalarını dölleyip tekrar yıldızlara dönen "tanrılar"dan söz edilir. Sümer panteonu yani tanrıların tapınağı, insan biçiminde olan, fakat üstün güçlere ve ölümsüzlüğe sahip bir grup varlık tarafından "neşelendirilirdi". Ama Sümer kitapları "tanrıları" belirsiz varlıklar olarak ele almaz, insanların onları bir zamanlar gözleriyle gördüklerini söyler. Sümer bilgeleri, yapı işini tamamlayan "tanrıları" tanıdıklarına inanırlardı. Her şeyin nasıl olduğunu Sümer kitaplarında okuyabiliriz. Tanrılar onlara yazıyı vermişler, metal yapmak için gerekenleri (Sümerce metal kelimesi 'tanrısal metal' olarak çevrilir) ve arpa yetiştirmenin yollarını öğretmişlerdir. Sümer kayıtlarına göre, ilk insanların tanrı-

larla dünyanın çocukları arasındaki ilişkiden doğduğunu da unutmamalıyız.

Sümer efsaneleri, güneş tanrısı Utu ve güzellik tanrıçası İnanna'nın uzaydan geldiğini söylerler. Sümerce kaburga 'ti'dir; 'ti' aynı zamanda "hayat yaratmak" anlamına da gelir. Ninti ise hayatı yaratan Sümer tanrıçasıdır. Geleneğe göre hava tanrısı Enlil, birçok insanı hamile bırakmıştır. Bir çivi yazısı tablete göre Enlil tohumunu Meslamtaea'nın döl yatağına bırakmıştır: "Rabbinin tohumu, pırıldayan tohum, senin döl yatağmdadır; Günah tohumu, tanrısal isim benim döl yatağımda..."

Daha insan yaratılmadan ve Nippur kentinde yalnız tanrılar yaşarken, Enlil, güzel NinliPin ırzma geçmiş ve yukarıdan gelen buyruklar uyarınca onu hamile bırakmıştır. Başta güzel dünyalı Ninlil bir "tanrı" tarafından döllenmek istememiş ve itiraza başlamıştır; "Döl yolum çok küçüktür, bu ilişkiyi anlamaz, dudaklarım çok küçüktür, nasıl öpüleceğini bilmezler..."

Tanrısal Enlil, Ninlil'in itirazlarını duyar, ama dünya yüzünden birtakım pis yaratıkların kaldırılması "tanrıların" buyruğu olduğu için, Ninlil'in döl yatağına boşalır. Sümerolog S. N. Kramer tarafından çevrilen tabletlerden birinde şunlar yazmaktadır: "İnsanlığın tohumunu yok etme kararı tanrılar oturumunda kararlaştırıldı. An ve Enlil'in sözlerine göre... onların egemenliği sona erecektir..."

Yani amaç saf olmayanları yeryüzünden silmekti. Bir başka tablette de şunlar yazıyor:

"O günlerde, tanrıların yaratma odasında, onların evi *Duku'da* Lahar ve Aşman yaratılmışlardı...

O günlerde Enki EnhTe dedi ki:

"Enlil baba, Lahar ve Aşman,

Burada, *Duku'da* yaratılmıştı onlar,

Bırakalım insinler *Duku'dan* onlar."

"Tanrıların yaratma odası"yla Duku aynı şeyler miydi? Ve o ikisinin ineceği "Duku", tanrıların uzay gemisi miydi? Canlı anlatım bu iddialarda bulunmayı gerektiriyor.

Pennsylvania Üniversitesi bilginleri 1889'da bir araştırma gezisinden dönerlerken, beraberlerinde dünyanın en eski ölçeğe uygun kent planını getiriyorlardı; bu Enlil-ki'nin (Nippur) planıydı. Tanrı Enlil'in kentinde "cinsel bakımdan saf olmayanlar için" bir kapı vardı. Bence bu kapı, işlerini bitiren tanrıların koruyucu bir tedbiriydi. Yeni bir kuşak ürettikten sonra, "yeni insanları" hayvanlarla ilişki

kurmasınlar diye ötekilerden ayırmışlardı. Tabletlerden biri tanrıların dölleme yöntemini, daha doğrusu tanrısal tohumun ekilmesini kısaca anlatıyordu.

Bana, ilkel çağlardaki galaktik üstün insanların hareket etme yöntemleriyle ilgili pek güzel malzemeler sağlayan Tevrat'ın ilk beş kitabı, uzay çağında yaşayan kişinin bakış açısından okunduğu sürece tam bir bilgi madenidir. Öyleyse Musa'nın anlattıklarından yararlanarak, uzaylıları bir süre için dünyamıza geri getirelim. Belki de Musa bizlere, ilkel yaratıkların hayvanlarla ilişki kurması hakkında yeni ve şaşırtıcı şeyler anlatır...

Tevrat'ın Çıkış bölümü, 16-19'da şunları görürüz:

"Ve vaki oldu ki, üçüncü günde sabah olunca gök gürlemeleri ve şimşekler ve dağ üzerinde koyu bir bulut ve çok kuvvetli boru sesi oldu; ve ordugâhta olan bütün kavm titredi.

Ve Allah'ı karşılamak için Musa, kavmi ordugâhtan çıkardı, ve dağın eteğinde durdular.

Ve Sina dağı hep tütüyordu, çünkü RAB onun üzerine ateş içinde inmişti; ve onun dumanı ocak dumanı gibi çıkıyordu, ve bütün dağ çok titredi.

Ve boruların sesi gitgide artıyordu..."

Çıkış 18'deyse şunlar anlatılıyor:

"Ve bütün kavm gök gürlemelerini ve şimşekleri, ve boru sesini ve dağın tüttüğünü gördüler; ve kavm görünce titredder, ve uzakta durdular."

Bugün hâlâ her şeye kadir Tanrı'nın dumanlar püskürten, ışıklar saçan, depremler yapan ve jet uçakları gibi gürültüler çıkartan bir araçla yolculuk etmek zorunda olduğuna inanan var mıdır? Tanrı her yerde bulunurdu. Böyle olduğu halde koruduğu "çocuklarına" böylesine korkunç biçimde görünmesine ne gerek vardı? "Çocuklarını" kendinden kaçmalarına yol açacak ölçüde korkutması nedendi? Koca şefkatli Tanrı! Ama hiç olmazsa Musa'ya kavmini iniş alanından uzak tutmasını buyurmuştu. Çıkış 23-24 bunu şöyle anlatıyor:

"...Kavm Sina dağına çıkamaz; çünkü sen: Dağa sınır koy, ve onu takdis et, diye bize tembih ettin.

Ve RAB ona dedi: Git, in; ve sen ve seninle beraber Harun çıkacaksınız; fakat kâhinlerle kavm RABBE çıkmak için geçmesinler, ta ki, onlara hücum etmesin."

Davud'un Mezmurlarından birinde Tanrı'nın nasıl gözüktüğü pek etkileyici biçimde anlatılır. (Mezmur 7-9):

"RABBİN sesi ateş alevleri çıkarır.

RABBİN sesi çölü sarsar; RAB Kadeş çölünü sarsar.

RABBİN sesi geyikleri doğurtur ve ormanların libasını soyar..."

Mezmur CIV, 3-4'te bir uzay gemisinin inişini anlatan heyecanlı bir hikâye dinliyoruz:

"... Bulutları kendine araba eden; O ki yelin kanatları üzerinde gezer;

O ki rüzgârları melekler, ateş alevini hademe eder."

Ama Peygamber Mika hepsinden ileriye gider. (Mika, I, 3-4)

"Çünkü işte RAB yerinden çıkıyor, ve inecek ve dünyanın yüksek yerleri üzerinde yürüyecek.

Ve onun altında dağlar ve dereler ateş karşısında balmumu gibi, inişle aşağı dökülmüş su gibi eriyecekler, ve yarılacaklar."

Hayal gücünün bile harekete geçmek için bir kıvılcıma ihtiyacı vardır. Öyleyse Tevrat'ın yazarlarının hayal gücünü harekete getiren neydi? Hiçbir zaman görmedikleri bir şeyi mi anlatıyorlardı? Zaman zaman her şeyin aynen anlattıkları gibi olduğuna inanmamızı rica ediyorlar. Ve onları kırmıyorum, çünkü anlattıklarına tanıklık ettiklerine inanıyorum. O günlerde çöl kumlarını havalandıran, ateş saçan, ve altında dağları eriten bir araç hayal etmek imkânsızdı. Ancak Hiroşima'da olup bitenleri okuyan yirminci yüzyıl insanları Tevrat'ta Tanrı'nın görünmesi sırasında olanları kolayca kavrayabilir.

Tevrat'ın suni tohumlama hakkında söyleyecekleri olacaktır elbette. "Tanrı" (ya da "tanrılar") dünyaya kozmik bir araçla inmişlerdi. Tohumlarıyla dünya yerlilerini dölleme işine hemen başlamışlar, bu deney için seçilen insanları hayvanlarla ilişki kuranlardan ve melezlerden ayırarak "çöle yolculuk" yapmalarını salık vermişlerdi. Onları orada bir bakıma karantinaya almışlardı. Açlık çekmemeleri için hoş kokulu ve tatlı yiyecekler veriyorlardı. Bir kuşak boyu "çölde" kalmaları gerekiyordu. Çıkış XIX, bu konuda şunları söylüyor:

"Mısırlılara ne yaptım, ve sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıdım, ve sizi kendime getirdim gördünüz."

Tanrıların, genetik kodu çok iyi bildikleri doğruysa, birçok bölümü saran esrar perdesi kendiliğinden kalkar. Sözgelişi, Tekvin I, 26-27:

"Ve Allah dedi: Suretimizde, benzeyişimize göre insan yapalım... Ve Allah insanı kendi suretinde yarattı, onu Allah'ın suretinde yarattı..."

Daha önce de belirttiğim gibi bir süre sonra Musa'nın Tekvin II, 22'de anlattığı biçimde kadın yaratıldı:

"Ve RAB Allah adamdan aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaptı..."

Tufandan kurtulan ve dünya soylarının dedesi olan Nuh, Bat-Enoş'un döl yatağına "tanrılar" tarafından yerleştirilmişti. İbrahim'in karısı Sara, ilerlemiş yaşı yüzünden çocuk sahibi olamayınca "Tanrı" tarafından ziyaret edilmiş ve dünyaya oğlu İshak'ı getirmiştir. Musa bu olayı Tekvin, XXI, 1'de şöyle anlatıyor:

"Ve RAB demiş olduğu gibi Sara'yı ziyaret etti, ve RAB Sara'ya söylemiş olduğu gibi etti. Ve Sara gebe kaldı ve İbrahim'e ihtiyarlığında bir oğul doğurdu..."

Rab, Peygamber Yeremya'ya, (Yeremya I, 5'te) bir sır veriyor:

"Ana karnında sana şekil vermeden önce seni tanıdım, ve sen doğmadan önce seni takdis ettim..."

Yeremya'yı doğumdan önce tanıması, genetik koda göre programlandırmayı hatırlarsak, gün gibi açık olur. Tevrat'taki birçok hikâye tanrıların dölleme işlemine değinir. Kanımca "tanrılar" özel bir soy yaratarak, ileride dünya işlerini onlara emanet etmeyi tasarlamışlardı. Musa, Tekvin XV, 5'te bu soyun geleceğinden söz eder:

"Tanrı İbrahim'e: Şimdi göklere bak, ve eğer yıldızları sayabilirsen, onları say... Zürriyetin böyle olacaktır."

Ama Levililer XX, 24'e göre tohum bireyselliğini korumalıdır:

"... Ben sizi milletlerden ayırt eden Allah'ınız RAB'im."

Ancak "tanrıların" bu yaratıklar yüzünden başları dertten kurtulmuyordu. Çünkü yarattıkları varlıklar, hayvanlarla çiftleşmek alışkanlığından bir türlü sıyrılamıyorlardı. Sonunda Musa geri dönme eğiliminde olanları uyardı ve cezalandırılacaklarını söyledi. (Levililer XVIII. 23 ve devamı.)

"Ve hiçbir hayvanla kendini murdar etmek için yatmayacaksın; ve bir kadın hayvanla yatmak için onun önünde durmayacak; bu rezalettir:

Bu şeylerin hiçbiriyle kendinizi murdar etmeyin; çünkü önünüzden kovmakta olduğum milletler bütün bu şeylerle murdardırlar; ve memleket murdardır.

Bunun için onun üzerinde kendi fesadını arıyorum, ve memleket kendi halkını kusuyor.

Onun için kanun ve hükümlerimi tutacaksınız..."

Günah işleyenlere verilen cezalar çok ağırdı. Öyle olmaları da gerekmekteydi, çünkü hayvanlarla cinsel ilişki kurmak günlük olaylardandı. Yine Levililer, XX, 15-16'da Musa'nın verdiği cezalar anlatılıyor:

"Ve bir hayvanla yatan adam mutlaka öldürülecektir, hayvanı da öldüreceksiniz.

"Ve bir kadın bir hayvana yaklaşmak üzere onun yanına giderse, kadını ve hayvanı öldüreceksin; mutlaka öldürülecekler..."

"Seçilmiş insanlar" sonunda bu cinsel sapıklıklarından kurtulacaklardı, ama çölde, karantinada geçirilen kırk yılın ardından. Sonra gelen kuşak, hayvanlarla çiftleşme düşüncesinden bile tiksinir olacaktı. Yani "tanrılar", genetik olarak programlandırdıkları yüksek insanlar yararına, yarı insan yarı hayvanlara karşı verdikleri zorlu savaşı kazanacaklardı. Yine de "vaat edilmiş topraklara" yalnız yeni kuşağın dönmesine izin vereceklerdi. Bu konuda bakın Sayılar XIV, 29-30'da neler deniyor:

"Leşleriniz bu çölde düşecek; ve sizden bütün sayılanlar, bütün sayınıza göre bana karşı söylenen yirmi yaşında ve ondan yukarıda olanlar...

Gerçekten oraya gitmeyeceksiniz..."

Ancak aynı kesin kurallar vaat edilmiş topraklardaki hayat için de geçerliydi. (Yeşu, XXIII, 7 ve 12-13).

"Ve sizinle kalan bu milletler arasına karışmayasınız..."

"Ve onlar size ve siz onlara karışırsanız:

İyi bilesiniz ki, Allah RAB bu milletleri artık koymayacaktır... Onlar sizin için kement ve tuzak ve böğürlerinizde üğendire ve gözlerinizde diken olacaklardır."

Vaat edilen topraklara girişten sonra da kurallar çok sıkıydı. Hayvanlarla kurulan ilişkiler ancak yeni kanunlarla önlenebiliyordu.

"Tanrılar", başkalaşıma uğrattıkları insanlara çok kesin sağlık öğütleri veriyorlardı: (Levililer XII, 2-4).

"Bir adamda bedenin derisinde şiş, yahut kabuk, yahut parlak leke olup bedenin derisinde cüzam hastalığı halini alırsa o zaman kâhin Harun'a, yahut kâhin olan oğullarından birisine götürülecektir.

Ve kâhin bedenin derisinden olan hastalığı görecek; eğer hasta olan yerde kıl ağarmışsa ve hasta olan yerin görünüşü bedenin derisinden derinse cüzam hastalığıdır...

Ve eğer parlak leke bedenin derisinden beyazsa ve görünüşü deriden derin değilse ve kdı ağarmamışsa, o zaman kâhin hasta olanı yedi gün kapayacaktır."

"Tanrılar" yani bilinmeyen akıllı yaratıklar, yeni insanlara hastalıklara teşhis koymayı, ve burada olduğu gibi, hastayı tecrit etmeyi öğrenmişlerdi.

Levililer XV, 4-12'de mikroptan arıtma işlemleri ayrıntılarıyla anlatılmaktadır:

"Akıntısı olan adamın üzerine yattığı her yatak murdar olacaktır; ve üzerine oturduğu her şey murdar olacaktır."

Ve onun yatağına her kim dokunursa, esvabını yıkayacak ve suda yıkanacak..

Ve akıntısı olanın oturmuş olduğu herhangi bir şeyin üzerinde oturan, esvabını yıkayacak ve suda yıkanacak...

Ve onun bedenine dokunan, esvabını yıkayacak ve suda yıkanacak...

Ve akıntısı olan tahir bir adama tükürürse, o zaman o adam esvabını yıkayacak ve suda yıkanacak.

Ve akıntısı olanın üzerine bindiği her eyer murdar olacaktır.

Ve kendisinin altında bulunan herhangi bir şeye dokunan murdar olacaktır...

Ve akıntısı olanın dokunduğu toprak kap parçalanacak..."

Bütün bunlar ultra-modern sağlık tedbirleridir. Ancak uzak geçmişte bu bilgiler nereden edinilmişti? 1969 modeli gözlüklerimi takarak okumaya çalışırsak, olup bitenleri görebiliriz:

"Tanrılar" uzaydan geldiler.

"Tanrılar" kimi yaratıkları seçerek dölllediler.

"Tanrılar" genetik malzemelerini taşıyan yaratıklara, gelişme yeteneğindeki bir uygarlık için gereken kuralları ve öğütleri verdiler.

"Tanrılar" eski yaşayış biçimlerine dönenleri yok ettiler.

"Tanrılar" seçilmişlere çok geniş sağlık, tıp ve teknoloji bilgileri aktardılar.

"Tanrılar" yazma sanatını ve arpa yetiştirme yöntemlerini öğrettiler.

Görüşlerimi dizerken kronolojik sırayı bilerek göz önünde tutmadım. Tevrat kitapları bir dinin oluşumunu gösteren basamaklardır; zamanın tarihsel akışını göstermezler. Daha eski halkların kitaplarıyla yapılan karşılaştırmalar, Tevrat'ın ilk beş kitabında anlatı-

lan olayların teolojistlerin belirttiği zamanlarda geçmediğini ortaya koymuştur. Tevrat kanunlar, uygarlık için gerekli pratik öğütler, mitler ve gerçek tarih parçalarından oluşan güzel bir koleksiyondur. Bu koleksiyon dinsel okurların yüzyıllardır kafa yordukları çözülmemiş bilmecelerin yanında, her şeye kadir, iyi ve her yerde bulunan bir tanrı kavramıyla kesinlikle uzlaşmayacak pek çok olguyu da içerir.

Temel sorun şudur: Her şeye kadir bir tanrı nasıl yanlış yapabilir? İnsanı yaratıp beğendikten bir süre sonra yaptığına pişman olan bir tanrıya nasıl kadirimutlak diyebiliriz?

Tekvin I, 31 ile Tekvin VI, 6'yı karşılaştıralım:

"Ve Allah yaptığı her şeyi gördü ve işte çok iyi idi."

"Ve Allah yeryüzünde adamı yaptığına pişman oldu, ve yüreğinde acı duydu."

İnsanı yaratan tanrı, onu yok etmeye karar verdi. Ve sık sık da yok etti. Neden?

"Kalıtımsal günah" kavramı da bana tutarsız görünüyor. İnsanı yaratan Tanrı'nın, yarattığı şeyin günahkâr olacağını bilmesi gerekirdi. Bilmiyorsa, nasıl *her şeye kadir* olabilirdi?

Tanrı, günahlarından ötürü Âdem'le Havva'yı cezalandırmakla kalmamış, onların soyundan gelen masum insanlara da ceza vermişti. Oysa onların çocuklarının çocukları bu günahlarla ilişkili değildi, hatta olanları bilmiyorlardı bile. Yoksa tanrı gazabını masumların kanıyla yatıştırmak mı istemişti? Sonsuz iyilikte bir tanrının intikam duygulan taşıyabileceğini sanmıyorum. Ayrıca, her şeye kadir bir tanrının, masum oğullarından birinin, dünyadaki günahların bağışlanması uğruna korkunç biçimde öldürülmesine nasıl göz yumabildiğim aklım almıyor.

Bu soruları sorarken, büyük dinlere kara sürmek, ya da karşı çıkmak amacını gütmüyorum. Bütün bu çelişkileri göstermemin nedeni, evrenin büyük tanrısının, efsaneleri, mitleri ve dinleri dolduran ve hayvandan insana doğru olan başkalaşımı etkileyen " tanrılarda hiçbir ortak yanının bulunmadığına inanmamdır.

Art arda gelen bu "edebi" deliller, Michel Eyquem Montaigne (1533-1592)'nin, tanınmış filozoflara verdiği söylevin kapanış cümlesini hatırlatıyor:

"Baylar, benim bütün yaptığım, önceden toplanmış çiçeklerden bir demet oluşturmaktır; çiçekleri birbirine tutturacak ipi sağlamaktan başka hiçbir katkım olmamıştır."

I

Her şeyin temeline inmem, kaynakları harfi harfine almamamı rica eden mektuplar gönderilmesine yol açtı. Ancak babalarımız 2000 yıl boyunca Kutsal Kitaba kelime kelime bağlı kalmak zorundaydılar. Kuşkularını açıklamaya kalkıştıkları anda korkunç tepkiler göreceklerini bilirlerdi. Bugünse, birtakım sorunları ve tartışılabilir noktaları göz önüne sermek daha bir hoşgörüyle karşılandığı için sorular sormayı sürdüreceğim.

Neden "tanrı" ve "melekleri" ateş, duman, deprem, gürültü, şimşek ve rüzgâr gibi olaylarla birlikte görünürlerdi? 2000 yılın diyalektik eğitim sürecindeki apaçık delillerde filizlenebilecek cesur ve hayalden hareket eden açıklamalar yapılmaktadır. Ancak esrarengiz gerçek olarak kabul edebilme cesaretini kendinde bulan var mıdır?

İsviçreli Profesör Dr. Othmar Keel, bu olayları ideogram olarak nitelerken, Profesör Lindborg bunların tanrısal deneyler olduğunu savunur. Tevrat bilginlerinden Dr.A. Guillaume, hepsini doğal olaylar olarak yorumladığı halde, Dr. W. Beyerlein hemen hepsinde İsraillilerin dinsel bayram geleneklerinden parçalar bulur.

Bilginlerin açıklamaları mı? Bunlarda çelişkiden başka bir şey göremiyorum. Ama genç kuşaktaki düşünce değişimini mutluluk verici buluyorum.

Dr. Fritz Dumermuth, Basle'deki teoloji fakültesinin dergisinde (No. 21/1965) şunları yazmıştı: "Yakından incelendiğinde söz konusu bilgilerin meteorolojik, ya da volkanik türden doğal olaylarla bağdaştırılmayacağı açığa çıkar. Kutsal kitap üzerindeki araştırmalarda gelişme kaydedilmesi isteniyorsa, değerlendirmelerin yeni bir görüş açısından yapılması yerinde olur."

Bilinmeyen akıllı yaratıkların, yalnızca yeni insanları düşündüklerini ve gözettiklerini sanmıyorum. Her ne kadar henüz araştırmalarla ispatlanmadıysa da, "tanrıların" dünyada büyük çapta gerek duydukları bir maddenin varlığından kuşkulandıkları ve onu aradıkları ileri sürülebilir. Acaba bu uzay gemileri için yakıt mıydı?

Birtakım deliller, evrime yardımcı oldukları için "tanrılara" armağanlar verildiğini göstermektedirler. Çıkış XXV, 2, yanlış yorumlara yol açabilecek 'takdime'lerden söz eder. Uzman Alman çevirmenleri, takdimelerin, kaldırılan ve bir şeyin içine itilen nesneler

olabileceğini söylemişlerdi. Musa Çıkış XXV, 2-7'de şunları söylüyor:

"Ve RAB Musa'ya söyleyip dedi: İsrail oğullarına; Bana takdime getirsinler, diye söyle; yüreğinden veren her adamdan benim takdimemi alacaksınız.

Ve onlardan alacağınız takdimeler şudur: Altın, ve gümüş, ve tunç.

Ve lacivert ve erguvani ve kırmızı, ve ince keten ve keçi kılı,

Ve kırmızı boyalı koç derileri ve Yunusbalığı derileri, ve akasya ağaçlan,

Akik taşları, ve efod* için ve göğüslük için kakılacak taşlar."

Takdimeler getirilirken yanlışlık yapılmaması için liste ayrıntılarıyla belirtiliyordu. Bunu Sayılar, XXXI, 50-54'te buluyoruz:

"Ve her birimiz, RABBİN takdimesi olarak, altın eşya, ayak halkaları, ve bilezikleri, yüzükler, küpeler, ve gerdanlıklar getirdik...

Ve RABBE arz edilen kaldırma takdimesi altınının hepsi on altı bin yedi yüz elli şekeldi**.

Ve Musa ile kâhin Eleazar altını aldılar ve RABBİN önünde İsrail oğullan için anılma olarak getirdiler."

Ancak İsrail tanrısı dünya çocuklarına yaptığı iyiliğin karşılığını beklememeliydi. Armağanların kâhinler için olmadığıysa belliydi, çünkü armağanları toplama ve sunma görevi onlara verilmişti. Takdimeler, "tanrılar"ın aktardıkları bilgilere karşılık istedikleri armağanlar mıydı?

Eski kaynaklar "tanrıların" gezegenimizde sonsuza kadar kalmaya istekli olmadıkları izlenimini verirler. Tasarılarını uyguladıktan sonra uzun süre ortadan kaybolmaktadırlar. Ancak yoklukları sırasında, yarattıkları varlıkları korumak için çareler düşünmektedirler. Olağanüstü yeteneklere sahip olduklarına göre, bu gözetim işinde teknolojiden yararlandıkları ileri sürülebüir.

"Tanrıların" yoklukları sırasında peygamberlerin Samuel I, III, l'de anlatıldığı biçimde tanrıdan öğüt ve yardım istemeleri olağandı:

"Ve çocuk Samuel, Eli'nin önünde RABBE hizmet ediyordu.

(*) Rahiplerin giydiği önü süslü pelerin.

(**) Eski İsraillilerin ağırlık birim; 14 gram karşılığı.

Ve o günlerde RABBİN kelamı seyrekti, sık sık rüyet olmuyordu." (Yani, tamı pek sık cevap vermiyordu.)

Yeni insanlar korunmasız bırakılmıyorlardı. Kitaplar, yüksek emirler uyarınca seçilmişleri koruyan "tanrıların hizmetçilerinden" söz ederler. Bunlar robotlar mıydı?

Gılgamış Destam, Enkidu ve Gılgamış ile canavar Çuvava arasındaki çarpışmayı anlatır. Enkidu ve Gılgamış'ın mızrakları ve baltaları "parıldayan canavar"a hiç zarar vermeden çarpıp düşerler. Tanrıların yaşadıkları yerleri tek elle ve büyük başarıyla koruyan Çuvava'nın arkasında bir "kapı", "gök gürültüsü gibi" bir insan sesiyle konuşmaktadır. Akıllı Enkidu Çuvava'nın zayıf yanını yakalar ve onu etkisiz kılar.

Çuvava ne "tanrı" ne de insandır. Bu sonuca, James Pritchard'ın 1950'de yayınlanan Eski Yakın Doğu Kitapları adlı yapıtında yer alan bir dizi tablette yazılanlara dayanarak varıyoruz.

"Bu 'adamı', eğer adamsa, yok edene kadar, bu tanrıyı, eğer tanrıysa, öldürene kadar, kente adımımı atmayacağım... Ey efendim (Gılgamış'a) bu şeyi görmeyen dehşete düşmemiş demektir, ben ki bu 'adamı' gördüm, dehşet içindeyim. Dişleri ejder dişi gibiydi, yüzü aslan yüzü gibi..."

Bu bir robotla yapılan çarpışmanın anlatımı değil midir? Enkidu, makineyi durduran kolu bulup robotu hareketsiz mi kılmıştı?

N.S. Kramer'in bir çevirisi de "tanrıların hizmetçileri"nin programlanmış robotlar olduğu konusundaki kuşkularımı güçlendiriyor:

"... İnanna'ya (tanrıça) eşlik edenler, yemek bilmeyen, su bilmeyen, kurulu sofraya oturmayan, verilen suyu içmeyen varlıklardı..."

Sümer ve Asur tabletleri sık sık "yemek yemeyen, su içmeyen" varlıklardan söz ederler. Bu garip canavarlar kimi zaman "uçan aslanlar", "ateş kusan ejderler", ya da "tanrıların parlak yumurtaları" olarak nitelendirilirler.

"Tanrılar" tarafından bırakılmış koruyuculara eski Yunan hikâyelerinde de rastlarız. Herkül'ün hikâyesinde, aydan düşen ve "hiçbir insan silahı"nm yaralayamadığı Nemea aslanının sözü edilir. Bir başka hikâye, hiç uyumayan ve silah olarak "ateş ve korku verici tıslamalar" kullanan ejder Ladon'u anlatır.

Robotlar, Kutsal Kitap'ta da karşımıza çıkarlar. Lut adesini Sodom ve Gomora felaketinden kurtaranlar başka ne olabilirlerdi?

Seçilmiş insanlara savaşları sırasında yardım eden "tanrının kolları"na nasıl bir anlam verebiliriz? Musa, Çıkış XXIII, 20-21'de tanrının buyrukları üzerine yardım eden bir meleği anlatıyor:

"İşte ben, yolda seni korumak için, ve hazırladığım yere seni getirmek üzere, önünden bir melek gönderiyorum.

Onun karşısında sakının ve onun sözünü dinleyin, ona karşı koymayın; çünkü suçunuzu bağışlamayacaktır, çünkü benim ismim ondadır."

Bence kendisini yapanın adını, ya da aklını taşıyan ve programı dışına sapamayan tek şey, bir robottur.

Okul sıralarındayken, Tekvin XXVIII, 12'de anlatılan Yakup'un serüveni çok hoşum giderdi. Yakup bir akşam düşünde tepesi göklere varan bir merdiven ve ona tırmanan tanrının meleklerini görmüştü. Uzay gemisine mal yükleyen "tanrının hizmetçileri" Yakup'u görünce şaşırmışlar mıydı? Yakup'un serüveni yaşanmış bir olay mıydı?

Cüretli iddialarımı denetlemek isteyen okurlarım, eski kitaplarda sözü edilen ejderlerin yerine, bugün anladığımız biçimleriyle "robof'ları koyarak okusunlar. Anlaşılamayanın nasıl ansızın anlaşılır duruma girdiğini göreceklerdir.

Açıklamaya çalıştığım kuramların vahşice saldırılara uğrayacağını biliyorum. Bilinmeyen akıllı yaratıklar hayvanlığa ve doğal olmayan cinsel ilişkilere bir son verebilmişler miydi? Yeni bir insan türü akıllı yaratıklardan uygar toplu hayatı düzenleyecek emirler almış mıydı? Bilinmeyen akıllı yaratıklar görevlerini tamamladıktan sonra uzayda kaybolmuş, ancak artlarında yeni insanı koruyup denetleyecek gözcüler bırakmışlar mıydı? Ve bu gözcüler robot ve otomat mıydı?

Bir zamanlar mitlerin, efsanelerin ve söylentilerin arkasına gizlenmiş gerçekleri açığa çıkarmaya çalışıyorum. İşte tartışılmayacak kadar kesin birkaç olgu:

Tibetliler ve Hindular, evrene dünya soyunun "anası" derlerdi.

Malekula (Yeni Hebridler) yerlileri ilk insan soyunun, "göklerin oğullarından" geldiğini belirtirler.

Kızılderililer, "gök gürültüsü kuşü'nun soyundan geldiklerini söylerler.

İnkalar: "Güneşin oğulları" olduklarına inanırlardı.

Rapanuiler, kökenlerini kuş adamlara kadar uzatırlar.

Mayaların, "Pleiades'in çocukları" oldukları söylenir.

Tötonlar, atalarının "uçan Wanen'le birlikte geldiklerini ileri sürerler.

Hintliler, üçü de göklerde "ateş gemileriyle" dolaşan, İndra, Ghurka ve Bhima'dan geldiklerine inanırlar.

Enok ve Elyah bir "ateş arabası"na binip kaybolmuşlardı.

Güney denizi adalıları, göklerden kocaman, parlak bir yumurtayla gelen gök tanrısı Tangaloo'nun soyundan olduklarını söylerler.

Bütün bu soy hikâyelerinde ortak olan tek bir öz vardır: "Tanrılar" gelir, dölleyecekleri ve murdar olanlardan ayıracakları bir grubu seçer, onlara pek çok çağdaş bilgi aktardıktan sonra ya bir süre için, ya da ebediyen kaybolurlar.

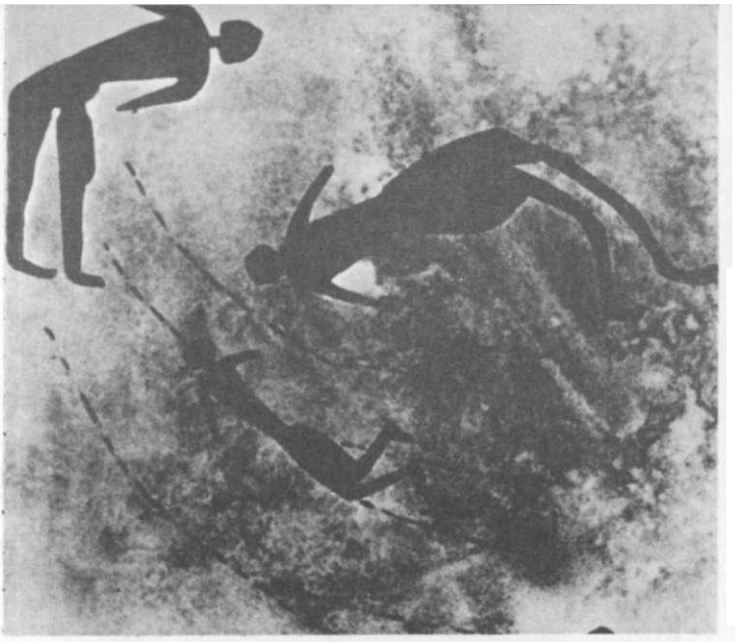
Karl F. Kohlenberg, *Völkerkunde* adlı kitabında şimdi karşı karşıya olduğumuz durumu anlatır:

"... Sınırlı bilgilerimizle gerçek anlamını hâlâ açıklayamadığımız bir gelenekler kargaşası, insanın kökeni bilmecesi, tanrıların bilmecesi..."

"Tanrıların bilmecesine" bir şey daha eklemek isterim. İlk kitabımda, Görecelik Kuramı'ndan, temel roket formülünden ve yıldızlararası uzay yolculuğunda ortaya çıkan zaman kaymasından söz etmiştim. Işık hızının hemen altmda yol alan bir uzay gemisindeki kişilere göre zamanın, kalktıkları gezegendekinden çok daha yavaş geçtiğini görmüştük. Birbirinden bağımsız olan en eski yazıların hiç durmadan, tanrıların zamanının bizimkinden farklı olduğunu belirtmeleri yalnızca bir rastlantı mıdır?

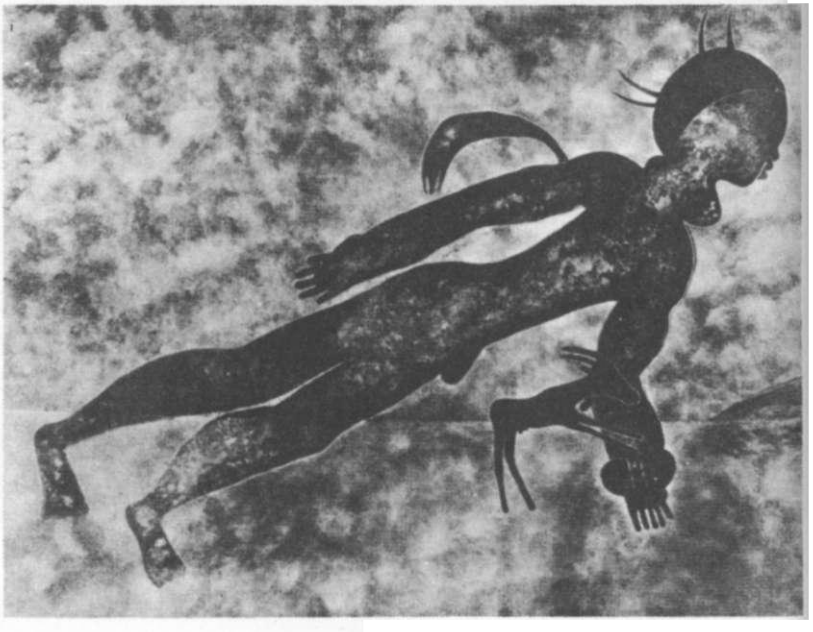
Koca bir 'insan' kuşağının gelip geçmesi, Hint tanrısı Vişnu için yalnızca bir "an"dı. Tarih öncesi Çin'inin her efsanevi imparatoru, tanrısal bir hükümdardı ve 18.000 dünya yılı süren ömrü boyunca, ateş kusan ejderlerle göklerde gezerdi. Gerçekten de ilk tanrısal hükümdar P'an Ku, uzayın çevresinde iki milyon iki yüz yirmi dokuz bin yıl önce dolaşmıştı. Tevrat bile, Tanrı'nın elinde her şeyin "zaman, zamanlar ve zamanın bölünmesi"nden ibaret olduğunu belirtir. Bunun en güzel örneği, Mezmur XC, 4'tedir:

"Çünkü senin gözünde bin yıl geçen dünkü gün ve bir gece nöbeti gibidir."

Libya çöllerindeki Taş Devrinden kalma mağara resimlerinden de görüldüğü gibi, çok eski zamanlardan beri insanoğlu göklerde dolaşmayı düşünmüştür.

Tassili dağlarında Ti-n Tazarift'lerden kalan kaya ressimlerinde, uzay elbisesi giymiş, omuzlarında diskler, zırhlı başlıklarının üzerinde antenler bulunan figürler vardır.

Guatemala'da, Santa Lucia Cotzumalhuapa'da bulunan kabartmanın sağ alt köşesindeki figür, uzay yolcusu tanrılar adına dikilmiş izlenimi veren eserin en ilginç bölümüdür. Figürün giysileri modern bir astronot'unkinden farksızdır.

Yuvarlak başlı, yüzü olmayan bu kaya heykelciğe bir övgü olarak Willendorf Venüs'ü denir.

Venezüella'da Maracaibo gölünde bulunan dört yüzlü ve güneş sembolü taşıyan bu tanrıçanın ne anlam taşıdığı bilinmemektedir

Erich Von Däniken, Peru'da Sacsayhuaman üzerindeki dev duvarları ölçüyor.

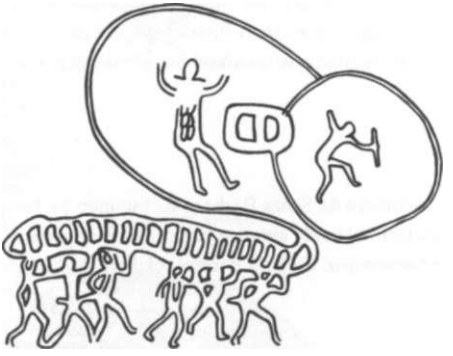
Erich Von Däniken Tiahuanaco'da bir yerli ile birlikte

Şu anda Stutgart'ta Linden Müzesinde bulunan, üzerinde tanrısal yılan, kurban töreninde din adamları ve uçan garip cisimler bulunan resimler *bii* Peru seramik kabından alınmıştır.

Büyük Sahra Teli Issagen Il'deki esrarengiz resim birtakım bilginlere göre bir mumyanın taşınmasını göstermektedir. Üstteki figür uzayda uçar gibi durmuyor mu?

Meksika'daki bu taş semboller sadece süsleme midir, yoksa unutulmuş bir teknolojik çağdan kalan işaretler mi?

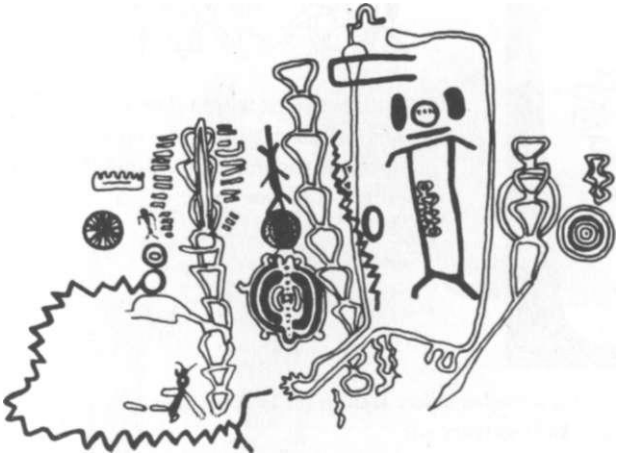

Bir ayin vazosu üzerine çizilmiş stilize yuvarlak uzay gemisi. (Meksika'da Milli Antropoloji Müzesindedir.)

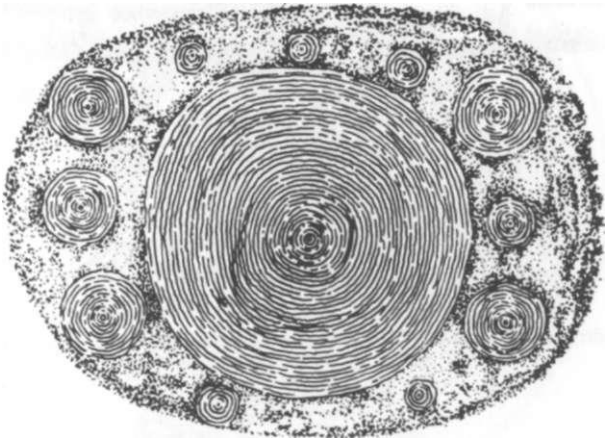
Kaliforniya'da İnyo'da bulunan bu kayalardaki resimler arkeologlara göre tanrı figürleridir. Bu gerçekten inandırıcı mı? Kutsaldan çok tekniksel bir görünüşleri var.

Kaliforniya'da Santa Barbara'da bulunan bu karışık figürler hakkında şimdiye kadar kimse doyurucu bir açıklama yapamamıştır. Değişik dairevi şekillere dikkat edin.

Bir Asur silindir mühründen ayrıntılar. Arkada gezegenler sistemini yansıtan şekiller var.

Şimdi Victoria Milli Müzesinde bulunan ve merkezi Avustralya'dan gelen tahtadan kutsal bir levha. Acaba dünyanın tarih öncesi stilize edilmiş resmi mi, yoksa bir gezegen sistemi mi?

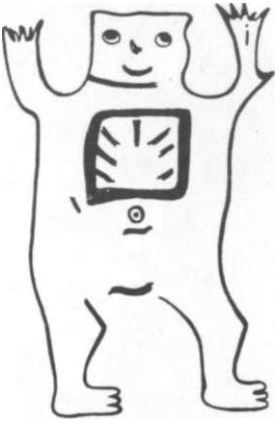
Asur silindir mührü. Yarı insan, yan hayvan iki yaratık, kanatlı üçüncü bir varlığı destekliyorlar. Dördüncü figür yumurtaya benzer bir cismin içinde görülüyor. Sağdaki resimde güneş, ay ve uçan yuvarlak cisimler açıkça belli oluyor. Üst kısımdaki şekil ise uçan bir makineyi hatırlatmıyor mu?

Asur silindir mührü üzerindeki "Uçan Makine". Burada daha belirgin görülüyor.

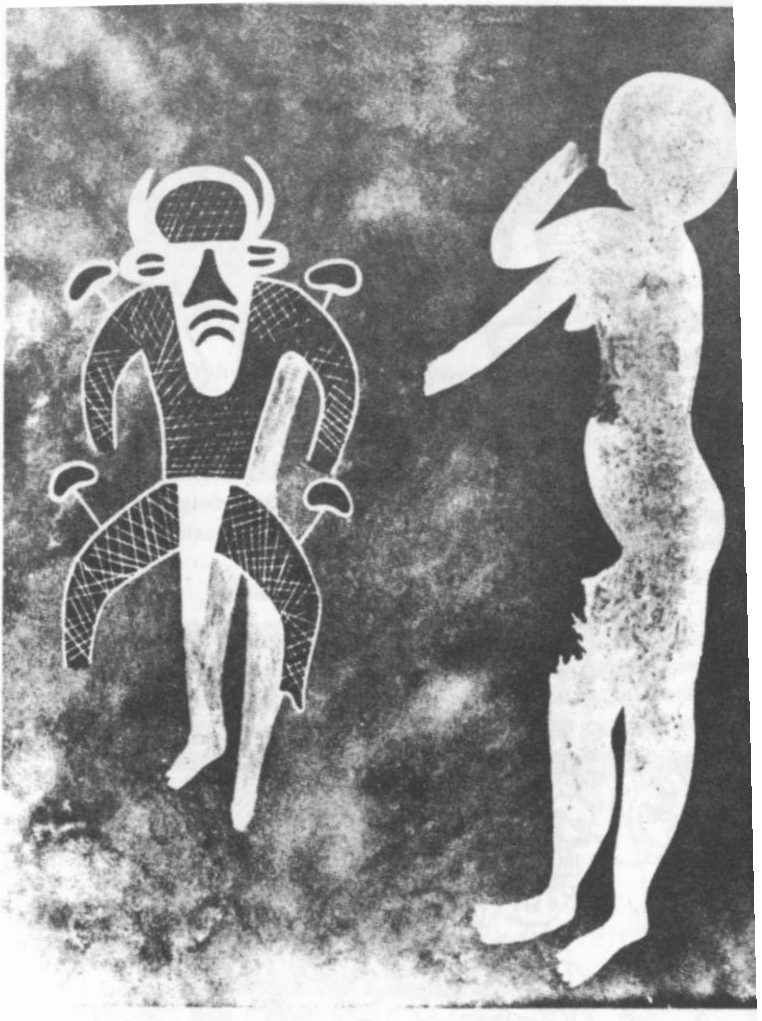
Bu kar gözlüklerinin Japonya'da ne zaman kullanıldığını kimse bilmemektedir. Heykeltraş gördüğü bir uzay adamının şeklini mi oymuş?

Peru'da Toro Muerto'da kaya resimlerindeki bu şekiller bir göğüs röntgenine benziyor. Gerçek anlamı meçhul.

Maya rahipleri neden kurbanlarının canlı vücutlarından kalplerini koparırlardı. Tanrılar tarafından kullanılan bir ameliyat tekniğinin yanlış uygulanması mıdır?

Aunanhat Tassili'den bir adam. Belinde ve kollarında antene benzeyen fazlalıklar var. Başlığında ise gözler, ağız ve burun için delikler bulunmaktadır.

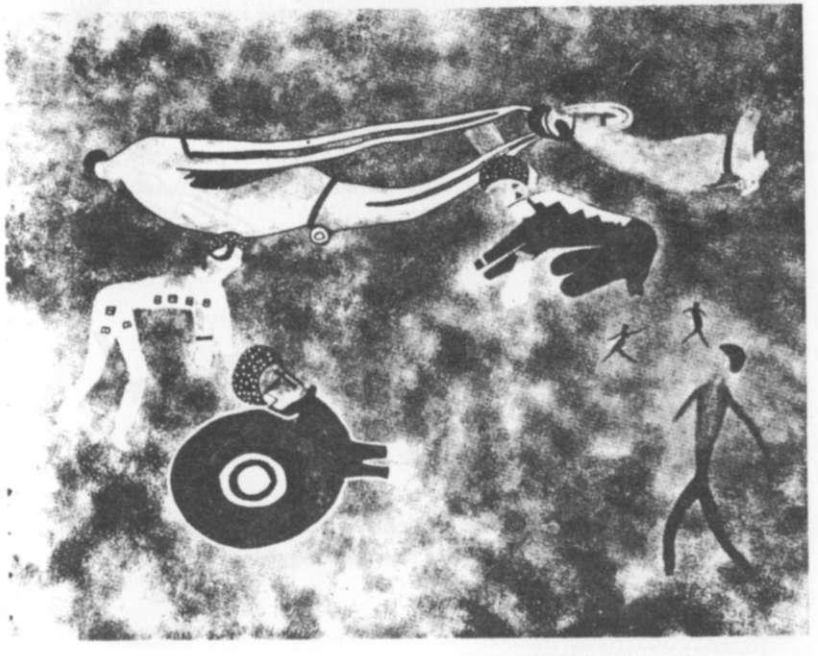

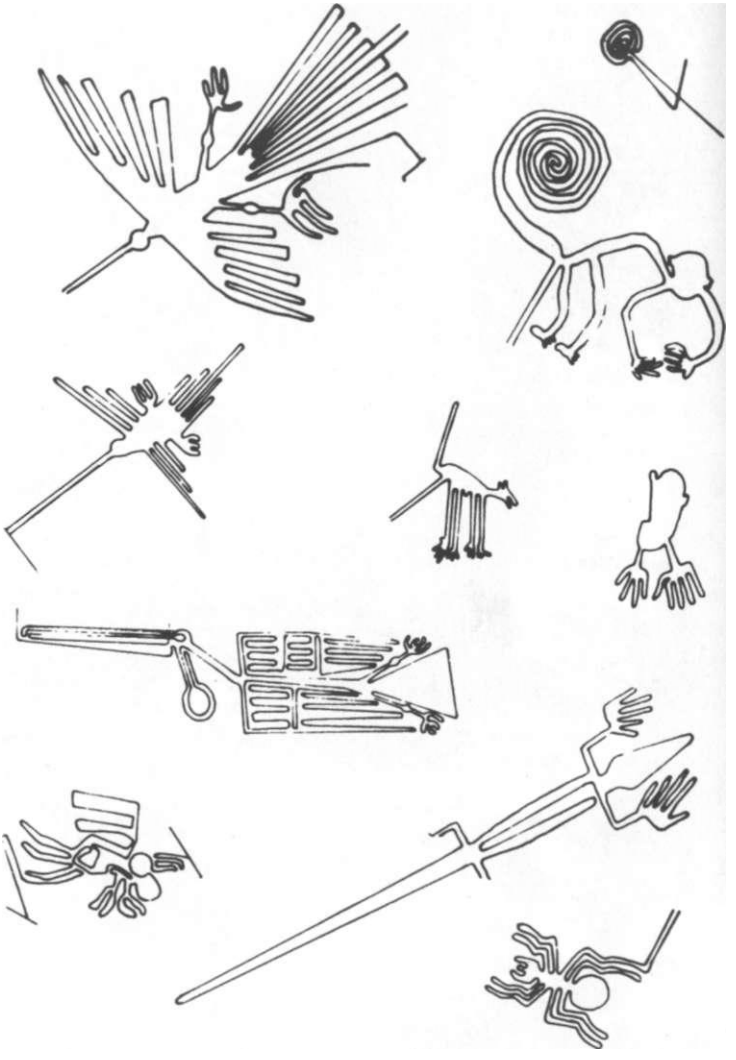
Bir Aztek tören diski. Güneş Tanrısı mı, yoksa bir kozmonoz resmi mi?

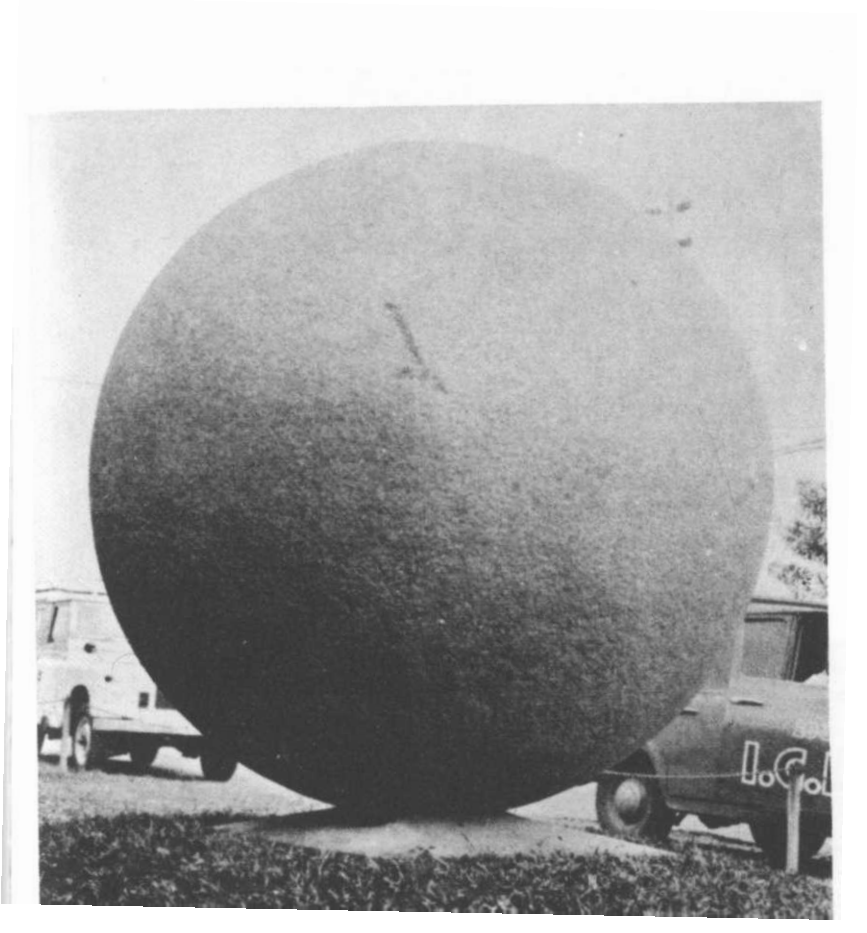
Kral Melickhan, ay, güneş ve bir uçan daire görülüyor.

Aunanhat Tassili'den garip şekilli yaklaşık olarak 8.000 yıllık bir kaya resmi.

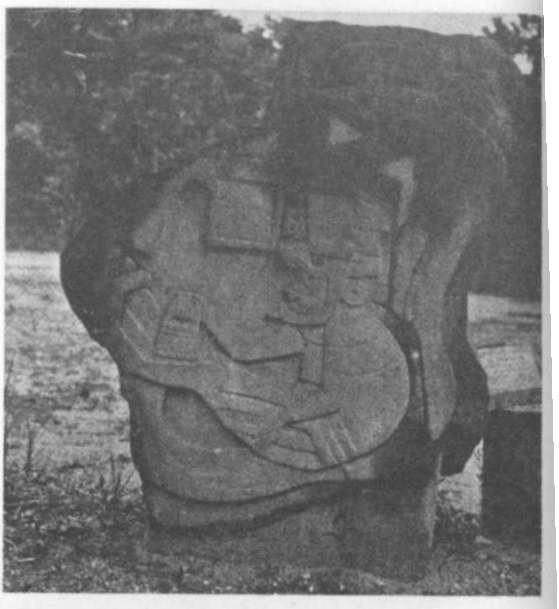

Maria Rciche'nin bu krokisi stilize şekillerin yaklaşık olarak ölçülerini açıklıyor. Buraya alınmayan en büyük şekil 247,5 metre uzunluğunda.

Çap, 212 cm. olan bu taş Kosta Rica'da bir binanın dışında dekorasyon Yakınlarında duran otomobillerden büyüklüğü anlaşılıyor.

Villahermoza'daki Olmec Parkı'nda Ejderha Taşı.

Tassili, Yabbaren'deki dev şekiller uzay elbiseleri giyiyorlar. Dünyalılar mı, yoksa dünya dışı yaratıklar mı?

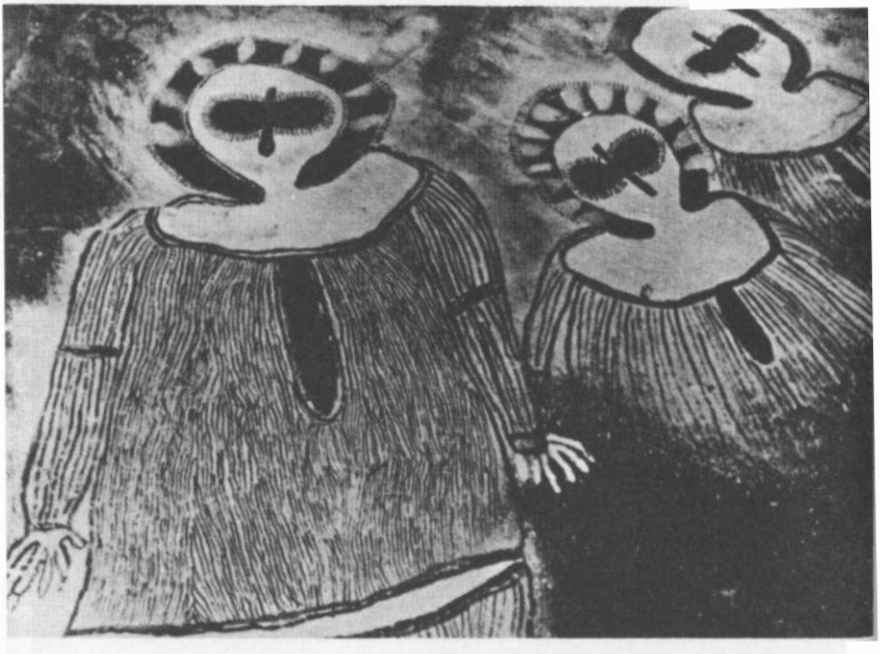
Arkeolojik araştırmalara devam edilmiyor. Eski eserler korunmuyor. Adalılar bu harikulade kültür kalıntılarını, ev yapmak ya da duvar çekmek için kullanıyorlar.

"Şapkaların içi oyuktur. En yüksek olanlarının boyu 2 m. 15 cm. çapıysa 7,5 metre kadardır.

Bu şekillerin anlamı ve kaynağı bilinmiyor. Ön tarafta yarı balık, yarı insan garip bir şekil var.

Avustralya'da merkezi Kimberly'de bulunan bu kaya resmi bir tarih öncesi yaratığı olan Vondjina'yı canlandırıyor. Vondjina bütün tanrılardan üstündü.

ON IKINCI BOLUM

SORULAR, SORULAR VE YINE SORULAR..

Çok eski geleneklerin dışa vurdukları belirtiler geçen bin yıl boyunca yanlış mı anlaşılmıştı?

Açıklama ve yorumlama çabalarımız yanlış yolda mıdır?

Geçmişte ve bugün gözümüzün önünde bulunanları, gerçekte olduklarından daha mı karmaşık yaptık?

Apaçık olan pratik ve teknik buyruklar, dinsel ve felsefi sırlar içinde ters yorumlanıp açıklıklarını kayıp mı etmişlerdi?

Dinlerde ve mitlerde biriken söylentiler, geçen bin yıl içinde sanıldığından daha az esrarengiz ve daha çok pratik midirler?

Buldozerler var olan tarih öncesi kalıntıları parçalayıp yok etmeden önce, bunlarm bize anlatmak istediklerini öğrenebüecek miyiz?

Arkeologlar Teutoburger ormanındaki Extern Taşlan adı verilen kum taşı tepelerinde ne zaman kesitler yapacaklardır?

Geniş araştırma gruplarına Marib dolaylarındaki bölgelerde araştırma yapma izni ne zaman verilecektir?

Lut gölündeki sualtı radyasyonunun modern araçlarla ölçülmesine ne zaman başlanacaktır?

Arkeologlar, Kefren ve öteki piramitlerin altlarını araştırmaya ne zaman girişeceklerdir?

Tiahuanaco'daki yükseltileri örten toprak tabakası, altlarındaki sırları öğrenmemize imkân verecek biçimde ne zaman kaldırılacaktır?

Bilgiye susamış araştırıcılar, Sahra'daki kazdarına daha ne kadar yardım ve destekten yoksun devam edeceklerdir? Geniş çölü kısa sürelerde de olsa incelemek için helikopterler bu kişilerin emrine ne zaman verilecektir?

Nazca düzlüğünde, kimyasal izlerin analizleri ne zaman başlayacaktır?

Amatör ülkücüler Guatemala ve Honduras ormanlarındaki kalıntıları kurtarmak için daha ne kadar tek başlarına çalışacaklardır?

Zimbabwe'de (Güney Rodezya) derin kazılar ne zaman başlayacaktır?

Değişik kıtalardaki ilkel kültürlerin esrarengiz kalıntıları arasındaki coğrafi ve jeodezik bağlantıları açığa çıkaracak bir haritacılık enstitüsüne para desteğini hangi uluslararası kuruluş sağlayacaktır?

Uluslararası bir kuruluş, belki de UNESCO, dünyanın dört bir yanındaki kaya ve mağara resimlerini bir katalogda toplama kararını alacak mıdır?

"Göklerin krallığı"nın kapılarını açacak anahtarların dünya üzerindeki birçok yerde bulunması mümkün değil midir?

Binlerce yıldır bir körlük içinde miydik?

Hâlâ da öyle miyiz?

Gerçekten de eski "tanrılar bize her zaman kör ve sağır olduğumuzu, fakat bir gün "gerçeği" bileceğimizi söylüyorlardı.

Çok çok eskilerden beri bütün dinler aradığımız takdirde "tanrılar"! bulabileceğimizi ve bulduktan sonra dünyada ebedi barışın hüküm süreceğini ve cennete varabileceğimizi söylüyorlardı.

Bu vaade inanmamamız için bir neden var mıdır?

Belki de "cennet" sözünü bir başka dünyevi, hiç bitmeyen mutluluk olarak yorumlarken büyük bir hataya düşüyoruz. Belki de "cennet" yalnızca "evren" anlamına geliyordu.

"Tamdan" belirlenemeyen bir sonsuzlukta ummaktansa, onları ve bıraktıkları mesajları dünyada aramamız daha doğru olmaz mı?

İnsanlığın bütün çağlarda özlemle aradığı ve dualar ettiği "tanrılar", kendileriyle evrende buluşmamızı sağlayacak teknik öğütleri dünyamıza bırakmış olamazlar mı?

İnsanlık tarihinin başlangıcından beri, dünya, sürekli savaşlara sahne olmaktadır. Acaba "Tanrılar", dünya yerlilerinin kendi küçük gezegenlerini uzaydan görmenin derin etkisini benliklerinde duyarlarsa, dünyevi sorunların önemsizliğini kavrayacaklarını bildikleri için mi dünyada barış vaat etmişlerdi?

"Tanrdar", dünyevi varlıkların uzayı tanıyınca, ulusal bilinçlerinden sıyrılıp, evreni anavatan kabul edeceklerini mi umuyorlardı?

Evrenden bakıldığında bütün insanlar, galaksinin ucundaki küçük "üçüncü gezegenin" yerlileri olacaklardır: Rus, Çinli, Amerikalı, Avrupalı, siyah, ya da beyaz değil...

İnsanlığın "cennete gitme" düşü gerçekleşecek midir? "Tanrıların" insana yıldızlara dönebileceklerini vaat ettikleri Tekvin XI, 6'da bu apaçık görülür:

"Ve RAB dedi: ...Ve yapmaya başladıkları şey budur; ve şimdi yapmaya niyet ettiklerinden hiçbir şey onlara men edilmeyecektir."

Ve öteki gezegenlerdeki akıllı yaratıklarla ilişki kurulduğu gün, Babil Kulesi'nin var olduğu günlerdeki gibi birbirimizle tek bir dille anlaşabileceğiz.

Yeryüzünde, bugün kullanılan 2976 dil, bölge dilleri olarak korunabilir. Ama bütün gezegenlerin bilginleri düşünce alışverişlerinde *tek* bir dil kullanacaklardır.

Ama o zaman dünyamızın özenle korunan tanıdık görünüşü yerle bir olacak ve yeni kuşaklar hiçbir anlamı kalmayan son ulusal duyguları da bilinçlerinden silip atacaklardır.

Yalnız bu nedenden ötürü, görünüşte hayali olan eski kitapların yorum ve açıklamalarını ve dünyanın dört bucağındaki somut kalıntıları çok büyük bir bilimsel dikkatle incelememiz gerektiğine inanıyorum. "Tanrılar" tarafından bırakılmış mesajları iyice sindirdiğimiz anda, uzak yıldızlardan gelen astronotlara duyduğumuz korku da silinecektir; çünkü o zaman bu varlıkların bizle ortak bir yanları bulunduğunu öğrenmiş olacağız: Onlar da, zamanın belirli bir noktasında *yaratılmışlardı.*

ERICH VON DANIKEN'IN
Yayinevimizden Çıkan Kitapları

TANRILARIN AYAK İZLERİ

YILDIZLARA DÖNÜŞ

TANRILARIN STRATEJİSİ

TOHUM VE EVREN

TANRILARIN ARABALARI

KİRİBATİ'YE YOLCULUK

TANRILARIN MUCİZELERİ

TANRILARIN GELDİĞİ GÜN

YOKSA YANILDIM MI?

TAŞ DEVRİ BİLDİĞİNİZ GİBİ DEĞİLDİ

TANRILARIN ŞOKU

SONSUZLUĞUN İŞARETLERİ